Απόλυτο Κακό

Ημερολόγιο Εικοστό Δεύτερο
(Ιανουάριος - Σεπτέμβριος 2018)

Λιζέτα Βρανά

Αυτό το ημερολόγιο αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας.
Οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα και γεγονότα
είναι καθαρά συμπτωματική.

ISBN: 978-1986020923 (CreateSpace)

Περιεχόμενα

Πειράματα V

Δευτέρα, 8 Ιανουαρίου 2018

☺ Γύρω στις 3:00 μμ παίρνω το Χαρούλη από το σχολείο και τον ακούω να μου αναγγέλλει τα ακόλουθα, με ύφος ασυνήθιστα ευδιάθετο:
“Σήμερα είμαι πολύ χαρούμενος!”
“Ναι; Παρόλο που σήμερα ξανάρχισαν τα σχολεία; Πώς κι έτσι;”
“Γιατί ο κολλητός μου ο Λάκης, που είναι το πιο καλό παιδί, τα 'φτιαξε με τη Μαρίνα!”
“Νόμιζα πως τα 'χες εσύ με τη Μαρίνα!” απορώ.
“Εγώ με τη Μαρίνα; Όχι, είναι φίλη μου!”
“Και χαίρεσαι που ο Λάκης σου πήρε τη Μαρίνα;”
“Ναι, γιατί είναι και οι δύο φίλοι μου και χαίρομαι γι' αυτούς! Τη φίλησε κιόλας! Τους είπα, όμως, να μη φιλιούνται μπροστά σε όλη την τάξη! Μόνο σεξ που δεν έκαναν!”
“Μα καλά, πού τη φίλησε;”
“Στο μάγουλο, βέβαια!”
“Α, είπα κι εγώ... και η δική σου γκόμενα, ποιά είναι τώρα;”
“Η δική μου γκόμενα είναι το ποδόσφαιρο!”
... “Εσύ τι θέλεις και ανακατεύεσαι;” του κάνει η μάνα μου αργότερα, μόλις της διηγούμαστε τα καθέκαστα για το νέο love story της τάξης και την αντίδραση του Χάρη στο περιπαθές φιλί.
“Είναι φίλοι μου και οι δυο, και δεν θέλω η τάξη να μιλά γι' αυτούς!” λέει ο μικρός, με σοβαρό ύφος...

Συντονισμός του Matrix – ακόμα μια απίθανη περιπέτεια της οικογένειας Φεζάρρη:
α) Η γραμμή του ηλεκτρικού ρεύματος του Γιάννη είναι στο όνομα της μητέρας μου.
β) Ο Γιάννης έχει δυο χρόνια να πληρώσει λογαριασμό της ΔΕΗ, με αποτέλεσμα το ποσό να έχει ξεπεράσει τα 2500 ευρώ. *Πώς και δεν του το έχουν κόψει ακόμη;*

γ) Στις 20 Νοεμβρίου πήγε στη ΔΕΗ και ζήτησε διακοπή μα αυτό δεν γίνεται, του είπαν, επειδή ο ανηψιός μου αρνήθηκε να πάρει το χρέος στο όνομά του, οπότε θα πρέπει να το μεταβιβάσει σε άλλη γραμμή! Ο Γιάννης νευρίασε, τους το 'παιξε βαρύ πεπόνι, απείλησε θεούς και δαίμονες και μετά ήλθε στο σπίτι έξω φρενών.
δ) Παίρνοντας το 11770, έμαθε πως δεν χρειάζεται να πάρει το χρέος στο όνομά του, ούτε να το μεταβιβάσει. Στο τέλος απευθύνθηκε στο Συνήγορο του Πολίτη και ζήτησε την απόλυση των αρμόδιων υπαλλήλων της ΔΕΗ επειδή του αρνήθηκαν τη διακοπή με δόλο. "Εμποδίζουν τη διακοπή του ρεύματος για να μεγαλώνει συνεχώς το χρέος, να φθάσει δέκα χιλιάρικα, και μετά να σου κατάσχουν το σπίτι!" ισχυρίζεται ο Γιάννης και μάλλον δεν έχει άδικο.
ε) Ένα μήνα αργότερα, ο Συνήγορος του Πολίτη απάντησε με επιστολή ότι η αίτηση του Γιάννη δεν γίνεται δεκτή επειδή δεν υπάρχει γραπτή απόδειξη για τις ατασθαλίες των υπαλλήλων.
στ) Ύστερα από λίγες μέρες, του έφεραν τα χαρτιά της διακοπής με courier, μα ο Γιάννης αρνήθηκε να υπογράψει επειδή το χρέος αναγραφόταν ακόμη στο όνομά του. Έτσι, ο υπάλληλος του courier πήρε πίσω τα χαρτιά κι έφυγε.
ζ) Στις επόμενες μέρες, η εταιρεία έψαχνε να βρει το ανηψιό μου επειδή έπρεπε να υπογράψει για την παραλαβή, μα δεν τον έβρισκαν πουθενά.
η) Εντέλει, μετά από μπόλικο κυνηγητό και παρακάλια, ο Γιάννης δέχθηκε τα χαρτιά και υπέγραψε πως τα παρέλαβε.
θ) Χθές έγινε η διακοπή του ρεύματος κι έκτοτε ο Γιάννης παίρνει ρεύμα από μας μέσω μιας μπαλαντέζας, ώστε να μπορεί τουλάχιστον να δουλέψει το κομπιούτερ του. Δεν ξέρω τι απέγινε το χρέος των 2500 ευρώ στη ΔΕΗ -έχει εξαλειφθεί άραγε; Φαίνεται πως ο Γιαννάκης έχει μια μαγική ικανότητα να εξαφανίζει τα χρέη του (2500 ευρώ στην Εφορία + 2500 ευρώ στη ΔΕΗ = 0 ως δια μαγείας...).

Τρίτη, 9 Ιανουαρίου 2018

 Επιστρέφοντας από το σχολείο μαζί με τον Χάρη, μου

διηγείται τις νεότερες εξελίξεις:
"Έχουμε γίνει μια μεγάλη παρέα στο σχολείο!"
"Τι εννοείς; Ποιοί έχετε γίνει μια μεγάλη παρέα;"
"Εγώ, ο κολλητός μου ο Λάκης, η Μαρίνα, η Στέλλα, η Αμαλία, η Ζωζώ, η Κάτια... α ναι, και η Λορένα!"
"Σα να λέμε, είστε εσύ, ο κολλητός σου, και έξι κορίτσια!"
"Ναι! Εγώ έχω τη Στέλλα, την Αμαλία και τη Ζωζώ, ενώ ο Λάκης έχει τη Μαρίνα, την Κάτια και τη Λορένα! Αλλά αυτή είναι άσχημη..."
"Δηλαδή, έχετε μοιράσει τις γκόμενες..."
"Ναι, αλλά όλες θέλουν εμένα!"
"Εσύ, όμως, δίνεις τις μισές στο φίλο σου για να μην κλαίει!"
"Ναι", καταλήγει ο Χάρης γελαστά.
Έτσι είναι οι καλοί φίλοι: μοιράζονται τα πάντα...

Και τα νεώτερα από τη "γρήγορη ανάρρωση" του Θάνου: Το απόγευμα τρέχει στο γιατρό επειδή συνεχίζει να βγάζει αρκετό υγρό από τις τομές στους γλουτούς, ιδίως στο δεξί κωλομέρι διακρίνεται ένας τεράστιος λεκές διαμέτρου ~15 εκ.

Μια βδομάδα αργότερα, θα μας αποκαλύψει ότι εξακολουθεί να μαζεύει μπόλικο αίμα στους γλουτούς, οπότε αναγκάζεται να πηγαίνει στο νοσοκομείο σχεδόν κάθε μέρα για να του κάνουν παρακέντηση.
"Περίεργο, νόμιζα ότι είχες ξεμπερδέψει" του λέω, με αυθόρμητη έκπληξη.
"Καθόλου περίεργο! Η εγχείρηση ήταν πολύ σοβαρή και ήταν λογικό να παρουσιάσει επιπλοκές!" μου πετάει εκείνος επιθετικά, με μάτια στιλέτα.

Επειδή, όμως, ο χειρούργος που του είχε κάνει την επέμβαση τώρα λείπει σε... διακοπές, τις παρακεντήσεις τις κάνει ένας άλλος γιατρός, ο οποίος ζητάει 50 ευρώ για κάθε συνεδρία! Ήδη του έχει στοιχίσει γύρω στα 4000 ευρώ αυτή η υπόθεση του Θανάση, ενώ χρωστάει ακόμη 1100 ευρώ στον χειρούργο. Πέντε μήνες παιδεύεται, τελειωμό δεν έχει, αλλά μυαλό δεν βάζει. Επιπλέον, τελευταία του έφυγαν επτά μαθητές μαζεμένοι και ψωμολυσάει μαζί με τη γκόμενά του. Έτσι λέει, δηλαδή...

Τετάρτη, 17 Ιανουαρίου 2018

Πείραμα: Αποβραδίς, βλέποντας τηλεόραση, τρώω Fitness Fruits και πίνω ένα ποτήρι μηλοχυμό. Έπειτα τρώω και μια μπανάνα. Μισή ώρα πριν πέσω για ύπνο, πίνω ρόφημα βαλεριάνα. Λίγες ώρες αργότερα ακολουθεί

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Καθώς περπατώ έξω από μια αυλή, κοντά στα κάγκελα παρατηρώ έναν ψηλό κορμό μ' ένα κλαδί που προεξέχει περίεργα. Κοιτάζω πιο προσεκτικά κι έκπληκτη διαπιστώνω πως το κλαδί κουνιέται πέρα-δώθε από μόνο του. Ξαφνικά πέφτει από εκεί ένα τεράστιο, μαύρο έντομο ημισφαιρικού σχήματος, που πρέπει να έχει διάμετρο γύρω στο μισό μέτρο. Το έντομο κινείται νευρικά πάνω στο λευκωπό δάπεδο, ενώ εγώ τρέχω να του ξεφύγω. Βιάζομαι να κλείσω μια πόρτα πίσω μου μα εκείνο με προφταίνει. Πετάγομαι πάλι έξω, στο δρόμο, αλλά το έντομο αρχίζει τώρα να πετά κοντά στο κεφάλι μου, ενώ φυσά δυνατός αέρας. Τινάζω τα χέρια προς τα πάνω αλαφιασμένη και τότε το τέρας διαλύεται σε πολλά μαύρα κομμάτια που σκορπίζονται τριγύρω και μπροστά μου. Στρέφοντας διαπιστώνω πως ο κορμός του δέντρου έχει μετατραπεί σε μια πλαστική κούκλα βιτρίνας.

Επαλήθευση: Το πρωί πηγαίνω τον Χαρούλη στο σχολείο, φροντίζοντας να τον έχω κάτω από τη μεγάλη μαύρη ομπρέλλα μου, ενώ βρέχει και φυσάει δυνατός άνεμος. Μέχρι τη στιγμή που τον αφήνω μπροστά στην πόρτα, δεν έχω ιδιαίτερο πρόβλημα. Παίρνοντας το δρόμο του γυρισμού, ενώ περπατώ πλάι στα κάγκελα του σχολείου, ο αέρας ξαφνικά αλλάζει: Δυο απότομες ριπές αντίθετης κατεύθυνσης με κάνουν να χάσω τον έλεγχο της ομπρέλας, που σπάει σ' ένα σημείο. Προσπαθώ να την ισορροπήσω πάνω από το κεφάλι μου μα δεν μπορώ. Πάω να την κλείσω, δεν κλείνει με τίποτα. Άλλη μια απότομη εναλλαγή των ανέμων σπάει την ομπρέλλα και σε άλλα σημεία, οπότε μου είναι πια άχρηστη και πρέπει να την πετάξω. Αμέσως μετά, ο αέρας ησυχάζει...۩

♠ Αργά το βράδι, ενώ παρακολουθώ τη "Μουρμούρα", ξαφνικά χτυπάει το κινητό μου. Με πιάνει σύγκρυο όταν βλέπω

ότι είναι ο Αργύρης Ξιφαράς -και ξέρω τι θέλει. Σύντομα με ξαναπαίρνει στο σταθερό και μου υπαγορεύει δυο μάλλον σύνθετα προβλήματα μαθηματικών, τα οποία εγώ λύνω αμέσως αλλά εκείνος δυσκολεύεται να με παρακολουθήσει. Όταν τελειώνει επιτέλους το τηλεφώνημα, στρογγυλοκάθομαι στην τηλεόραση. Όμως, πριν περάσουν δέκα λεπτά, ξαναχτυπάει το τηλέφωνο. Είναι πάλι ο Αργύρης και θέλει να μου πει άλλο ένα πρόβλημα μαθηματικών! Τα νεύρα μου! Τέλος πάντων, του το λύνω κι αυτό, εκείνος απορεί με τις ικανότητές μου αλλά κάθε τόσο αμφισβητεί αυτά που του λέω ("Μα τα ποσά αυτά είναι αντίστροφα; Η δασκάλα τους έχει πει πως είναι ανάλογα!”) αλλά κάποτε τελειώνουμε και μ' αυτό. Ξαναστρογγυλοκάθομαι στον καναπέ, ευελπιστώντας να προλάβω όση “Μουρμούρα” απομένει. Μετά από λίγα λεπτά, ντριν, ξανά το τηλέφωνο! Φυσικά είναι πάλι ο Αργύρης και θέλει να μου πει άλλο ένα πρόβλημα! Είναι τρελός για δέσιμο! Και στο τέλος, τι μου λέει; “Αυτές οι ασκήσεις δεν είναι υποχρεωτικές, η δασκάλα τους τις έβαλε επιπλέον, αλλά ξέρεις τώρα, ειδικά η Μάρθα θέλει να είναι τέλεια σε όλα!”
Και βέβαια ξέρω, μου το έχει πει η ίδια: “Ό,τι κάνω, το κάνω τέλεια! Είμαι θεά!”

Κατακλείδα: Όταν πηγαίνω για μάθημα την Παρασκευή, ο Αργύρης με πληροφορεί ότι
“Όλα εντάξει με τα μαθηματικά, σωστά μας τα είπες, εμείς όμως δεν τα κάναμε έτσι, το λυσάρι έχει άλλες λύσεις!
“Λυσάρι; Έχετε λυσάρι;” απορώ κι εξίσταμαι.
“Ναι, αλλά τα κορίτσια δεν θέλουν να το χρησιμοποιούν, θέλουν να τα καταφέρνουν μόνες τους!”
Ορίστε;;
“Εντέλει, τα προβλήματα τα έλυσε όλα η Μάρθα, με δικό της τρόπο!” καταλήγει ο μάγκας, γεμάτος καμάρι. *Μιλάμε για παγκόσμιο πρωτάθλημα στην τρέλα!*

Τέρμα, αυτό ήταν: Στο εξής, μετά τις 8:00 το βράδι θα κρατώ κλειστό το κινητό μου και αν ο τρελός παίρνει στο σταθερό, η μητέρα μου θα του λέει πως έχω πάει σε κάποια φίλη μου...

Πέμπτη, 18 Ιανουαρίου 2018

Λίγο πριν το μεσημέρι πηγαίνω για ψώνια στον Κρητικό, όπου μου κάνουν έκπτωση 5 ευρώ επειδή έχω συμπληρώσει 600 πόντους στην κάρτα μου. Ύστερα περνώ από τον φούρνο όπου, ως συνήθως, αγοράζω μια χωριάτικη "κοτσίδα" -το καλύτερο ψωμί. Τοποθετώ προσεκτικά την κοτσίδα πάνω στο καρότσι και αποχωρώ, ήρεμα και ωραία. Δεν έχω διανύσει ούτε 30 μέτρα στο πεζοδρόμιο όταν συνειδητοποιώ ότι το πορτοφόλι μου έχει κάνει φτερά! Παραξενεύομαι, καθώς είμαι βέβαιη πως το είχα αφήσει ανάμεσα στα ψώνια, σε σημείο που να μη μπορεί να κουνηθεί. *Πώς ειναι δυνατόν να έπεσε;* απορώ. Ψάχνω στις τσέπες μου, κατόπιν σε όλες τις τσάντες -τίποτα. Αμέσως μετά παρατηρώ ότι μία από τις μπλε σιδερένιες ράβδους του καροτσιού λείπει από τα δεξιά, ενώ η παρακάτω φαίνεται στραβωμένη. *Μα πότε έγινε αυτό; Πώς δεν το παρατήρησα νωρίτερα;* αναρωτιέμαι. *Άλλωστε, δεν είχα αφήσει το πορτοφόλι στα δεξιά, οπότε δεν μπορεί να έπεσε από εκεί...*

Τέλος πάντων, γυρίζω αμέσως πίσω στο φούρνο, ρωτώ μήπως έχουν δει το πορτοφόλι μου, μα όχι, δεν το είδε κανείς. Παίρνω το δρόμο για το σπίτι φουρκισμένη, χωρίς να μπορώ να χωνέψω αυτό που έχει μολις συμβεί. Δεν με νοιάζει τόσο για το πορτοφόλι, ούτε για τα 13 ευρώ που είχε μέσα· εκείνο που μου κάνει εντύπωση η συγκυρία: Μόλις κέρδισα 5 ευρώ από τους πόντους της κάρτας, έπρεπε αμέσως να χάσω 13 ευρώ εντελώς κοροϊδίστικα!

Αυθόρμητα καταφεύγω στην προσωπική μου "προσευχή", δηλαδή άγριες βλαστήμιες ενάντια στον θεό αυτού του κόσμου, *που δεν είναι θεός αλλά γαμημένος δαίμονας, και ο κόσμος του δεν είναι κόσμος αλλά έκτρωμα. Ως εμικρύνθη τα έργα σου Κύριε, πάντα εν μαλακία εποίησας...*

Φθάνοντας στο σπίτι, αποφεύγω να μιλήσω στη μητέρα μου για την απώλεια, ενώ ακόμη προσπαθώ να καταλάβω τι έγινε: Αποκλείεται να ξέχασα το πορτοφόλι πάνω στον πάγκο του φούρνου· θυμάμαι που πήρα ρέστα 1,60 ευρώ και τα έριξα μέσα, αλλά δεν θυμάμαι καθόλου πού το έβαλα μετά: δεν

θυμάμαι αν το κράταγα στα χέρια μου, ούτε αν το έβαλα στο καρότσι. Για την ακρίβεια, δεν θυμάμαι καν την διαδρομή μου από τον πάγκο μέχρι την έξοδο του καταστήματος...

Μα αυτό είναι ***χρονική διάλειψη*** *(time lapse)*, συλλογίζομαι αμέσως μετά! Κάτι τέτοιο εννοούν τα θύματα των εξωγήινων απαγωγών όταν λένε ότι βιώνουν διαλείψεις, δηλαδή χρονικά διαστήματα κατά τα οποία δεν θυμούνται πού ήταν ούτε τι έκαναν! Έτσι κι εγώ, δεν έχω ανάμνηση του εαυτού μου για μερικά δευτερόλεπτα! Έχω μόλις βιώσει μια χρονική διάλειψη!

Δίχως άλλη χρονοτριβή, βγαίνω έξω και ξαναπαίρνω τον ίδιο δρόμο μέχρι το φούρνο, ψάχνοντας τώρα για την πεσμένη μπλε ράβδο του καροτσιού, ενώ δεν σταματώ στιγμή τα νοερά μπινελίκια ενάντια στο "θεό". Η ράβδος δεν φαίνεται πουθενά. *Πώς είναι δυνατόν να έπεσε και να μη την πρόσεξα, αφού τα μάτια μου ήταν διαρκώς πάνω στο καρότσι; Και το σίδερο δεν έκανε θόρυβο, πέφτοντας;* αναρωτιέμαι, βλέποντας το αφύσικο στην υπόθεση. Φθάνω μέχρι την ανοιχτή πόρτα του φούρνου, κρυφοκοιτάζω μέσα μα δεν βλέπω τίποτα ύποπτο.

Αποφασίζω να επιστρέψω στο σπίτι αλλά, πριν φθάσω στα μισά του δρόμου και πριν καν το συνειδητοποιήσω, κάνω μεταβολή και κατευθύνομαι ξανά προς το δρόμο για το μαγαζί, κοιτάζοντας τα πεζοδρόμια πιο προσεκτικά αυτή τη φορά. Μόλις περνώ έξω από την πόρτα του καταστήματος, νομίζω πως ακούω την υπάλληλο να φωνάζει “Κυρία, κυρία!”. Δεν δίνω σημασία, δεν είμαι σίγουρη ότι εννοεί εμένα, εκείνη όμως επιμένει. Πλησιάζω διστακτικά και μένω άναυδη βλέποντάς την να κρατά στο χέρι το πορτοφόλι μου!

“Πώς βρέθηκε;” απορώ.

“Ήταν κάτω από το ψυγείο!”

“Μα πώς βρέθηκε εκεί;”

“Κάποιος θα το κλώτσησε κατά λάθος...”

“Ευχαριστώ!” λέω μόλις μου το παραδίδει.

Αποχωρώ ικανοποιημένη αλλά και προβληματισμένη: Το ψυγείο απέχει σχεδόν δυο μέτρα από την έξοδο. Αποκλείεται το πορτοφόλι να μου έπεσε *από τα αριστερά* και να πετάχτηκε τόσο

μακριά, χωρίς μάλιστα να το πάρω εγώ χαμπάρι. Πάντως, δεν περίμενα να το ξαναβρώ. Σαν θαύμα μου φαίνεται -μάλλον δούλεψαν τα μπινελίκια! Ή, μήπως, κάποιες αόρατες δυνάμεις μου "επέστρεψαν" το πορτοφόλι, για να με κάνουν να ξεχάσω τις πρόσφατες υποψίες μου;

Απορίες: Πώς αναγνωρίζεις μια χρονική διάλειψη; Συνήθως δεν διαρκεί πάνω από μερικά δευτερόλεπτα, κατά τα οποία δεν θυμάσαι πού ακριβώς ήσουν ούτε τι έκανες. Αλλά πώς εξηγείται, άραγε; Εξωγήινη απαγωγή σε κλάσματα δευτερολέπτου; Αλλαγή του χωροχρονικού συνεχούς; Όποια εξήγηση κι αν δώσεις, το αποτέλεσμα είναι πάντα το ίδιο: Ένα ανεξήγητο, συχνά ηλίθιο "λάθος", μια μυστηριώδης απώλεια αντικειμένων ή χρημάτων – γεγονότα που κύριο στόχο έχουν να σου δημιουργήσουν σύγχυση, να σε αποπροσανατολίσουν, να σε καταθλίψουν. *Γιατί, όμως; Ποιός να είναι ο βαθύτερος λόγος; Αυτό μονάχα εκείνοι το ξέρουν...*

Μου έχει ξανασυμβεί άραγε; Σίγουρα ναι: Μια ανάλογη εμπειρία μου συνέβη στις 5 Νοεμβρίου 2005, όταν επέστρεφα με τις συγκοινωνίες από το νοσοκομείο Γεννηματά (Ημερολόγιο Ενδέκατο). Μια άλλη, πιο πρόσφατη, που δεν της έδωσα τότε τη σημασία που έπρεπε, έλαβε χώρα την 1η Νοεμβρίου του 2017, όταν είχα πάει για ψώνια στο Γαλαξία. Στη δική μου περίπτωση, πάντως, τα φαινόμενα του είδους δεν συμβαίνουν όταν περπατώ μόνη σε απόμερους δρόμους. Γίνονται πάντα όταν βρίσκομαι ανάμεσα σε ανθρώπους...

Συντονισμός του Πλέγματος: Έτσι ξαφνικά, σήμερα ειδικά ο ανηψιός Γιάννης ξαναθυμάται το θέμα με τον λογαριασμό του νερού, που από πέρυσι μας έρχεται παραφουσκωμένος: Προτού φύγει για τη δουλειά, μου ζητάει να του δώσω όλους τους λογαριασμούς των δυο τελευταίων χρόνων για να τους δείξει σε κάποιους υδραυλικούς του Δήμου.

Όταν επιστρέφει το μεσημέρι, μας λέει ότι κανείς τους δεν έβγαλε άκρη.

"Έχετε βάλει κανένα πλυντήριο τώρα; Μήπως τρέχει καμιά βρύση;" ρωτάει κατόπιν.

"Όχι", του απαντώ.

Την επόμενη στιγμή βγαίνει στην αυλή, συναντάει τον αδελφό του που εκείνη την ώρα τυχαίνει να κατεβαίνει, τον ρωτάει το ίδιο και ο Νάσος τον διαβεβαιώνει πως ούτε στο δικό του σπίτι υπάρχει βρύση ανοιχτή, ούτε δουλεύει πλυντήριο αυτή την ώρα. Αμέσως μετά, ο Γιάννης πάει και κοιτάζει το ρολόι μας για να δηλώσει με σιγουριά ότι
"Κάπου υπάρχει διαρροή!"
"Μα ο Ανδρέας είχε πει πως δεν υπάρχει", του θυμίζω.
"Ναι, αλλά ο μικρός μαύρος δείχτης του ρολογιού γυρίζει πολύ γρήγορα, ενώ αυτή τη στιγμή καμία βρύση δεν είναι ανοιχτή", μου λέει.
"Νόμιζα ότι αυτό το κοιτάμε αφού κλείσουμε το νερό από το ρολόι".
"Δεν υπάρχει λόγος να κλείσουμε το νερό, αφού καμία βρύση δεν τρέχει", μου απαντά με αυστηρό ύφος κι εγώ δεν ξέρω πια τι να σκεφθώ.
Τρέχω έξω να δω τα ρολόγια και διαπιστώνω ότι όντως ο μικρός μαύρος δείχτης στο δικό μου γυρίζει, ενώ στου Γιάννη όχι.

Εντέλει ο ανηψιός μου καλεί τον Ανδρέα τον υδραυλικό, ο οποίος κοιτάζει και αυτός το ρολόι μου και αποφαίνεται με σιγουριά ότι κάπου υπάρχει διαρροή και μάλιστα μεγάλη! Μετά από αρκετή έρευνα στους εξωτερικούς σωλήνες, ο υδραυλικός συμπεραίνει ότι η διαρροή γίνεται στον σωλήνα που ανεβάζει νερό στο σπίτι της αδελφής μου, ο οποίος περνά κάτω από το μωσαϊκό της αποθηκούλας μας, στην πίσω αυλή. Πάντως, ο Ανδρέας έχει ξαναδεί την αποθηκούλα, το ίδιο και ο άλλος υδραυλικός, ο Μηνάς. Πώς και δεν το παρατήρησαν αυτό πιο πριν;
"Να σου πω τι έγινε", μου αναγγέλλει ο Γιάννης καμαρωτός. "Το παλιό ρολόι, που αντικαταστήσαμε τον Σεπτέμβριο, ήταν τελικά χαλασμένο! Ο μικρός μαύρος δείχτης ήταν κολλημένος, δεν γύριζε, κι ενώ υπήρχε διαρροή δεν την έδειχνε! Όταν, όμως, ήλθε ο τεχνικός απο την ΕΥΔΑΠ κι έφερε το νέο ρολόι, εγώ πρόσεξα πως το ροδάκι γύριζε και τον ρώτησα μάλιστα "Έτσι πρέπει να γυρίζει αυτό, σαν τρελό;" και μου είπε "Ναι, αυτή

είναι η δουλειά του!" Θα τους κανονίσω, όμως, εγώ! Αύριο θα πάμε μαζί στην ΕΥΔΑΠ, με το αποδεικτικό που θα μας φέρει ο Ανδρέας για τη διαρροή, και θα ζητήσουμε να μας κάνουν έκπτωση! Δεν γίνεται να πληρώσουμε 534 ευρώ για το νερό!" καταλήγει, με τελεσίδικο ύφος.
"Να μην πάει μόνη της η Υβόννη! Πρέπει να δουν άνδρα!" πετάγεται τότε η Θεώνη, που τυχαίνει να είναι εδώ κι έχει παρακολουθήσει τα πάντα: Έχει ακούσει ακόμη και το τηλεφώνημα που έλαβα πριν από λίγο από τη Vodafone για να με ειδοποιήσουν να πληρώσω τον λογαριασμό του Δεκεμβρίου μέχρι τις 26 του μήνα, αλλιώς θα μου το κόψουν. Εντέλει, τους ζήτησα παράταση ως τις 3 του Φλεβάρη.
"Έτυχε να είναι εδώ για ν' ακούσει και για το νερό και για το τηλέφωνο", σχολιάζει αργότερα η μητέρα μου, με βαριά καρδιά. "Μα η Θεώνη είναι συνεχώς εδώ", της εφιστώ την προσοχή. "Πρωί, μεσημέρι, βράδι, εδώ είναι..." *Και σε αυτό το σπίτι πάντα κάτι γίνεται,* συλλογίζομαι.

Κι εμείς τι ξέρουμε τάχα για τη Θεώνη; Μόλις σήμερα μάθαμε, επειδή έτυχε να δω την ταυτότητά της, πως έχει γεννηθεί τον Ιούνιο του 1948 και όχι το Φλεβάρη, όπως πιστεύαμε όλοι ως τώρα. "Πότε γεννήθηκες;" τη ρώτησα "αθώα". "Δεν ξέρω! Ότι λέει η ταυτότητα!" μου απάντησε επίσης "αθώα". Δηλαδή, ούτε αυτή ξέρει πότε περίπου γεννήθηκε! Πάντως, είναι Δίδυμοι στο ζώδιο και όχι Υδροχόος, όπως η ίδια έλεγε τόσα χρόνια και όπως νομίζουν ακόμα οι εγγονές της...

Τετάρτη, 24 Ιανουαρίου 2018

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' ένα εστιατόριο με πολύ κόσμο. Τριγύρω ακούγεται η φήμη πως έχουν αρχίσει να σηκώνονται οι νεκροί. Δεν το πιστεύω ώσπου, ανάμεσα στους θαμώνες του μαγαζιού, ξεχωρίζω ένα ανθρωπόμορφο ον, γυμνό και κοντό, που μοιάζει σαν μισολυωμένο κέρινο ομοίωμα. Αναγνωρίζω πως είναι ένας ζωντανεμένος νεκρός, τρομάζω και τρέχω να φύγω μαζί με άλλους φοβισμένους ανθρώπους. Έξω στους δρόμους αντικρίζω και άλλους

μισολυωμένους ζωντανούς νεκρούς. Γεμάτη ανησυχία συλλογίζομαι πως ξεκινά η Δευτέρα Παρουσία, και αυτό το αντιλαμβάνομαι σαν κάτι εξαιρετικά αρνητικό, σαν την πιο μαύρη μαγεία...

Λίγο αργότερα συναντώ μια νεαρή ξανθή γυναίκα, νεκροζώντανη κι αυτή, παρόλο που δεν φαίνεται μισολυωμένη. Φόβος με πλημμυρίζει μα ξαφνικά συνειδητοποιώ ότι το μικρό ασημένιο ψαλίδι που κρατώ στο χέρι μου μπορεί να με προστατεύσει από τους νεκροζώντανους. Χωρίς δισταγμό το στρέφω προς το μέρος της και της λέω: "Εσύ θα πας στην κόλαση! Εγώ θα πάω στον παράδεισο! Κατάλαβες; Εσύ στην κόλαση, εγώ στον παράδεισο!". Τότε εκείνη τρομάζει και τρέχει να ξεφύγει, ενώ εγώ την κυνηγώ μέσα σε μια μακριά στοά από πράσινα δέντρα.

Σύντομα οι δυο μας καταλήγουμε σ' έναν νοσοκομειακό θάλαμο με δυο κρεβάτια. Η ξανθιά ξαπλώνει στο ένα, σα να είναι άρρωστη. Στο άλλο βρίσκεται κατάκοιτη μια γριά πολύ ζαρωμένη, με το δεξί της χέρι παράξενα δεμένο και ακινητοποιημένο με επιδέσμους πάνω στο στρώμα. Τουλάχιστον, αυτή δεν είναι νεκροζώντανη. Εκείνη την ώρα ξυπνώ, νιώθοντας αρκετή ανησυχία και δυσφορία...

Στη μικρή μας την αυλή: Το πρωί ανασκουμπώθηκα για τα καλά και καθάρισα την πλαϊνή αυλή -όσο αυτό είναι δυνατόν στη δική μας αυλή. Συνολικά πρέπει να πέταξα γύρω στα 100 κιλά τζάτζαλα – σωρούς από ογκώδη πλαστικά, ξύλα, σίδερα, που βαριέμαι να αναφέρω. Φυσικά, δεν είπα τίποτα σε κανέναν·

μόνο στη μαμά, επειδή με είδε, αναγκάστηκα να πω ότι πέταξα 2-3 πράγματα. Τώρα ο χώρος έχει ελευθερωθεί αισθητά, έχω όμως την εντύπωση ότι σύντομα θα ξαναγεμίσει, ίσως χειρότερα από πριν...

Παρασκευή, 26 Ιανουαρίου 2018

Λίγο μετά το μεσημέρι, ο Γιάννης κι εγώ πηγαίνουμε μαζί στην ΕΥΔΑΠ, όπου εξηγούμε την όλη υπόθεση σε μια υπάλληλο. Για την ακρίβεια, ο Γιάννης μιλάει κι εγώ σωπαίνω, σύμφωνα με την απαίτησή του ως άνδρας του σπιτιού. Δηλώνει στην υπάλληλο πως δεν σκοπεύει να πληρώσει το υπέρογκο ποσό, ισχυρίζεται πως ο μικρός μαύρος στρόφαλος του παλιού ρολογιού ήταν χαλασμένος και γι' αυτό δεν έδειχνε διαρροή αλλά οι τεχνικοί της ΕΥΔΑΠ που τον εξέτασαν το Σεπτέμβρη δεν το πήραν χαμπάρι. Λέει ότι ο λογαριασμός αυτός αντιστοιχεί μονάχα σ' ένα μικρό διαμέρισμα (ενώ, στην πραγματικότητα, αντιστοιχεί σε τρία), οπότε είναι αδύνατον να υπάρχει τόση κατανάλωση νερού. Τέλος, απειλεί με μυνήσεις αν δεν γίνει κάποια έκπτωση. "Ιδιάζουσα περίπτωση", αποφαίνεται η υπάλληλος και μας στέλνει στη διευθύντρια. Εντέλει, μετά από πολλές διαβουλεύσεις και διαπραγματεύσεις, πετυχαίνουμε παράταση του απλήρωτου λογαριασμού των 540 ευρώ, διακανονισμό του ποσού σε δέκα μηνιαίες δόσεις και έκπτωση 100 ευρώ. Μόνο που θα χρειαστεί να έλθει ένας τεχνικός της ΕΥΔΑΠ για έλεγχο, την επόμενη Παρασκευή.

Κακά τα ψέματα, πάντως: Αλλιώς υπολογίζεται ο άνδρας στην κοινωνία. Αν πήγαινα μόνη μου και τους μιλούσα εγώ με τέτοιο τρόπο, όχι μόνο δεν θα έκανα δουλειά αλλά θα με έβριζαν "υστερική, τρελή, κλπ" και θα με πετούσαν έξω με τις κλωτσιές. Στον Γιάννη, όμως, ούτε η υπάλληλος ούτε η διευθύντρια τόλμησαν να πάνε κόντρα, ενώ έκαναν τα αδύνατα δυνατά για να τον εξυπηρετήσουν.

“Πολύ ασχολείται, πολύ ανακατεύεται, πολύ επιμένει”, λέει η μητέρα μου, μόλις της εξηγώ τα καθέκαστα. “Στο κάτω-κάτω, δεν είναι καν δική του υπόθεση!”

“Γιατί δεν κάνει κάτι για τον δικό του λογαριασμό νερού, που

έχει ένα χρόνο να τον πληρώσει, παρόλο που δεν είναι πάνω από 120 ευρώ συνολικά;" εκφράζω την εύλογη απορία. Σίγουρα, δεν ταιριάζει καθόλου το ενδιαφέρον που δείχνει για τον δικό μας λογαριασμό με την αδιαφορία που δείχνει για τον δικό του. "Σημειώνω την κατανάλωση του νερού από τις 18 του μηνός που ήλθε ο Ανδρέας και δεν βλέπω σπουδαία διαφορά", εξηγώ κατόπιν. Όντως: Μέσα σε επτά μέρες έχουμε καταναλώσει τέσσερα κυβικά μέτρα νερό. Είναι πάρα πολλά για τόσο μικρό χρονικό διάστημα αλλά μάλλον τα χαλάμε...
"Εγώ είμαι σίγουρη ότι δεν υπήρχε ούτε υπάρχει καμιά διαρροή. Το χαλάμε το νερό, απλά έχει ακριβήνει", συμπεραίνει η μητέρα μου σκεπτική.
"Πρέπει να είμαστε προσεκτικές με το Γιάννη, μη μας μπλέξει με τίποτα δικαστήρια", καταλήγω. Σαφώς, δεν έχω καμία όρεξη να μπλέκω με δικηγόρους και δικαστήρια. Δεν έχω ούτε χρόνο, ούτε χρήμα για πέταμα...

Πάντως, σε γενικές γραμμές ο Γιάννης φαίνεται ειλικρινής με το νέο πρόσωπο του υπεύθυνου οικογενειάρχη που έχει υιοθετήσει εδώ και μερικούς μήνες. Παράλληλα, οφείλω να αναγνωρίσω ότι η μόνη οικογένεια που μου έχει απομείνει είναι αυτός και ο Χάρης· η μητέρα μου δεν ξέρω ως πότε θα υπάρχει ακόμα.

Από την άλλη πλευρά, όμως, ξέρω πως δεν μπορώ να έχω απόλυτη εμπιστοσύνη στο Γιάννη, ούτε στους υπόλοιπους Μαρκάκηδες. Διατηρώ, μάλιστα, μια αμυδρή ***υποψία***, πως όλη αυτή η ιστορία με το νερό μπορεί να έχει στηθεί επίτηδες από τους Μαρκάκηδες με απώτερο σκοπό να με μπλέξουν σε αδιέξοδες και πολυδάπανες δικαστικές υποθέσεις -μακάρι να κάνω λάθος. Προς το παρόν, το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να περιμένω τον επόμενο λογαριασμό και τα επόμενα γεγονότα.

Ιστορία ενός ρολογιού της ΕΥΔΑΠ

Ο εν λόγω ***Συντονισμός του Matrix***, απίθανος και απίστευτος, ξεκινά πολλά χρόνια πριν (μετά την είσοδο της νέας χιλιετίας, η παραμικρή υπόθεση στη ζωή μου καταλήγει να γίνεται σήριαλ):

1] Το έτος 2008, όταν παντρεύτηκε ο Γιάννης, ο πατέρας μου φρόντισε να βάλει ξεχωριστό ρολόι νερού για το διαμέρισμα του πρώτου ορόφου, όπου έμενε τότε ο ίδιος με τη μητέρα μου. Ωστόσο, άφησε κοινό το ρολόι που αντιστοιχεί στο ισόγειο (όπου έμενα από τότε εγώ) και στον δεύτερο όροφο (όπου έμεναν τότε όλοι μαζί οι Μαρκάκηδες). Ίσως ο άνθρωπος να προέβλεπε τα μελλοντικά μπλεξίματα και ήθελε να ξεχωρίσει τη δική του γραμμή νερού από των υπόλοιπων...

2] Τον Φλεβάρη του 2017, ο δικός μου λογαριασμός νερού έρχεται εξαιρετικά φουσκωμένος (335 ευρώ), μαζί μ' ένα σημείωμα της ΕΥΔΑΠ που μας συνιστά να ελέγξουμε μήπως υπάρχει διαρροή στους σωλήνες.

3] Φωνάζουμε τον Μηνά, που είναι υδραυλικός και παλιός φίλος των ανηψιών μου, για να κοιτάξει μήπως υπάρχει καμιά διαρροή. Κάτι βρίσκει, το διορθώνει γρήγορα κι εύκολα, και μας διαβεβαιώνει πως δεν υπάρχει πλέον κανένα πρόβλημα.

4] Ωστόσο, ο επόμενος λογαριασμός του νερού (τέλη Μαΐου 2017) ανέρχεται στο ποσό των 280 ευρώ – πράγμα που σημαίνει ότι ο Μηνάς δεν έχει διορθώσει καμιά διαρροή! Αρπακόλας μου φαίνεται ο τύπος αλλά και τ' ανήψια μου δεν πάνε πίσω, καθότι δεν βλέπω να βιάζονται ιδιαίτερα να βγάλουν άκρη με την υπόθεση.

5] Αρχές Ιουνίου ξανάρχεται ο Μηνάς, εξετάζει την παροχή του νερού και αποφαίνεται ότι από κάπου υπάρχει διαρροή -κοντολογίς, την προηγούμενη φορά δεν έκανε τίποτα. Ψάχνουμε από δω, ψάχνουμε από κει, κι εντέλει διαπιστώνουμε πως το καζανάκι του Νάσου (από το 2009 κατοικεί στον 2ο όροφο, στο σπίτι της αδελφής μου, ενώ η ίδια μένει στη μεζονέτα του 3ου ορόφου) τρέχει σαν τρελό, όμως ο ανηψιός δεν το έχει παρατηρήσει καν· το αφήνει να τρέχει διαρκώς, μέρα-νύχτα. Του εφιστούμε την προσοχή, μα ούτε που σκέφτεται να φωνάξει κάποιον να το φτιάξει. Μας διαβεβαιώνει, τουλάχιστον, ότι στο εξής θα φροντίζει να το κρατά κλειστό.

6] Μέσα Ιουλίου φωνάζουμε άλλον υδραυλικό, τον Ανδρέα (πρώην σύζυγος της Τατιάνας), ο οποίος κοιτάζει το

δικό μου ρολόι και δηλώνει με σιγουριά ότι δεν υπάρχει διαρροή. Του αναθέτουμε να επισκευάσει το καζανάκι του Θάνου (το οποίο θα πληρώσει η μάνα μου, φυσικά) και μένουμε ήσυχοι ότι τώρα το θέμα έχει λυθεί.

7] Ωστόσο, στα τέλη Αυγούστου λαβαίνουμε νέα ειδοποίηση από την ΕΥΔΑΠ για πιθανή διαρροή, εφόσον η κατανάλωση του νερού εξακολουθεί να είναι πολύ αυξημένη. Πηγαίνω αμέσως στα γραφεία μα προτού καν ανοίξω το στόμα μου, η υπάλληλος παραπονιέται "Φωνάζετε όμως! Μην φωνάζετε!". Εγώ της απαντώ ήρεμα πως "δεν φωνάζω", μα εκείνη εξακολουθεί να με κοιτάζει με μισό μάτι. Τέλος πάντων, της εξηγώ την κατάσταση όσο πιο ψύχραιμα μπορώ, η υπάλληλος δείχνει να καταλαβαίνει και μου δίνει ένα χαρτί με τις καταναλώσεις των τελευταίων τριών χρόνων, όπου φαίνεται το πρόβλημα: τα τρία τελευταία τρίμηνα ξοδεύουμε 90-110 $μ^3$, αντί 40-50 $μ^3$, που είναι το φυσιολογικό.

8] Στις 2 Σεπτέμβρη ξανασυζητώ το θέμα με τον ανηψιό Γιάννη, ο οποίος αποκλείει το ενδεχόμενο της διαρροής, δείχνοντάς μου μάλιστα επιτόπου το γιατί: Όταν κλείνουμε την παροχή του νερού από το ρολόι μου, ο μικρός τριγωνικός δείκτης μένει εντελώς ακίνητος· αν υπήρχε διαρροή, θα εξακολουθούσε να περιστρέφεται μέσα στο κυκλικό πλαίσιό του. Εντάξει, αλλά γιατί αυτή τη λεπτομέρεια δεν την είχαμε ξεκαθαρίσει τόσο καιρό;

9] Την επομένη, ο Γιάννης προθυμοποιείται να πάει ο ίδιος στην ΕΥΔΑΠ για να τους εξηγήσει ότι δεν υπάρχει διαρροή εφόσον ο τριγωνικός δείκτης μένει ακίνητος, άρα μάλλον ο μετρητής είναι χαλασμένος και τρέχει πιο γρήγορα. Ζητά επίσης να γίνει δοκιμή του υδρομετρητή για να διαπιστωθεί αν έχει απόκλιση ή όχι. Απειλεί, μάλιστα, ότι θα ασκήσει μήνυση στην υπηρεσία αν δεν μας κάνουν μια γενναία έκπτωση στα επόμενα τρίμηνα.

10] Στις 4 Σεπτέμβρη πηγαίνω εγώ στην ΕΥΔΑΠ για να μεταβιβάσω το ρολόι από το όνομα του πατέρα μου στο δικό μου, ώστε να μπορεί να αντικατασταθεί με καινούργιο και να γίνει η δοκιμή του παλιού. Τα ίδια κι εδώ: Προτού καλά-καλά

προλάβω να μιλήσω, η υπάλληλος στο αρμόδιο τμήμα με παίρνει και αυτή με τα μούτρα, παραπονιέται πως της φωνάζω ενώ δεν της φωνάζω και δημιουργείται μεταξύ μας αρκετή ένταση, την οποία προσπαθώ να παρακάμψω μήπως και κάνω τη δουλειά μου. *Μα τι γίνεται σ' αυτές τις υπηρεσίες; Φαντάζομαι ότι τους κάνουν ειδικά σεμινάρια, πώς να κόβουν το βήχα στους δυσαρεστημένους πολίτες...*

Ωστόσο, υπάρχει άλλο ένα εμπόδιο: Η διεύθυνσή μας είναι λάθος γραμμένη πάνω στους λογαριασμούς της ΕΥΔΑΠ, δηλαδή Νηρηίδων 13Α αντί 13 που είναι το σωστό! "Ορίστε, η διεύθυνση είναι γραμμένη λάθος! Δεν φταίω εγώ γι' αυτό!" μου κάνει η υπάλληλος με δεικτικό και μεμψίμοιρο ύφος. "Ούτε κι εγώ φταίω", της αντιγυρίζω. Αμέσως μετά τρέχω στο λογιστή μου, για να πάρω ένα Ε9, και μετά στο Δημαρχείο για μια βεβαίωση κατοικίας.

11] Στις 6 Σεπτεμβρίου ξαναπηγαίνω στην ΕΥΔΑΠ, ολοκληρώνω επιτέλους την αλλαγή του ονόματος και κανονίζω να γίνει η δοκιμή του παλιού υδρομετρητή σε λίγες μέρες. Το ίδιο κιόλας απόγευμα, έρχεται ένας τεχνικός και αλλάζει το παλιό ρολόι μ' ένα καινούργιο.

12] Περνούν οι μέρες, παρακολουθώ το καινούργιο ρολόι και διαπιστώνω ότι και αυτό τρέχει αυτό με ταχύτητα διπλάσια του κανονικού (1 $μ^3$ αντί ½, που είναι το σύνηθες), πράγμα που σημαίνει ότι όντως καταναλώνουμε πάρα πολύ νερό. Αυτό συμβαίνει μάλλον επειδή εμείς, στο ισόγειο, βάζουμε ένα-δυο πλυντήρια την ημέρα (εφόσον, εκτός από τα δικά μας ρούχα, συχνά πλένουμε του Γιάννη και της Αλίκης) συν άλλα δυο ημερησίως που βάζουν ο Θάνος με την Αννούσκα – καθότι οι Μαρκάκηδες έχουν αυξημένες ανάγκες και σε αυτό τον τομέα.

13] Το επόμενο λογικό βήμα είναι να προσθέσουμε ένα νέο ρολόι (που κοστίζει 606 ευρώ), ώστε να ξεχωρίσει η δική μου παροχή από της Αλίκης και να ξέρουμε ποιός χαλάει πόσο νερό. Ωστόσο, η αδελφή μου απαξιεί να μιλήσει για το πρόβλημα, δεν αντέχει την αρνητικότητα, λέει, οπότε στην παραμικρή νύξη φεύγει τρέχοντας και πηγαίνει στις φιλενάδες της για θετικό καφεδάκι.

14] Όσο για τον ανηψιό Θανάση, επιδεικνύει τέλεια αδιαφορία, λες και το θέμα δεν τον αφορά καθόλου. Δεν νοιάζεται, δεν ασχολείται, δεν πληρώνει. Το μόνο που τον ενδιαφέρει είναι να φουσκώνουν τα μπράτσα.

15] Είναι γεγονός ότι τα τελευταία χρόνια το νερό έχει ακριβήνει υπερβολικά: Εντάξει, χαλάω το διπλό νερό από το κανονικό (εφόσον το ρολόι μου αντιστοιχεί σε τρία σπίτια) μα δεν το θεωρώ καθόλου λογικό να μου χρεώνει η ΕΥΔΑΠ τα δεκαπλάσια από το κανονικό.

16] Αρχές Οκτώβρη ξαναπηγαίνω στην ΕΥΔΑΠ για να ρωτήσω τι χαρτιά χρειάζονται για την εγκατάσταση ενός τρίτου ρολογιού, που θα μπει στο όνομα της αδελφής μου. Ύστερα κάθομαι και μαζεύω όλα τα απαιτούμενα χαρτιά (άδειες οικοδομών κλπ) για να τα πάω στην Πολεοδομία.

17] Ωστόσο, η δεσποινίς Αλίκη αρνείται να μου δώσει το πράσινο φως για να ξεκινήσω τις διαδικασίες -παρόλο που προτίθεμαι "να δανειστώ χρήματα από φίλες" και να πληρώσω εγώ το νέο ρολόι- επειδή φοβάται μήπως η Πολεοδομία κάνει κανέναν έλεγχο και ανακαλύψει την αυθαίρετη μεζονέτα της στον τρίτο όροφο.

18] Αρχές Νοεμβρίου πηγαίνω πάλι στην ΕΥΔΑΠ, ρωτώ για τα αποτελέσματα της δοκιμής του ρολογιού και με πληροφορούν ότι η απόκλιση είναι μόλις 1,25%, δηλαδή μέσα στα φυσιολογικά πλαίσια. Αμέσως μετά πηγαίνω στην τράπεζα, πληρώνω τον λογαριασμό των 280 ευρώ που εκκρεμεί από τα τέλη Μαΐου και το θέμα κλείνει εκεί: Δεν υπάρχει καμία διαρροή νερού, όντως καταναλώνουμε ένα κυβικό την ημέρα, άρα η χρέωση που μας έρχεται είναι η σωστή -αν και υπερτιμολογημένη.

19] Τον Δεκέμβρη έρχεται ο επόμενος λογαριασμός του νερού, που είναι για κατανάλωση έξι μηνών: μόλις 535 ευρώ! Από την άλλη, ο λογαριασμός του Γιάννη προκύπτει μόλις 10 ευρώ για 3 μήνες! Εντάξει, δεν βάζει πλυντήρια αλλά... ούτε ακατοίκητο να ήταν το σπίτι! *Μήπως ο εξυπνάκιας έχει σκαρώσει τίποτα για να χρεωνόμαστε εμείς και τη δική του κατανάλωση;*

Προς το παρόν, κρίνω σκόπιμο να λάβω άμεσα μέτρα: Στο εξής τα ρούχα του Γιάννη θα τα πλένω στο δικό του πλυντήριο, μήπως και πετύχω λίγη οικονομία. Ακόμη, θα πληρώνω εγώ το νερό. Αυτό σημαίνει ότι από τον επόμενο μήνα θα αποταμιεύω στο λογαριασμό μου 100 ευρώ αντί 200 που έβαζα ως τώρα. Δεν γίνεται αλλιώς: αν αφήσω να κοπεί το νερό, η γριά μητέρα μου θα πάθει κανένα έμφραγμα...

20] Στις 18 Ιανουαρίου, μετά από ξαφνική πρωτοβουλία του ανηψιού Γιάννη, ξανάρχεται ο Ανδρέας ο υδραυλικός, κοιτάζει το ρολόι μου και αποφαίνεται με σιγουριά ότι “κάπου υπάρχει διαρροή και μάλιστα μεγάλη!”. Μετά από ενδελεχή έρευνα στους σωλήνες, καταλήγει ότι η διαρροή είναι στον παλιό σωλήνα που ανεβάζει νερό στο σπίτι της αδελφής μου, ο οποίος περνά μέσα από την μικρή αποθήκη στην πίσω αυλή.

21] Την επομένη ξανάρχεται ο Ανδρέας και αντικαθιστά το χαλασμένο κομμάτι του σωλήνα. Ελπίζει, μόνο, η διαρροή να ήταν εκεί και όχι πουθενά κάτω από τα πατώματα, δεν είναι 100% σίγουρος, λέει. Μόλις φεύγει, πάω και ελέγχω τον μικρό μαύρο δείχτη του ρολογιού μας, που τώρα μοιάζει ακίνητος.

22] Στις 25 Ιανουαρίου ο Γιάννης κι εγώ πηγαίνουμε μαζί στην ΕΥΔΑΠ όπου, μετά από μπόλικες διαπραγματεύσεις και απειλές εκ μέρους του ανηψιού μου, πετυχαίνουμε παράταση του απλήρωτου λογαριασμού των 535 ευρώ, διακανονισμό του ποσού σε μηνιαίες δόσεις και έκπτωση 95 ευρώ.

23] Μετά από σχετική εκτίμηση του τεχνικού της ΕΥΔΑΠ, στις 7 Φλεβάρη ξαναπηγαίνω στα γραφεία, όπου οριστικοποιείται η εκτέλεση των απαιτήσεών μας: Τελικά η έκπτωση που θα μας κάνουν ανέρχεται στο ποσόν των 82 ευρώ μόλις, ενώ το υπόλοιπο ποσό των 450 ευρώ θα το πληρώσω σε δέκα δόσεις. Και ας ελπίσουμε ότι η ιστορία τελειώνει εδώ...

* * * *

Σάββατο, 3 Φεβρουαρίου 2018

Πείραμα: Αποβραδίς έφαγα ένα πιάτο αρακά με πατάτες. Κατά τις 1:15 πμ μου ήλθε η ακόλουθη

Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' έναν μεγάλο χώρο που φαντάζει παράξενος, υπαινικτικά επικίνδυνος, και θυμίζει αίθουσα αναμονής αεροδρομίου. Εγώ και πολλοί άλλοι είμαστε εγκλωβισμένοι εδώ, αιχμάλωτοι αόρατων κακοποιών δυνάμεων. Διαισθάνομαι ένα απροσδιόριστο μα πανίσχυρο κακό να διαχέεται στον αέρα, το οποίο μας διαποτίζει και μας μετατρέπει σε τέρατα, αργά μα σταθερά.

Κάποια στιγμή νομίζω πως έχω ανακαλύψει μια διέξοδο αλλά σύντομα καταλήγω σ' ένα άλλο διαμέρισμα γεμάτο κρεβάτια, όπου κοιμούνται τις νύχτες οι φυλακισμένοι, μαζί κι εγώ. Εδώ το περιβάλλον είναι πιο ζοφερό και η αίσθηση του κινδύνου ακόμα ισχυρότερη, καθώς νιώθω ήδη ν' αλλάζω μέσα μου, να γίνομαι τέρας. Προσπαθώ να αντισταθώ, όμως ουρλιάζω σαν τέρας για να φοβίσω κάποιους άλλους που με κοιτούν απειλητικά.

“Πρέπει να ξεφύγουμε”, λέω κατόπιν στους άλλους.

“Δεν μπορούμε”, μου απαντά μια γυναίκα.

“Πρέπει”, επιμένω εγώ.

Εξακολουθώ να γυρεύω δίοδο διαφυγής μα πάντα καταλήγω πίσω από άθραυστα, γυάλινα παραπετάσματα που μας κρατούν εγκλωβισμένους στην παράδοξη φυλακή μας. Σε ορισμένους χώρους παρατηρώ γιορτές και συναθροίσεις των εγκλωβισμένων, με σκοπούς άγνωστους μα σίγουρα όχι αγαθούς.

Κάποτε καταφέρνω να βγω σ' έναν γκρίζο διάδρομο, όπου κυκλοφορούν μεγαλόσωμα λιοντάρια. Η παρουσία τους με ανησυχεί αλλά δεν με πειράζουν. Παρακάτω συναντώ άλλα παράξενα ζώα, που θυμίζουν πρόβατα με λευκό σγουρό τρίχωμα. Με πλησιάζουν, φαίνονται μάλλον απειλητικά, σίγουρα δεν είναι άκακα αρνάκια. Τελικά, όμως, με ακολουθούν πειθήνια, μαζί με άλλα ασυνήθιστα ζώα που συναντώ πιο πέρα. Αισθάνομαι δυνατή καθώς συνεχίζω το δρόμο μου, γυρεύοντας την ελευθερία. Ακούω κάποιους να με επιδοκιμάζουν, ωστόσο αδυνατώ να βρω διέξοδο. Μια ομάδα τερατοποιημένων γυναικών επιχειρούν να με τρομάξουν με ουρλιαχτά και πνιχτές απειλές, εγώ ανταπαντώ με δυνατές κραυγές που δεν διαφέρουν

πολύ από τις δικές τους, και τότε συνειδητοποιώ ότι αυτός ο χώρος είναι πολύ πιο επικίνδυνος απ' όσο αρχικά νόμιζα. Στο σημείο αυτό ξυπνώ, με ελλειπή μνήμη αλλά με έντονη την αίσθηση της αδρεναλίνης σε όλο μου το σώμα...۩

Κατά τις 5:30 το πρωί επιχειρώ άλλο ένα ***πείραμα:*** Πάντα ξαπλωμένη στο πλάι (κομμένο το ανάσκελα), ανοιγοκλείνω τα μάτια μου αργά, καμιά εικοσαριά φορές. Ύστερα αφήνομαι να αποκοιμηθώ και να βιώσω ακόμα μία

Περιπέτεια της Νύχτας: Νωρίς το πρωί βρίσκομαι στο κρεβάτι, σκεπασμένη μ' ένα κοκκινωπό σεντόνι και αισθάνομαι μια αόρατη μα κακόβουλη οντότητα να περιφέρεται μέσα στο μισοσκότεινο δωμάτιο. Προσπαθώ να την αγνοήσω, πεισματικά αλλά μάταια. Ξαφνικά το σεντόνι αρχίζει να κινείται περίεργα πάνω μου, σα να το φυσάει δυνατός αέρας. Επιχειρώ να το κρατήσω στη θέση του, όμως -σα να το τραβούν βίαια δυο ισχυρά, αόρατα χέρια- μου φεύγει και κολλάει πάνω στο κλειστό παράθυρο.

Σηκώνομαι ψύχραιμα και το μαζεύω, ξαναπέφτω στο κρεβάτι και το ξαναβάζω πάνω μου. Ωστόσο, νιώθω και πάλι το ίδιο βίαιο τράβηγμα, που ξαναστέλνει το σεντόνι πάνω στο παράθυρο. Ταράζομαι, καθώς αναγνωρίζω δαιμονική ενέργεια. Τρέχω κι ενημερώνω αμέσως τη μητέρα μου, προτείνοντας να κάνουμε ένα ευχέλαιο. Ωστόσο, εκείνη δεν φαίνεται πρόθυμη επειδή "αυτό έχει ήδη γίνει, όταν έπρεπε".

Τότε, παρατηρώ ένα χαλάκι στην είσοδο της κάμαράς μου, όπου η ζωηρόχρωμη ύφανση σχηματίζει το μήνυμα "Το δωμάτιο αυτό είναι σφραγισμένο με το Άστρο του Ουρανού και (δεν θυμάμαι τι άλλο)". *Προφανώς η προστασία αυτή είναι ανεπαρκής*, συνειδητοποιώ και αρχίζω ν' ανησυχώ πραγματικά: *Έτσι θα είναι οι νύχτες μου από δω και πέρα;*

! Τι αλλόκοτα, εφιαλτικά όνειρα! Και όμως: Ακόμη κι ένας εφιάλτης αφήνει στην ψυχή μου καλύτερη αίσθηση από την λεγόμενη καθημερινή πραγματικότητα...

Τρίτη, 6 Φεβρουαρίου 2018

Πείραμα: Κατά τις 4:30 τη νύχτα σηκώνομαι από το κρεβάτι και τρώω τρία κουταλάκια φρουκτόζη. Σύντομα βιώνω μια ***Ψυχική Εμπειρία:*** Βρίσκομαι σ' ένα ξενοδοχείο μαζί με την αλλοτινή φίλη μου την Ντένια. Πάνω σε μια μικρή κινηματογραφική οθόνη παρακολουθώ αλληλουχίες από όμορφες εικόνες, σαν από το Flickr. Ακολουθούν διάφορα βίντεο με πανέμορφα φυσικά τοπία: καταπράσινα πυκνά δάση, γραφικές λιμνούλες, κρυστάλλινοι καταρράχτες, άνθρωποι που ποζάρουν μέσα σε μαγευτικά περιβάλλοντα, απολαμβάνοντας τη φύση, ενώ μια υπέροχη μουσική ξεχύνεται στο χώρο. Αισθάνομαι σπάνια μακαριότητα, κλείνω τα μάτια σε έκσταση· στο σκοτάδι των κλειστών ματιών μου εμφανίζεται μια τεράστια, παράξενη κόρη ματιού, που με ατενίζει στραφτογάλανη σαν τη θάλασσα. Όσο την παρατηρώ, αλλάζει συνεχώς αποχρώσεις: πότε γίνεται γαλαζοπράσινη, άλλοτε κιτρινοπράσινη ή κιτρινωπή, στραφταλίζει σαν σμαράγδι...۩

♠ Σήμερα είχα μερικά παράπονα εκ μέρους του Αργύρη Ξιφαρά σχετικά με την απόδοση των φυντανιών του στο σχολείο: Μόλις πήραν τους ελέγχους του πρώτου τετραμήνου και η Μάρθα βγαίνει με μέσο όρο 18½, ενώ η Θεώνη με 17. Στα αγγλικά του σχολείου έχουν πάρει 17 και 16 αντίστοιχα. Ειδικά η Μάρθα είναι απογοητευμένη, περίμενε 20, λέει. Έτσι, ο Αργύρης μου ζήτησε να τους βάζω περισσότερες εκθέσεις, να είμαι πιο αυστηρή μαζί τους και να τις ζορίζω περισσότερο. “Φέτος τις ζορίζω πολύ περισσότερο”, τον διαβεβαίωσα. *Κοίτα*

να δεις απαιτήσεις από κάποιον που έμεινε τελείως στην πρώτη γυμνασίου και τρόμαξε να βγάλει όλες τις τάξεις μέχρι το λύκειο...

“Ο Αργύρης δεν είναι καθόλου ευχαριστημένος! Μπορούν και καλύτερα!” δηλώνει η γιαγιά Θεώνη αργότερα, στο σπίτι μας, με ύφος που δεν σηκώνει αντίρρηση.

“Ου μπλέξεις, Υβόννη”, λέει η αδελφή μου, μόλις της εξηγώ την περίπτωση.

Παραλειπόμενα: Τα κορίτσια μου εκμυστηρεύτηκαν σήμερα πως όταν ο πατέρας τους πήγαινε στη Β' Δημοτικού, πήρε επταήμερη αποβολή επειδή έδειρε άσχημα ένα παιδί. Μετά από λίγες μέρες ξανάδειρε ένα άλλο παιδί και πήρε δωδεκαήμερη αποβολή. Την τρίτη φορά που έκανε κάτι ανάλογο, αποβλήθηκε οριστικά από το σχολείο! Για να τιμωρηθεί τόσο αυστηρά, σίγουρα θα κινδύνεψε η σωματική ακεραιότητα των κακόμοιρων θυμάτων του -και όλα αυτά τα κατάφερε σε ηλικία επτά ετών! Στο νέο σχολείο που πήγε, έδερνε κι εκεί παιδιά άλλα όχι τόσο άσχημα, οπότε δεν ξαναπήρε αποβολή.

Και μετά; Αποκλείεται αυτό το τερατάκι με τις δολοφονικές τάσεις (βλ 11/3/2015, Ημερολόγιο 19ο) να μεταλλάχτηκε σε αγιόπαιδο. Απλά, μεγαλώνοντας τα άλλα αγόρια έγιναν πιο ψηλά και σωματώδη απ' τον Αργύρη (ο οποίος εξελίχθηκε σε μισοριξιά), οπότε δεν τόλμησε να ξανασηκώσει χέρι.

Άτομο προβληματικό, κακόψυχο κι επικίνδυνο – κοίτα, όμως, τι θαυμαστή τύχη τον περίμενε σε κάθε τομέα της ζωής του: Εδώ και πολλά χρόνια δουλεύει σαν... ένοικος μιας υπερπολυτελούς βιλάρας, με μοναδικούς συναδέλφους την αδελφή του και τον άνδρα της, και πληρώνεται πάνω από 1000 ευρώ το μήνα γι' αυτό! Επιπλέον, έχει παντρευτεί μια καλή, εμφανίσιμη και πλούσια γυναίκα κι έχει πάρει ως προίκα ένα ωραιότατο, ευρύχωρο, μοντέρνο διαμέρισμα. Ακόμη, έχει αποκτήσει δυο κόρες, που είναι καλύτερες κι εξυπνότερες από το μέσο όρο των σημερινών παιδιών.

Δεν μπορώ παρά να αγανακτήσω -ακόμα μια φορά- *ενάντια στον κωλοθεό αυτού του κωλοκόσμου*, ο οποίος προωθεί

σκανδαλωδώς τέτοια δαιμονικά άτομα. *Για να προστατεύεις αποκλειστικά τέτοιου είδους υποκείμενα, πρέπει να είσαι μεγάλη ανωμαλάρα...*

Πέμπτη, 8 Φεβρουαρίου 2018

Πείραμα: Αργά το βράδι, μπροστά στην τηλεόραση, τρώω ένα πιάτο φακή με ρύζι. Μετά από λίγες ώρες, ακολουθεί

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σε μια προβλήτα λιμανιού, όπου υπάρχουν διάφορα καράβια αγκυροβολημένα. Περιστοιχίζομαι από εχθρούς που προσπαθούν να βλάψουν εμένα και τον νεαρό προστατευόμενό μου. Ανησυχώ αλλά γρήγορα ανακαλύπτω ότι μπορώ να τους αντιμετωπίζω χάρη στις ψυχοκινητικές μου δυνάμεις: Διαγράφοντας περιστροφικές κινήσεις των χεριών μου, κάνω τους εχθρούς να "πετούν" στον αέρα και να προσγειώνονται μακριά. Όμως, γρήγορα επιστρέφουν με κακές διαθέσεις κι εγώ επαναλαμβάνω τις μαγικές μου κινήσεις, ελέγχοντας με ψυχοκίνηση τα σώματά τους στον αέρα...۩

☺ Νωρίς το απόγευμα, ο μικρός κάθεται και ζωγραφίζει για να περάσει η ώρα του. Όταν με φωνάζει να μου δείξει τα έργα του, με έκπληξη διαπιστώνω ότι έχει ζωγραφίσει μερικά γυναικεία φορέματα. "Ωραία είναι", του λέω.

Ωστόσο, ο πατέρας του, που θα 'ρθει το βράδι και μάλλον τα 'χει κοπανήσει λίγο, δεν έχει την ίδια γνώμη:

"Τι είναι αυτά ρε; Φουστανάκια ζωγραφίζεις ρε;!" του κάνει φουρκισμένος.

"Κάποτε έφτιαχνα κι εγώ τέτοια, για ένα φεγγάρι", πετάγομαι. "Μετά, όμως, μου πέρασε".

"Φτιάχνει και η Λευκή τέτοια", βιάζεται να εξηγήσει ο μικρός.

"Πες ότι το βάζεις, να τελειώνουμε!"

"Τι να βάζω, μπαμπά;" απορεί ο Χάρης, απορώ κι εγώ.

"Αντί να της το βάζεις της Λευκής, κάθεσαι και φτιάχνεις μαζί της φουστανάκια! Βλάκα, ε βλάκα!"

Ορίστε;;

"Η Λευκή θέλει να πάει στην Ιταλία και να γίνει σχεδιάστρια μόδας!" μας πληροφορεί τότε ο μικρός.

“Α ναι, βέβαια! Η Ιταλία είναι γεμάτη Αλβανούς, έχει πιο πολλούς Αλβανούς εκεί παρά εδώ!”

“Τη Λευκή περιμένουν στην Ιταλία να διαπρέψει στους οίκους μόδας!” λέω εγώ ειρωνικά.

“Μαλάκα! Ε, μαλάκα!” συνεχίζει να μαλώνει το γιο του ο Γιάννης.

“Μπαμπά!” διαμαρτύρεται ο μικρός.

“Η Λευκή είναι καλή μόνο για να κάθεται στον πούτσο μας!”

Ορίστε;;

“Μα είναι ξαδέρφη μου!”

“Τι λες εκεί στο παιδί;” επεμβαίνω.

“Στην ξαδέρφη και στη θειά μπαίνει πιο βαθιά!” αναφωνεί ο Γιάννης και μένουμε όλοι κάγκελο. Σίγουρα, έχει πιει αρκετά και δεν έχει περάσει καλά εκεί που ήταν...

“Απλά, το παιδί δεν θα ξαναζωγραφίσει φουστανάκια!” τον διαβεβαιώ, μήπως και κατευνάσω τα πνεύματα.

“Βλάκα! Τα φουστάνια είναι για να τα σηκώνουμε, όχι για να τα ζωγραφίζουμε! Κατάλαβες, ηλίθιε;”

“Ναι, μπαμπά”, κάνει ο Χαρούλης και μαζεύεται στην καρέκλα, καθώς αρχίζει να φοβάται μήπως φάει σφαλιάρα.

“Κανόνισε, ηλίθιε, αντί για το ποδόσφαιρο να πηγαίνουμε στο μπαλέτο!”

Και πού να ήξερε ο Γιάννης τι άλλο κάνει ο γιός του καμιά φορά, όταν εκείνος δεν τον βλέπει: κουνάει ή χαϊδεύει τον πισινό του μάλλον αισθησιακά...

Διάσπαση

Τρίτη, 13 Φεβρουαρίου 2018

Πείραμα: Αργά το βράδι, παρακολουθώντας τη "Μουρμούρα" στην τηλεόραση, τρώω ένα πιάτο αρακά με πατάτες. Λίγες ώρες αργότερα ακολουθεί

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι στο σπίτι· οι γονείς μου με κοιτάζουν αυστηρά, σα να με κατηγορούν ότι τεμπελιάζω αντί να δουλεύω στην κουζίνα. Δυσανασχετώ, σκέφτομαι να πάω για δουλειά στην Παγγαία, διστάζω όμως επειδή έξω βρέχει καταρρακτωδώς. Μόλις κοπάζει η βροχή, φεύγω και πηγαίνω εκεί – αλλά κι εκεί με κατηγορούν οι συνάδελφοι ότι έχω κλέψει ένα άλμπουμ με αυτοκόλλητα και μου το παίρνουν από τα χέρια. Διαμαρτύρομαι έντονα, λέω ότι "το αγόρασα, δεν το έκλεψα" και τους το παίρνω πίσω. "Αν δεν γίνει καρδιογράφημα, πώς θα ξέρουμε αν λες την αλήθεια;" μου λέει κάποιος. Νευριάζω και αποφασίζω να φύγω, όμως ένας μπρατσαράς, που μοιάζει του Νάσου, μου κόβει το δρόμο και απειλεί ότι θα με δείρει, επιδεικνύοντας τα φουσκωτά ποντίκια του. Εγώ τον αγγίζω για να του δείξω πως δεν τον φοβάμαι, εκείνος θυμώνει ακόμα περισσότερο. Ανάμεσα στους παρόντες διακρίνω τον Γιάννη, ο οποίος δεν μιλάει, δεν δείχνει να συμμετέχει, ωστόσο ξέρω ότι έχει το νου του, πράγμα που με καθησυχάζει. *Επαλήθευση: Δες αμέσως παρακάτω*...

Οι νέες δραματικές εξελίξεις του οικογενειακού μας σήριαλ ξεκίνησαν πριν από λίγες μέρες, όταν η αδελφή μου πήγε στο γραφείο της εισαγγελέως και κανόνισε να σβήσει τη μήνυση που η ίδια είχε κάνει ενάντια στον Θανάση μετά από τα επεισόδια του Ιουλίου. Ωστόσο, η Αλίκη ενημερώθηκε χθες από την αστυνομία ότι σε δυο-τρεις μέρες θα καλέσουν το Θάνο για κατάθεση! Δεν θα του απαγγελθεί καμία κατηγορία, απλά θα χρειαστεί να δηλώσει μετάνοια και να βεβαιώσει ότι το γεγονός του Ιουλίου ήταν μεμονωμένο. Ύστερα η υπόθεση θα μπει οριστικά στο αρχείο. Η αδελφή μου είναι πολύ αναστατωμένη,

καθώς τα υπολόγιζε αλλιώς τα πράγματα: Ήλπιζε ότι ο ημιπαράφρων και τραμπούκος γιός της δεν θα μάθαινε ποτέ τίποτα για την καταγγελία, φαίνεται όμως ότι η εισαγγελέας προτίμησε να μην σβήσει εξολοκλήρου το συμβάν -και την κατανοώ: Ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να συμβεί μελλοντικά με τον Θανάση, που θα μπορούσε να εκθέσει και την ίδια...

Τέλος πάντων, συζητήσαμε το θέμα χθες βράδι με την Αλίκη και το Γιάννη, και αποφασίσαμε να μην αναφέρουμε τίποτα στο Νάσο προς το παρόν, αφήνοντας να το μάθει από την αστυνομία όταν τον ειδοποιήσουν τηλεφωνικά. Ακόμη, η Αλίκη προτιμά να μην μπλεχτούμε εμείς στην υπόθεση· έτσι, υποτίθεται πως κανείς μας δεν γνωρίζει τίποτα για τη μήνυση.

Ωστόσο, η αδελφή μου δεν αντέχει άλλο αυτή τη βασανιστική αναμονή και σπεύδει να μιλήσει στο Θάνο σήμερα το πρωί. Όπως είναι αναμενόμενο, ο τύπος γίνεται Τούρκος και αρχίζει να ουρλιάζει έξω φρενών. Σύντομα οι δυο τους κατεβαίνουν κάτω, για να συνεχίσουν τον καυγά στο κατώφλι μας:

"Εγώ; Εγώ θέλω ψυχολόγο;" ωρύεται ο Θανάσης στη μάνα του, κατακόκκινος από θυμό. "Θα 'πρεπε να ντρέπεσαι γι' αυτό που έκανες, ακούς, να ντρέπεσαι! Και να μη μου ξαναμιλήσεις ποτέ!"

"Εγώ να ντρέπομαι; Εσύ πήγες να με πνίξεις!" του απαντά η Αλίκη.

"Εγώ; Όταν ήμουν δέκα χρονών και ο γκόμενός σου πήγε να με πνίξει; Το ξέχασες;"

"Ένα χαστούκι σου έδωσε ο Μπομπ..."

"Ώστε έτσι το βλέπεις εσύ; Ότι ήταν μόνο ένα χαστούκι; Γιατί το βλέπεις έτσι, επειδή σου γάμαγε το μουνάκι;" συνεχίζει να ωρύεται ο μάγκας. "Να φύγεις από δω και να μη σε ξαναδώ ποτέ! Ακούς, πουτάνα, να μη σε ξαναδώ στα μάτια μου! Φτου, φτου, φτου σου πουτάνα!" τη φτύνει κατάμουτρα πολλές φορές, ενώ η Αλίκη προσπαθεί να συγκρατηθεί -πραγματικά, θαυμάζω την ψυχραιμία της. "Δεν θέλω πια καμία συναναστροφή και καμία σχέση μαζί σου! Κατάλαβες;"

"Καλά, αφού δεν θες να έχουμε καμία σχέση, στο εξής δεν θα έχουμε", αποκρίνεται εκείνη στωικά.

“Γιαγιά, εσύ ήξερες τίποτα;” γυρνάει τότε ο Θάνος στη μητέρα μου, με μάτια που γυαλίζουν σαν αναμμένα κάρβουνα.
“Όχι, τι έγινε;” απαντά εκείνη, με αθώο ύφος.
Παραδόξως, σε μένα δεν απευθύνεται καθόλου ο Νάσος. Δεν με ρωτάει τίποτα, μα ούτε κι εγώ αρθρώνω την παραμικρή κουβέντα.
“Θα σε καταστρέψω γι' αυτό που μου 'κανες, θα σε σκοτώσω!” εξακολουθεί να φωνάζει στη μάνα του, έξω φρενών. “Πήρα τηλέφωνο και ρώτησα το δικηγόρο μου, μπορώ να πω ότι δεν το έκανα εγώ αλλά ο γαμιάς σου! Μπορώ, ακόμη, να σου κάνω μήνυση για ενδοοικογενειακή βία από την εποχή που ήμουν παιδί κι έφερνες στο σπίτι τους γκόμενούς σου, που με κακοποιούσαν!” συνεχίζει ο Θανάσης σαρκαστικά, κι έπειτα αποχωρεί με πολύ ύφος και μεγαλοπρέπεια.
“Θα πει ότι δεν το 'κανε αυτός αλλά το 'κανε άλλος, παπαριές! Αν δεν παραδεχθεί το λάθος του, θα μπλέξει χειρότερα”, μας λέει η Αλίκη εξουθενωμένη.
Ύστερα από λίγο ανεβαίνει κι εκείνη επάνω, συναντά το γιο της στο κλιμακοστάσιο και συνεχίζουν τις αψιμαχίες για αρκετή ώρα. Ξεχωρίζει η στεντόρια φωνή του Νάσου – που δεν είναι τόσο στεντόρια όσο όταν ωρύεται στην Αννούσκα...

Αργότερα, όταν ξανακατεβαίνει η Αλίκη κάτω, μας εξηγεί ότι ο γιόκας της
“Προσπαθεί να πάρει την Αννούσκα με τον μέρος του: "Έλα, Αννούσκα μου, πες, ποιός πήγε να την πνίξει; Εγώ; Ή μήπως ήταν ο γαμιάς της;" την αγκάλιασε και τη ρώτησε μπροστά μου. "Πες, Αννούσκα μου, δεν έχεις χεστεί από το φόβο σου;" τη ρώτησα τότε εγώ”.
“Δεν ξέρω τι ρόλο παίζει αυτή... η Αννούσκα είναι ηθικός αυτουργός!” επισημαίνω εγώ και η αδελφή μου σωπαίνει συναινώντας.

Στη συνέχεια, η Αλίκη μας εξηγεί ότι αποφάσισε να τα πει όλα στο Θάνο επειδή ήθελε να τα βγάλει από μέσα της αλλά και να τον προετοιμάσει ψυχολογικά.
“Καλά έκανες”, της λέω. “Τι σήμερα, τι αύριο, όποτε κι αν το μάθαινε, με τον ίδιο τρόπο θα αντιδρούσε! Επιπλέον, τώρα

ξέρει πως στην Αστυνομία τον έχουν υπόψη τους, οπότε του κόβεται η φόρα για περισσότερα βίαια επεισόδια στο μέλλον".
"Πάντως, αναλόγως καλά το πήρε", καταλήγει η Αλίκη.
"Πράγματι, κι εγώ περίμενα πολύ πιο βίαιες αντιδράσεις", απαντώ.
"Κι αν έλθει καμιά ώρα να με σκοτώσει;"
"Δεν θα αποπειραθεί ποτέ τίποτα τέτοιο, είναι πονηρός. Το πολύ-πολύ να σου κάνει πόλεμο νεύρων", την καθησυχάζω.

Κατά τις 4:00 το απόγευμα, ενώ εγώ είμαι ξαπλωμένη, κατεβαίνει ο Θανάσης στο σαλόνι μας και πιάνει ζωηρή συζήτηση με τη μητέρα μου: "Η ίδια μου η μάνα πήγε και μου έκανε φάκελο στην Αστυνομία! Τώρα, το παραμικρό να κάνω στο μέλλον (πχ να ξυλοκοπήσει ή να δολοφονήσει κανέναν), θα μετρήσει εναντίον μου!" παραπονιέται. Η μητέρα μου προσπαθεί να τον ηρεμήσει αλλά εκείνος συνεχίζει τις μεμψιμοιρίες (το παίζει και θύμα), ώσπου τον ακούω να κλαίει, λέγοντας: "Από όλους τους άλλους το περίμενα, αλλά από σένα, γιαγιά, δεν το περίμενα! Εγώ σε είχα σα μάνα μου, δεν το περίμενα από σένα, να μου κρύψεις ότι η μητέρα μου έχει κάνει μήνυση εναντίον μου! Γι' αυτό κι εγώ δεν θα ξανάρθω ποτέ εδώ!". Μάταια η μητέρα μου προσπαθεί να τον καθησυχάσει, διαβεβαιώνοντάς τον πως εμείς δεν ξέραμε τίποτα. Ο Θάνος της λέει ότι μόλις μίλησε με τον αδελφό του κι εκείνος του αποκάλυψε πως το γνωρίζαμε όλοι από την αρχή! *Άλλος ηλίθιος κι αυτός...*

Αργότερα, μόλις η αδελφή μου μαθαίνει το νέο κατόρθωμα του μεγάλου της γιου, μένει εμβρόντητη: "Έκατσε και του είπε ο Γιάννης πως το ξέρατε όλοι; Είναι δυνατόν; Μα γιατί του το είπε;" απορεί.
"Έλα, ντε! Ίσως ήθελε να δείξει στον αδελφό του πως είναι με το μέρος του", υποθέτω. Έχω πέσει κι εγώ απ' τα σύννεφα...

Όταν παρουσιάζεται ο Γιάννης και τον ρωτάμε γιατί και πώς, βάζει αμέσως τις φωνές με πολύ τσαμπουκά: "Αφού τα είχαμε συμφωνήσει χθές, να μη μιλήσουμε στο Θάνο και να περιμένουμε το τηλεφώνημα από την Αστυνομία! Αλλά πήγε η έξυπνη η μάνα μου και του τα είπε όλα, πρωί-πρωί! Κοίτα,

κοίτα πώς έχεις καταντήσει τα παιδιά σου!” ωρύεται στην αδελφή μου με φωνή στεντόρια σαν του Νάσου, λες και κάνουν φωνητική στο ίδιο ωδείο.
“Ναι, αλλά μετά σου εξήγησα ότι εγώ θα τα έπαιρνα όλα πάνω μου! Δεν έπρεπε να μάθει ο Θανάσης πως ήξερε και η γιαγιά!” διαμαρτύρεται η Αλίκη.
“Όλο βλακείες! Σας έχω βαρεθεί όλους, διαρκώς με μπλέκετε και με ζημιώνετε όλοι! Να μη με ξαναενοχλήσετε ποτέ με τις σαχλαμάρες σας!” ουρλιάζει ο Γιάννης.
“Στο εξής, λοιπόν, να μην ξαναενοχλήσουμε τον Γιάννη για τίποτα!” πετάγομαι τότε εγώ.
“Εμένα; Για τίποτα;” κάνει εκείνος ξέπνοα, σα να μην πιστεύει ότι εγώ μόλις του πήγα κόντρα. “Αρκετά μου έχετε φορτωθεί όλοι σας, θα τα μαζέψω να φύγω από δω!” φωνάζει και αμέσως αποχωρεί βιαστικά, χτυπώντας ορμητικά την μπροστινή μας πόρτα, με αποτέλεσμα να την μισοξεχαρβαλώσει. *Κάνουν τις μαλακίες τους, ζητούν και τα ρέστα οι νταβάδες...*
“Ξέρω γιατί τα είπε όλα στον αδελφό του”, λέω μόλις συνειδητοποιώ την αλήθεια. “Του κακοφάνηκε που η Αλίκη πήρε την πρωτοβουλία να μιλήσει στο Θάνο, παρακούοντας έτσι το Γιάννη, ο οποίος θεωρεί πως είναι το αρσενικό Α της οικογένειας και χωρίς τη δική του συγκατάθεση δεν πρέπει να κουνιέται ούτε φύλλο. *Πολύ βαριά τεστοστερόνη πέφτει εδώ μέσα...*

Τελικά, ο Γιάννης μπορεί να γίνει πιο επικίνδυνος από το Θάνο: χτυπάει εκεί που δεν το περιμένεις, με τρόπο που δεν περιμένεις, και χωρίς καμία λογική αιτία! Ίσως, όμως, να πρόκειται για τυπική αρσενική αλληλεγγύη -που, φυσικά, μπορεί να αποδειχθεί πολύ επικίνδυνη...

Ωστόσο, σύντομα θα μάθουμε ότι μόλις ο Γιάννης πήγε πάνω, στο διαμέρισμά του, ξέσπασε σε δυνατά κλάματα. Τον άκουσε ο Θάνος, κατέβηκε κάτω, "Γιατί κλαις;" τον ρώτησε και στη συνέχεια βάλθηκε να τον παρηγορήσει.

Στο μεταξύ, η ώρα έχει φθάσει 6:00, πρέπει να φύγω για μάθημα, όμως η πίεση της μαμάς έχει ανέβει στο 20 παρόλο που έχει πάρει αντιυπερτασικό χάπι. Έτσι, λέω στην Αλίκη να

μη την αφήσει καθόλου μόνη της ώσπου να επιστρέψω. Και η δική μου πίεση πήγε στο 15 κάποια στιγμή, όμως γρήγορα κατέβηκε χάρη στο νοητικό έλεγχο που εξάσκησα στον εαυτό μου.

Στις 8:00 το βράδι το μάθημα έχει τελειώσει. Καθώς επιστρέφω σπίτι (ποδαρόδρομος που διαρκεί σχεδόν μια ώρα), βρίσκομαι σε μεγάλη συναισθηματική φόρτιση. Τα βάζω νοερά με το Θανάση που είναι εγκληματική φύση, τα βάζω με το Γιάννη που είναι βλάκας, τα βάζω με τη σταρ αδελφή μου που μπλέχτηκε από τα 16 της με το Μαρκάκη και γέννησε τα παιδιά του, τελικά όμως τα βάζω με τον αληθινό φταίχτη: τον θεό αυτού του κόσμου, που είναι μια κωλοαδερφάρα γαμημένη! Αυτό είναι το αληθινό όνομά του: *Κωλοαδερφάρα Γαμημένη, που γαμιέται με άνδρες, σκυλιά και ερπετά,* λέω και ξαναλέω αυτή την "προσευχή" για πολλή ώρα, μέχρι που φθάνω στο σπίτι και δεν ξέρω τι θα βρω...

Βρίσκω τον Γιάννη να επιδιορθώνει την πόρτα μας, ήρεμος και προσηλωμένος. Μόλις με βλέπει, με αγκαλιάζει και με φιλάει τρυφερά, σα να ζητά συγγνώμη για πριν. *Τι θαύμα είναι αυτό;* αναρωτιέμαι. Ύστερα, καθόμαστε στο σαλόνι και συζητάμε λογικά και μετρημένα:

“Ο Νάσος δεν έπρεπε να επιτεθεί στη μητέρα του κι εκείνη δεν έπρεπε να του κάνει μήνυση. Και οι δυο τους κάνουν λάθη και μας παρασέρνουν όλους”, υποστηρίζει ο Γιάννης με φανερή πίκρα στη φωνή.

“ Ο Θανάσης μας τρελαίνει όλους”, επισημαίνω εγώ. “Δημιουργεί ένα κλίμα αφόρητης έντασης και τρόμου, και όπου υπάρχει καθεστώς τρόμου γίνονται λάθη. Κι εγώ αν ήμουν στη θέση της μητέρας σου, δεν ξέρω τι θα έκανα. Μάλλον θα έκανα το ίδιο” καταλήγω, ενώ ο Γιάννης με παρακολουθεί αμίλητος. “Όπου υπάρχει ένταση και τρόμος, είναι φυσικό να γίνονται σφάλματα”, επαναλαμβάνω και τώρα ο ανηψιός μου φαίνεται να καταλαβαίνει. Τα πνεύματα έχουν ησυχάσει αρκετά, η σχέση μας έχει ανέλπιστα αποκατασταθεί κι εγώ νιώθω πολύ καλύτερα.

“Έτσι όπως είναι εμάς η ζωή μας, δεν έχουμε την πολυτέλεια να τσακωνόμαστε για τίποτα! Δεν έχουμε το δικαίωμα να

διαφωνούμε για τίποτα, ούτε καν για το αν το πετσετάκι πρέπει να είναι κόκκινο ή πράσινο!” δηλώνει ο Γιάννης, με ήρεμη και σταθερή φωνή. Ύστερα σηκώνεται, μας ξαναφιλάει και ανεβαίνει στο σπίτι του.

Τετάρτη, 14 Φεβρουαρίου 2018 (του Αγίου Βαλεντίνου...)

Γύρω στο μεσημέρι, έρχεται κάτω η Αννούσκα και κάθεται στο σαλόνι μας. Αρχικά μας πληροφορεί για το πρόσφατο πρόβλημα υγείας που έχει αποκτήσει: Ο θυρεοειδής της δεν λειτουργεί σωστά, είναι πρησμένος (φαίνεται) και σχεδόν κατεστραμμένος. Είναι τόσο σοβαρά ώστε δεν μπορεί να πάρει χάπια T4, περιμένει μόνο πότε θα αχρηστευτεί εντελώς ο αδένας για να πάει να τον αφαιρέσει. Έχει και μερικούς πολύ μεγάλους όζους, πιθανόν να είναι κακοήθεις, της έχει πει ο γιατρός. Η κατάσταση είναι αυτοάνοση και εκδηλώθηκε τώρα, μάλλον εξαιτίας μεγάλου άγχους – που, προφανώς, της προξενεί ο κύριος και αφέντης της αλλά αυτό δεν το αναφέρει, ούτε πρόκειται να το παραδεχθεί ποτέ η Αννούσκα...

Η συζήτηση δεν αργεί να στραφεί στο επίμαχο ζήτημα της καταγγελίας, όταν η μητέρα μου δηλώνει κάποια στιγμή ότι “Τον Ιούλιο, με όσα έγιναν, ο Θεός μου φύλαξε και τα δυο μου παιδιά, το Νάσο και την Αλίκη. Αν πάθαινε κάτι το ένα, θα πάθαινε και το άλλο”.

“Δεν θέλω να το συζητώ καθόλου αυτό το θέμα αλλά... αυτό που έκανε η κυρία Αλίκη στο Θάνο είναι αχαρακτήριστο!” κάνει τότε η Αννούσκα, με μια έντονα περιφρονητική χειρονομία.

“Ο Θάνος πήγε να την πνίξει!” αποκρίνομαι ψύχραιμα.

“Ο Θανάσης δεν της έκανε και τίποτα! Απλά τη στρίμωξε λίγο στον τοίχο! Μπροστά ήμουν!”

“Μπροστά ήσουν;” απορώ. “Ήσουν μπροστά όταν έγινε το επεισόδιο; Αυτό δεν μας το έχει πει ούτε η Αλίκη, ούτε ο Νάσος!”

“Είχες ανέβει κι εσύ μαζί με το Θανάση στο σπίτι της Αλίκης;” απορεί και η μάνα μου.

Στο σημείο αυτό η Αννούσκα αρχίζει να κολώνει. “Πάντως, ο

Νάσος δεν πήγε να την πνίξει! Ίσα που την ακούμπησε!” επιμένει, και μου 'ρχεται να της ρίξω καμιά σφαλιάρα.
“Οι μώλωπες που είχε παντού, από το στήθος μέχρι το πρόσωπο, και ο λαιμός της που ήταν κατακόκκινος, λένε άλλα! Υπάρχει και ιατροδικαστική έκθεση!” της υπενθυμίζω.
“Ε, καλά, τέτοιοι μώλωπες γίνονται με το παραμικρό (!) ... Μα έχει και ο Νάσος ορισμένα παράπονα απ' όλους σας, επειδή δεν του έχετε συμπαρασταθεί ποτέ!” συνεχίζει η Αννούσκα, κοιτώντας μας αφ' υψηλού.
“Αυτά θα μπορούσα να τα πω κι εγώ, ξέρεις, ότι δεν είχα ποτέ υποστήριξη από κανέναν για τίποτα!” της αντιγυρίζω αμέσως. “ Όμως, εγώ δεν έχω τέτοιες απαιτήσεις, δεν θεωρώ ότι όλοι είναι υποχρεωμένοι να με υπηρετούν! Εμένα, λοιπόν, δεν μου χρωστάει κανένας, τίποτα, για κανέναν λόγο! Υπάρχουν, ωστόσο, άνθρωποι που θεωρούν ότι όλος ο κόσμος τους χρωστάει τα πάντα!”
Ύστερα σηκώνομαι και αποχωρώ από το δωμάτιο, σπρώχνοντας τις ωτοασπίδες στ' αυτιά μου. Δεν έχω καμία όρεξη ν' ακούσω περισσότερες μπούρδες, επιπλέον πεινάω.

Το απόγευμα έχουμε ακόμα πιο συνταρακτικές εξελίξεις: Η αστυνομία καλεί την Αλίκη και το Θάνο να έλθουν μαζί για κατάθεση. Μάνα και γιος πηγαίνουν στο τμήμα, οι αστυνομικοί δείχνουν μετριοπάθεια και συμβουλεύουν τον νεαρό να γράψει μονάχα τρεις γραμμές: ότι το θέμα έχει κλείσει, ότι το συμβάν έγινε εν βραχμώ ψυχής, και ότι οι σχέσεις μητέρας και γιού είναι πια αποκατεστημένες. Όμως, εκείνος θεωρεί καλό να γράψει τρεις σελίδες αντί τρεις γραμμές, πράγμα που ανησυχεί ιδιαίτερα την αδελφή μου: Ανάλογα τι έχει γράψει εκεί ο Θανάσης, το θέμα μπορεί κάλλιστα να μην κλείσει εδώ και να έχουμε ακόμα περισσότερα τράβαλα...

Στο μεταξύ, ο Γιάννης έχει τρελαθεί κι έχει βάλει μουσικές στο διαπασών από το μεσημέρι ως αργά τη νύχτα. Θα κλείσει το στέρεο μόνον όταν, μετά από έντονη απαίτηση του Θανάση, κατά τις 10:30 τη νύχτα μαζευόμαστε όλοι κάτω, στο σαλόνι μας, για ένα οικογενειακό συμβούλιο αλλιώτικο από τ' άλλα.

Από την πρώτη κιόλας στιγμή, ο Νάσος είναι πολύ επιθετικός και βίαιος, ιδίως απέναντι στη μητέρα του: Τη βρίζει με τα χειρότερα λόγια ("παλιοπόρνη, πουτάνα, δεν σε θέλω για μάνα, ντρέπομαι που κουβαλάω το αίμα σου, να μη μου ξαναμιλήσεις ποτέ, μείνε μακριά μου!"), της πετάει πορτοκαλάδα στη μούρη, την κατηγορεί ότι του απέσπασε με δόλο κάποια ιατρικά χαρτιά σχετικά με την εγχείρηση του Δεκεμβρίου και τα προσκόμισε παρανόμως στην Αστυνομία, μαζί με την καταγγελία της. "Το έκανα για να τους δείξω τι έχεις τραβήξει ώστε να μην επιβαρυνθείς κι άλλο", δικαιολογείται η Αλίκη μα εκείνος δεν ακούει τίποτα και ισχυρίζεται ότι "Η πουτάνα με κατηγόρησε άδικα πως πήγα να την πνίξω, επιπλέον έχει καταθέσει ότι παίρνω αναβολικά!" φωνάζει μισοκλαίγοντας. "Διακυβεύει το μέλλον μου με όλα αυτά η πουτάνα, μπορεί να μου πάρουν την άδεια ασκήσεως επαγγέλματος εξαιτίας της!" ουρλιάζει.

Μπα; Ώστε έχει τέτοια άδεια ο Θάνος; Πότε ακριβώς την απέκτησε; αναρωτιέμαι αλλά δεν λέω τίποτα – και σκοπεύω να μείνω σιωπηλή καθόλη τη διάρκεια της συγκέντρωσης. Το μόνο που κάνω, είναι να πετάγομαι στην τουαλέτα κάθε τόσο για να γράφω σημειώσεις σ' ένα τετράδιο που έχω κρύψει κάτω από μερικά άπλυτα ρούχα. Φυσικά, οι άλλοι δεν υποψιάζονται τίποτα. Πιθανότατα, φαντάζονται ότι φέρομαι έτσι επειδή δεν αντέχω την υπερένταση. *Άσ' τους να φαντάζονται...*

Στη συνέχεια, ο δερβέναγας μας κατηγορεί όλους ότι γνωρίζαμε για τη μήνυση εδώ κι έξι μήνες αλλά δεν του είπαμε τίποτα, οπότε έχουμε όλοι εγκληματίσει φρικτά εναντίον του, ενώ ο ίδιος είναι ένα αθώο θύμα ο κακομοίρης...

"Εγώ σου κάνω τη Deca, γιαγιά, κι εσύ με πρόδωσες! Δεν το περίμενα ποτέ από σένα!" λέει με στόμφο στην εμβρόντητη μητέρα μου.

"Εγώ δεν σε παρεξηγώ, Θάνο μου, ξέρω ότι μερικές φορές παραφέρεσαι επειδή τα φάρμακα που παίρνεις σε κάνουν να μην αντιδράς πάντα σωστά" απαντά εκείνη, με αξιοσημείωτη ψυχραιμία.

"Δεν παίρνω φάρμακα, δεν χάνω ποτέ τον έλεγχο του εαυτού

μου, κάνετε λάθος όλοι και με κατηγορείται άδικα!” επιμένει εκείνος.

Μόνο σε μένα δεν απευθύνεται καθόλου ο Θανάσης και, πάνω που αναρωτιέμαι, γυρίζει και μου λέει: “Από σένα, θεία, δεν έχω κανένα παράπονο, ούτε απαιτώ καμία υποχρέωση, αρκετά σε έχουμε φορτώσει, συγγνώμη...” (!). Κάποια στιγμή, μόνο, δοκιμάζει να ψαρέψει τη γνώμη μου αλλά εγώ δηλώνω ευθέως ότι

“Το θέμα δεν με αφορά!” Μετά από στιγμιαίο δισταγμό εκ μέρους του, “Δεν σε αφορά...” κομπιάζει και γυρνάει αλλού το κεφάλι. Έκτοτε δεν θα μου ξαναπευθύνει το λόγο, ούτε εγώ θα ξαναμιλήσω.

Η ώρα περνά, τα πνεύματα δεν λένε να ηρεμήσουν με τίποτα, ο Master Nassos συνεχίζει να ωρύεται και να βιαιοπραγεί ενάντια στη μάνα του, σηκώνεται και την πλησιάζει απειλητικά, της πετάει διάφορα, την φτύνει, ύστερα κλωτσάει την καρέκλα της, μετά τα πόδια της. Η Αλίκη δεν τολμάει να μιλήσει, παρά μόνο ζαρώνει στη θέση της και τρέμει σαν το ψάρι. “Παράπονα, κανένας;” καταλήγει ο νταβάς ειρωνικά, ανιχνεύοντας όλο το χώρο με σιδερένιο, διεισδυτικό βλέμμα.

Για μερικές τεταμένες στιγμές δεν μιλάει κανένας. Τότε, εντελώς ανέλπιστα, συμβαίνει κάτι αναπάντεχο: Ο Γιάννης αλλάζει ξαφνικά την ως τότε αδιάφορη στάση του, παίρνοντας πιο ενεργά το μέρος της έντρομης μητέρας του – ίσως επειδή μόλις τώρα αρχίζει να πιστεύει ότι ο Νάσος όντως πήγε να την πνίξει...

“Κάνεις λάθος που τρομοκρατείς έτσι τη μάνα σου και την κάνεις να τρέμει από φόβο! Για όλη αυτή την κατάσταση, φταις 100% εσύ και μόνο εσύ! Και σταμάτα να τα ρίχνεις όλα στους άλλους, κοίτα να φέρεσαι σαν ενήλικας!” δηλώνει στο Θανάση, με θαυμαστή αποφαστιστικότητα.

“Με κατηγορείς για κάτι;” κάνει ο παραλίγο μητροκτόνος, με φωνή βροντερή και μάτια που πετούν σπίθες. “Για πες μου, αδελφέ μου, για τι πράγμα με κατηγορείς;” (δεν ξέρει το καημενούλι) ... “Τι να πω, σ' ευχαριστώ αδελφέ μου, σ' ευχαριστώ για την υποστήριξη που μου δείχνεις!” αστράφτει

και βροντάει. *Είναι τρομερή η υπερένταση που προκαλεί σε όλους μας το αρχιερπετό...*
“Θα 'πρεπε να ντρέπεσαι”, συνεχίζει ο Γιάννης με σταθερή φωνή, “που όλο φωνάζεις, βιαιοπραγείς και κατηγορείς όλους μας αλλά δεν βλέπεις ποιός φταίει εξαρχής για όλα! Είσαι εντελώς αχάριστος! Υπολογίζεις και διογκώνεις το ένα κακό που σου έγινε τώρα και δεν λαβαίνεις καθόλου υπόψη τα εκατομμύρια καλά που σου έγιναν στο παρελθόν!”
“Εσείς όλοι τόσο καιρό δρούσατε πίσω από την πλάτη μου, ακόμα και συ, γιαγιά!” ωρύεται ο Θανάσης έξω φωνή. *Απορώ πώς η μάνα μου δεν έχει πάθει ακόμα κανένα εγκεφαλικό, με όλα αυτά που ακούει...* “Εγώ, όμως, δεν δρω ποτέ ύπουλα και μουλωχτά!” συνεχίζει ακάθεκτος. “Εγώ είμαι ευθύς και τίμιος, εγώ ό,τι κάνω και ό,τι λέω, το κάνω και το λέω μπροστά, όχι από πίσω, όπως εσείς!”
[*Φιλική συμβουλή: Όταν ακούτε κάποιον να κοκορεύεται με τη φράση "εγώ όσα κάνω τα κάνω μπροστά, όχι από πίσω", να ξέρετε ότι πρόκειται για πολύ επικίνδυνο άτομο: Αν κάνει όσα κάνει μπροστά σας, γύρευε τι άλλο κάνει πίσω σας...*]
“Δεν μου άξιζαν όλα αυτά”, δηλώνει τελικά ο μάγκας με ύφος αλαζονικό και μισοκακόμοιρο ταυτόχρονα (*πώς τα καταφέρ-νει;*). “Έχει μαυρίσει η ψυχή μου, επειδή όλοι εσείς, που σας θεωρούσα οικογένειά μου, όχι μόνο με κατηγορείτε άδικα αλλά και συνωμοτείτε εναντίον μου! Εγώ ποτέ δεν βιαιοπραγώ, δεν έχω δείρει ποτέ την Αννούσκα, ρωτήστε την! Ούτε πήγα ποτέ να πνίξω τη Φεζάρρη, αν ήθελα να τη σκοτώσω θα την είχα ήδη σκοτώσει και θα της άξιζε! Ούτε είναι αλήθεια πως παίρνω αναβολικά, ούτε χάνω ποτέ τον έλεγχο του εαυτού μου!” υποστηρίζει, μάλλον σοβαρά. “Δεν μπορείτε να αποδείξετε τίποτα απ' όλα αυτά, άρα όλα όσα λέτε για μένα είναι ψέματα! “Στο εξής, λοιπόν, δεν θέλω να έχω παρτίδες με κανέναν σας! Ως εδώ ήταν!” καταλήγει με θριαμβευτικό ύφος (*του χρωστάμε κιόλας, του μαλάκα*). “Και συ ειδικά, Φεζάρρη, φρόντισε να μην ξαναφανείς μπροστά μου!” λέει στην Αλίκη. Ύστερα σηκώνεται και αποχωρεί γεμάτος καμάρι.

Λίγο αργότερα, αφού έχουν αποχωρήσει οι ανηψιοί μου, βρίσκω την ευκαιρία να ρωτήσω την αδελφή μου:
“Αλήθεια, πώς κατάφερες και πήρες τα χαρτιά της εγχείρησης;”
“Μου τα έδωσε ο ίδιος ο Νάσος (!) Του τα ζήτησα μήπως και καταφέρναμε να πάρουμε κανένα επίδομα” (!) *Σιγά μην έπαιρναν και επίδομα λόγω εγχείρησης! Πολύ περιέργα μας τα λέει η αδελφούλα μου ώρες-ώρες...* “Όπως καταλαβαίνετε, μετά από αυτά εγώ δεν μπορώ να συνεχίσω να μένω σε αυτό το σπίτι! Αυτός θα με σκοτώσει καμιά ώρα!” καταλήγει η Αλίκη.
“Δεν νομίζω πως θα τολμήσει οτιδήποτε τέτοιο. Καλά έκανες και τον κατήγγειλες, στο εξής θα το σκέφτεται δυο φορές όποτε του έρχεται η ιδέα να βλάψει κάποιον!” τη διαβεβαιώνω.
“Γιατί, όμως, να είναι έτσι ο Νάσος; Τόσο άχρηστη μάνα ήμουν πια;”
“Κακό DNA” απαντώ. *Το DNA του Αντώνη Μαρκάκη, που εσύ έφερες στο σπίτι μας*, σκέφτομαι -αλλά αυτό δεν το λέω.

Άμεσες εξελίξεις: α) Από την επόμενη κιόλας μέρα, η Αλίκη εγκαθίσταται στο σπίτι της Τζούλης, μέχρι να δει τι θα κάνει. Μάλλον θα νοικιάσει καμιά γκαρσονιέρα, λέει, καθώς της είναι πια αδύνατο να παραμείνει στο δικό της διαμέρισμα, ακριβώς πάνω από του Θανάση. Καλύτερα έτσι: Μένοντας εδώ, αναγκαστικά μπλέκεται μαζί του και μπλέκει και μας, υποδαυλίζοντας (μάλλον άθελά της) το αρρωστημένο κλίμα τρομοκρατίας που έχει επιβάλλει ο νταβάς στην οικογένεια εδώ και πέντε χρόνια τουλάχιστον. “Όλες μου οι φίλες, και η Τζούλη, και η Λιάνα, και η Άννα, μου πρότειναν αμέσως να με φιλοξενήσουν, για όσο καιρό θέλω, μέχρι να βρω δικό μου διαμέρισμα”, μας πληροφορεί η Αλίκη κάποια στιγμή. Πάντως, πολύ καλές φίλες έχει η αδελφή μου: Εγώ, ακόμα και την εποχή που είχα πολλές κολλητές φιλενάδες, δεν θα έβρισκα το θάρρος να μείνω στο σπίτι καμιάς, ούτε για ένα βράδι...

β) Ο Θανάσης κρατά πόζα σε όλους μας. Θεωρεί ότι όλοι είμαστε ένοχοι συνωμότες εναντίον του, ενώ εκείνος είναι μια αθώα περιστερά, ένα φτωχούλι θύμα. Θα του πάρει γύρω στις τρεις βδομάδες μέχρι να δεήσει να ξαναμιλήσει στη γιαγιά του, μάλλον επειδή χρειάζεται φράγκα.

Στο μεταξύ, τα μετεγχειρητικά τραύματα στους γοφούς του δεν έχουν κλείσει ακόμη και μαζεύουν υγρό. Επειδή όμως δεν μπορεί πια να πληρώνει γιατρούς, στο εξής θα τραβάει ο ίδιος τα υγρά με δική του σύριγγα και με τη βοήθεια της Αννούσκας. Επιπλέον, εμφανίζει και τριχοφάγο, που επιδεινώνεται μέρα με τη μέρα...

γ) Όσο για μένα, διατηρώ τις αγαθές μου σχέσεις με τον Γιάννη και τον Χαρούλη αλλά δεν θέλω να έχω πλέον πάρε-δώσε με τον Θάνο. Όπως και να 'χει, πάντως, δεν σκοπεύω να έλθω σε άμεση αντιπαράθεση με το *τέρας* για να υποστηρίξω μια (δήθεν) αδελφή, η οποία όταν είναι να μου φορτώσει τα προβλήματά της, τότε με θυμάται· όταν είναι για παρέα και χαρά, πού με είδε, πού με ξέρει...

🕊... Μια παλιά, ξεχασμένη ανάμνηση ανασύρθηκε μόλις σήμερα από τη μνήμη μου: Πρέπει να ήμουν 7 ή 8 ετών, αρκετά νευριασμένη με τη σταρ αδελφή μου, και σκεπτόμουν σοβαρά ότι θα μου άξιζε να έχω μια άλλη, καλύτερη αδελφή...

Παίζοντας στις κούνιες εκείνο το απόγευμα, έτυχε να γνωρίσω ένα κορίτσι της ηλικίας μου. Με εντυπωσίασε επειδή ήταν ευγενική και καλοπροαίρετη, σε αντίθεση με τα υπόλοιπα, πονηρά και κακότροπα παιδιά που ήξερα. *Αυτή είναι η ιδανική αδελφή για μένα*, σκέφτηκα και αμέσως την προσκάλεσα να έλθει στο σπίτι μου. Καθώς φεύγαμε οι δυο μας, κάθε τόσο γυρνούσα πίσω το κεφάλι για να δω αν μας ακολουθούσε κανένας -μα ευτυχώς όχι, δεν είδα κανέναν να έρχεται πίσω μας.

Παίξαμε στην αυλή μου για καμιά ώρα, περνούσαμε υπέροχα μαζί, της πρότεινα μάλιστα να μείνει για πάντα εδώ, να γίνει αδελφή μου! Εκείνη δέχτηκε με αφέλεια κι εγώ πετούσα στον έβδομο ουρανό! Εκείνη τη στιγμή είδα να μπαίνει στην αυλή μας μια παχουλή, μάλλον δυσκίνητη γυναίκα, η οποία γρήγορα αποδείχθηκε πως ήταν η μητέρα της καινούργιας αδελφής μου. Χωρίς πολλές κουβέντες, την πήρε και φύγανε...

Πόσο αθώοι ήμασταν τότε, που οι γονείς δεν ακολουθούσαν κατά πόδας τα παιδιά τους, κάθε ώρα και στιγμή... Και τα παιδιά πιστεύαμε ότι μπορούσαμε να βρούμε

μια αδελφή στο δρόμο... Και δεν φοβόμασταν να πάμε μόνοι μας στο σχολείο, στα θελήματα, στις κούνιες...

Το κορίτσι εκείνο δεν το είχα ξαναδεί ποτέ πριν, ούτε έμελλε να την ξαναδώ στο μέλλον. Προφανώς, ήταν περαστική από την περιοχή. Δεν θυμάμαι ούτε το όνομά της, μου άφησε όμως, μια σπάνια, νοσταλγική, τρυφερή ανάμνηση...

Πειράματα VI

Παρασκευή, 16 Φεβρουαρίου 2018

Πείραμα: Αποβραδίς, ενώ παρακολουθώ μια ξένη ταινία στην τηλεόραση, τρώω ένα πιάτο φακή. Νωρίς το πρωί μου έρχεται ένα

Διαυγές Όνειρο: Μόλις συνειδητοποιώ τον εαυτό μου, κοιτάζω τα χέρια μου, ύστερα τα πόδια μου. Βλέπω ότι φορώ ένα λιτό, μπεζ φόρεμα. Σύντομα βρίσκω έναν συμπαθητικό, ψιλόλιγνο άνδρα, που γρήγορα αναγνωρίζω σαν τον Διονύση από την Παγγαία. Τον χαϊδεύω αισθησιακά στο στήθος, κατόπιν στα γεννητικά όργανα. Εκείνος χαμογελά, φαίνεται να του αρέσει, μα σα να με απωθεί αμήχανος...

Τώρα βρίσκομαι σ' ένα γκρίζο κελί, ξαπλωμένη σ' ένα σκληρό, μονό ντιβάνι. Από πάνω μου υπάρχει ένα μικρό, τετράγωνο παράθυρο και δίπλα μου κάθεται μια εμφανίσιμη, ξανθή γυναίκα με ημίμακρα μαλλιά και γαλάζιο φόρεμα. Ξέρω πως δεν θα είναι εδώ για πολύ, καθώς κάποιοι έρχονται να την πάρουν. Αισθάνομαι ερωτική έλξη γι' αυτήν, απλώνω τα χέρια μου και πιάνω τα στητά, μικρά στήθη της. "Άσε με να τους πιάσω τα βυζάκια, πότε θα τα ξαναπιάσω", της λέω. Αισθάνομαι την επαφή, το απολαμβάνω, ερεθίζω τις ρόγες της, εκείνη δείχνει ικανοποιημένη κι εγώ νιώθω τον οργασμό...⇮

☺ Κατά τις 10:00 το πρωί ετοιμάζομαι να φύγω για το Internet Cafe αλλά ο Χαρούλης θέλει να μείνω για να παίξουμε μαζί ποδόσφαιρο.

"Δεν μπορώ, έχω ραντεβού με τη φίλη μου την Ελένη", δικαιολογούμαι.

"Παλιοφίλη της νονάς!" μου κάνει, με φανερή απογοήτευση.

"Δεν σου αρέσει που είναι φίλη; Τι θά 'θελες να 'ναι, φίλη ή φίλος;"

"Τίποτα!"

Εδώ και μερικούς μήνες, παραμυθιάζω τους δικούς μου ότι έχω ξαναβρεθεί με την Ελένη Τανάγρα, με την οποία έκανα

τακτική παρέα προ εικοσαετίας. Υποτίθεται ότι συναντιόμαστε ένα ή δυο πρωινά τη βδομάδα επειδή τάχα “η Ελένη δουλεύει τα απογεύματα”. Λοιπόν, αυτή η φανταστική φιλενάδα μου έχει φανεί πολύ πιο χρήσιμη από οποιαδήποτε πραγματική! Χάρη σ' αυτήν μπορώ να πηγαίνω όπου θέλω χωρίς να δίνω λογαριασμό σε κανέναν: Για παράδειγμα, όταν πηγαίνω στο Internet Cafe και κάθομαι 2-3 ώρες κάθε φορά, η “Ελένη” με καλύπτει τέλεια! Έτσι, κανένα από τα μέλη της αγαπητής μου οικογένειας ή οποιοσδήποτε άλλος περίεργος δεν υποψιάζεται το παραμικρό για τις δραστηριότητές μου...

Δευτέρα, 19 Φεβρουαρίου 2018

Νωρίς το απόγευμα, ενώ είμαι ακόμα ξαπλωμένη στο κρεβάτι, μπαίνει ο Χάρης στο δωμάτιό μου και μου λέει: “Πολύ κοιμάσαι! Έλα να παίξουμε!”. Ύστερα πέφτει δίπλα μου, με αγκαλιάζει τρυφερά και μου κάνει με γλυκιά φωνή: “Ζουζουνίτσα! Πεταλουδίτσα!”. Μπορώ να του αντισταθώ; Σαφώς όχι. Σηκώνομαι για να του κάνω το χατήρι, όμως εκείνη την ώρα ακριβώς καταφθάνει η κυρία Πόπη, οπότε παιγνίδι γιοκ. Ευτυχώς ο νεαρός το παίρνει σχετικώς ελαφρά και βολεύεται μαζί μας στο σαλόνι.

Αργότερα, αφού έχει φύγει η κυρία Πόπη, καταφθάνει ο Γιάννης κι ετοιμάζεται να πάει τον μικρό για προπόνηση στο ποδόσφαιρο. Η μητέρα μου γκρινιάζει ότι ο Χάρης παρατρώει τελευταία κι έχει κάνει παχιά μπούτια, πράγμα που εγώ δεν παραδέχομαι με τίποτα.

“Καλά λέει η γιαγιά, χοντρέ!” του κάνει ο Γιάννης, με αυστηρό ύφος. “Πρέπει να τρως λιγότερο και ν' αποφεύγεις γλυκά, πατατάκια και αηδίες! Για να δω έχεις δυνατά, μυώδη πόδια για ποδόσφαιρο;” και βαράει ένα δήθεν χαϊδευτικό χτύπημα στον μηρό του παιδιού, με όλη του τη δύναμη.

Ο μικρός πέφτει αμέσως κάτω, κρατώντας με τα δυο του χέρια τον μηρό του που πονάει αλλά δεν τολμάει να κλάψει, ούτε να παραπονεθεί. Μόνο χαμογελάει, σα να είναι κάτι αστείο. Όταν σηκώνεται, πάνω στο πόδι του παιδιού έχουν ήδη αρχίσει να διαγράφονται οι δαχτυλιές του Γιάννη, που λεπτό με

λεπτό γίνονται όλο και πιο κόκκινες.
"Άμα σε ρωτήσει κανείς για τα σημάδια, πες ότι σου τα 'κανε η Μαρίνα", χαριτολογώ.
"Έχει βαρύ χέρι η Μαρίνα", συμπληρώνει ο Γιάννης, που κάπως έτσι ευελπιστεί να κάνει τον γιο του σκληροτράχηλο άντρα...

Πέμπτη, 22 Φεβρουαρίου 2018

Σημείον: Για μερικά δευτερόλεπτα χαζεύω έναν αγώνα χόκεϊ στον πάγο που μεταδίδει η τηλεόραση. Σε μια στιγμή, βλέπω το χρονόμετρο να "παγώνει" στο 19:41 (1941 = ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ ΠΥΡ) και μετά από λίγο να ξαναπαγώνει στο 18:16 (1816 = ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΥΒΟΝΝΗ ΦΕΖΑΡΡΗ). Κάτι τέτοιο άλλοτε θα με τρομοκρατούσε. Τώρα όχι...

Κατά τ' άλλα: Από Δευτέρα η αδελφή μου πιάνει δουλειά σαν αναπληρώτρια δασκάλα στο 2ο Δημοτικό Σχολείο Αλίμου, όπου θα αναλάβει το ολοήμερο τμήμα. Παράλληλα, θα συνεχίσει να δουλεύει και στον "Χαρούλη" τέσσερις μέρες τη βδομάδα, ώστε να μην μείνει χωρίς δουλειά στα τέλη Ιουνίου, όταν τελειώσει η σχολική χρονιά.

Πάνω στο τσακ την ειδοποίησε ένας παλιός συμμαθητής της από το Πανεπιστήμιο, που έτυχε να δει τους διορισμούς στο Διαδίκτυο. Ο τύπος είναι ήδη διορισμένος δάσκαλος και "όλως τυχαίως" μπήκε σήμερα στο σχετικό site για να δει τους νέους διορισμούς. Τα ονόματα αναρτήθηκαν στις 5:00 μμ, χωρίς να έχει γίνει προκύρηξη προηγουμένως. Αν η Αλίκη δεν το 'παιρνε χαμπάρι εγκαίρως για να ετοιμάσει τα χαρτιά της και να παρουσιαστεί μέχρι τη Δευτέρα, θα έχανε τη θέση. "Επίτηδες το έκαναν αυτό χωρίς προκήρυξη, για να πάρουν τους δικούς τους, που θα ήταν μιλημένοι", λέει ο Γιάννης. Συμφωνώ, φυσικά. *Μιλημένοι είναι πάντα και οι Μαρκάκηδες, από παντού βουτάνε μα όλο κλαίγονται...*

Στο μεταξύ, όλες οι φιλενάδες της Αλίκης είναι επί ποδός: Της τηλεφωνούν η μία πίσω από την άλλη για να εκδηλώσουν την απέραντη χαρά τους και να παράσχουν τις υπηρεσίες τους, εντελώς εθελοντικά και αυθόρμητα: Μπαίνουν στο Internet, βρίσκουν πληροφορίες για το σχολείο, ψάχνουν να βρουν ποιός

είναι ο διευθυντής, κοιτάνε ποιά λεωφορεία πηγαίνουν εκεί κοντά, πού είναι η κοντινότερη στάση, κλπ, κλπ, κλπ. *Έτσι έκαναν κάποτε και οι δικές μου φιλενάδες, με τις δικές μου επιτυχίες...*

Παρασκευή, 23 Φεβρουαρίου 2018

♠ Εδώ και λίγο καιρό, οι δίδυμες Ξιφαρά αντιμετωπίζουν πρόσθετο φόρτο εργασίας: Σχεδόν κάθε Παρασκευή, αμέσως μετά το σχολείο, οι τρυφεροί γονείς τους τις τρέχουν στα ινστιτούτα αισθητικής! Εκεί δέχονται διάφορες περιποιήσεις για ένα τρίωρο τουλάχιστον: καθαρισμό προσώπου ή πλάτης, μάσκες ομορφιάς, ξύρισμα στις μασχάλες ή στο μουστάκι, και άλλα τέτοια. Ως αποτέλεσμα, οι μικρές είναι αδιάβαστες στο μάθημα αγγλικών -αλλά το εικοσάρι το περιμένουν πάντα.

Ιδίως η Θεώνη, αλλού πατάει και αλλού βρίσκεται: επειδή έχει βγάλει ακμή της νεότητας, κάνει κούρες ομορφιάς ακόμα συχνότερα και πού να της μείνει ώρα ή μυαλό για διάβασμα... Ωστόσο, είναι η πιο δημοφιλής μαθήτρια στην τάξη και πρωτοστατεί σε όλες τις μαθητικές παρέες εντός και εκτός σχολείου. Κάθε πρωί, μόλις εμφανίζεται στο σχολείο, τρέχουν όλες οι συμμαθήτριες, την φιλάνε και της κάνουν χαρές, λέει. Προφανώς, τα πιτσιρίκια καταλαβαίνουν από ένστικτο πως τα συμφέρει να τα έχουν καλά με τις αδελφές Ξιφαρά...

Οι δίδυμες δεν έχουν κλείσει ακόμη τα 13, ωστόσο ήδη τους έχει γίνει φανερό ότι στη ζωή μετράνε άλλα πράγματα, όχι οι ψηλοί βαθμοί και οι ακαδημαϊκές γνώσεις. Απαιτούν, βέβαια, να παίρνουν πάντοτε άριστα ώστε να μπορούν να κοκορεύονται στον κύκλο τους, αλλά τελικά προορίζονται για πουτάνες – όπως κάθε θηλυκό που θέλει ν' αποκτήσει υπόσταση στην ανθρώπινη κοινωνία. Αυτή ακριβώς την ιδιότητα προσπαθούν να τους καλλιεργήσουν οι σεπτοί γονείς τους, όταν τις τρέχουν στα ινστιτούτα καλλονής από τα δώδεκα...

Λεπτομέρεια 1η: Καμιά φορά, ο τρυφερός πατέρας τους τις αποκαλεί χαϊδευτικά "κουφάλες". Σαφώς δεν τον παρεξηγώ· ο τύπος δεν είναι επικίνδυνος, μαλάκας είναι· αλλά ποιός λογικός πατέρας αποκαλεί έτσι τις κόρες του;

Λεπτομέρεια 2η: Τέτοια καμώματα δεν έχω ξαναδεί ποτέ πριν, από καμία μαθήτριά μου. Ούτε η περίφημη Καρολίνα (πορνίδιο ολκής) δεν τα 'κανε αυτά! Μπορεί στα 15 της να χαριεντιζόταν με 20 άνδρες ταυτόχρονα στα μπαρ, αλλά ποτέ δεν μου είπε ότι πέρασε ολόκληρο το απόγευμά της στην αισθητικό...

Σάββατο, 24 Φεβρουαρίου 2018

 Αργά το απόγευμα, απολαμβάνοντας τη θαυμάσια μοναχική βόλτα μου στο παρκάκι της Ελ. Βενιζέλου και στους γύρω δρόμους, αποκτώ αυθόρμητα ορισμένες μακάριες συνειδητοποιήσεις:

Οι φίλοι μου είναι δρόμοι; Όχι ακριβώς. Οι ήσυχοι δρόμοι είναι η οικογένειά μου, εκεί όπου καταφεύγω τις νύχτες μετά από μια κοπιαστική μέρα δουλειάς. Εκεί βρίσκω αυτά ακριβώς που περιμένει κανείς από την οικογένειά του: μια γλυκιά θαλπωρή, μια βαθιά ηρεμία, μια άνεση κινήσεων που δεν μπορώ να έχω πουθενά αλλού. Επιπλέον, εκεί δέχομαι κάποιες καλές και χρήσιμες συμβουλές που ξεπηδούν ξαφνικά στο μυαλό μου – συμβουλές που δεν έχουν καμία σχέση με τις ολέθριες νουθεσίες που συνήθως παίρνω από τη "μαμά" στο σπίτι. Και κάτι ακόμα: Εκεί μπορώ να είμαι μοναχοπαίδι. Φροντίζω, όσο είναι δυνατόν, να μην κυκλοφορούν γύρω μου άλλα ανθρώπινα όντα, τα οποία απαιτούν να διασπάσουν και να κλέψουν την ευτυχία μου με το έτσι θέλω...

Η κοινωνική ζωή μου είναι το Διαδίκτυο. Εκεί μπορώ να έχω ειλικρινή επικοινωνία με χιλιάδες άτομα -τους αναγνώστες μου. Στα βιβλία μου τα λέω όλα για τον εαυτό μου και τον κόσμο, όλα όπως είναι, όσο απίστευτα ή δυσάρεστα κι αν είναι. Αλλάζω μονάχα τα ονόματα, για λόγους ασφαλείας. Είναι μια σχέση που δεν βασίζεται στο συμφέρον, εφόσον δεν κερδίζω ούτε δεκάρα από αυτές τις δοσοληψίες, όπως ακριβώς πρέπει να είναι η αληθινή φιλία. Εκεί γνωρίζω μια αποδοχή από χιλιάδες φίλους/αναγνώστες, την οποία ομολογουμένως δεν περίμενα, μια αποδοχή που δεν είχα ποτέ στις διαπροσωπικές "φιλίες" μου. Καμία σχέση με την κρυψίνοια που αναγκάζομαι να έχω

απέναντι στους ανθρώπινους "φίλους" μου, οι οποίοι απορρίπτουν αμέσως την παραμικρή κουβέντα που θ' ακούσουν από μένα, χώρια που ποτέ δεν ξέρω τι ρόλο βαράει ο καθένας τους παρά μόνο όταν είναι πολύ αργά.

Η δουλειά μου είναι το Φεζαρρομαρκέικο, όπου εκτελώ συγκεκριμένα καθήκοντα καθημερινά, εδώ και δεκαετίες: Έχω αναλάβει το νοικοκυριό, τα εξωτερικά θελήματα, κρατάω το ταμείο, διαβάζω τον μικρό, του μαθαίνω και Αγγλικά, προσέχω τη γριά. Η αμοιβή μου είναι 150 ευρώ το μήνα (αυτοί όμως δεν το ξέρουν) + στέγη + φαγητό. Πουθενά δεν θα μπορούσα να βρω καλύτερα.

Και το σεξ; Η ερωτική ζωή; Δίχως αμφιβολία, εκείνο που φέρνει εμένα κοντά στην έκσταση είναι οι ονειρικές και ψυχικές εμπειρίες...

Κυριακή, 25 Φεβρουαρίου 2018

Πείραμα: Παρόλο που ξέρω ότι το σιτάρι προκαλεί αρνητικά παραϋπνικά φαινόμενα, χθες κατά τις 5:30 μμ έφαγα ένα πιατάκι κόλυβα. Το βράδι, μπροστά στην τηλεόραση, έφαγα μπανάνα με καρύδι. Κατά τις 4:00 το πρωί μου έρχεται

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Παρέα με μια φίλη μου περπατώ σε μια άλλη Νηρηίδων, όπου υπάρχουν μόλις λίγα σπίτια. Ο ουρανός είναι θαμπός και γκρίζος, γεμάτος βαριά, ομιχλώδη σύννεφα, όμως η όλη ατμόσφαιρα φαντάζει μαγική, μυστηριακή. Το βουνό φαίνεται πιο κοντά, με σκουρόχρωμες, βελούδινες πλαγιές. Ξαφνικά, βλέπω να καταφθάνουν εξωγήινοι υπερήρωες μ' ένα ασημένιο αεροσκάφος, οι οποίοι έχουν σώσει τη γη από μια παγκόσμια καταστροφή. Μέσα στο σκάφος τους τελούνται παράξενα φυσικά πειράματα, όπως κατασκευή μικρών ανεμοστρόβιλων -δεν θυμάμαι περισσότερα...

Περίπου δυο ώρες αργότερα, μου έρχεται μια αλλόκοτη ***Περιπέτεια της Νύχτας:*** Κάθομαι και διαβάζω ένα παράξενο, ασπρόμαυρο φωτορομάντζο. Η πρώτη εικόνα δείχνει δυο νεαρούς αδελφούς, που αποκαλούνται Θεσπίτες, να σπρώχνονται από έναν άγγελο προς τα κάτω -προς την κόλαση; Πάνω από τον άγγελο διακρίνεται ο Χριστός, ο οποίος φαίνεται σα να

εγκρίνει ή να υποβοηθά τη δράση του αγγέλου. Σε μια διπλανή εικόνα, η μητέρα τους μεμψιμοιρεί "Ήμουν ηλίθια που νόμιζα ότι θα μπορούσα να σώσω τα παιδιά μου από αυτή τη μοίρα". Σε μια άλλη φωτογραφία διακρίνεται το αδύναμο, μαυρισμένο (σαν μισοκαμένο) στις άκρες σώμα ενός εφήβου, ο οποίος παραπονιέται θλιμμένα ότι καίγεται, "as if I am in hell (;)" [δεν θυμάμαι να άκουσα ή να είδα όντως αυτή τη λέξη...]

Σχεδόν αμέσως μετά, βιώνω άλλη μια ***Περιπέτεια της Νύχτας:*** Βρίσκομαι σε μια εκκλησία, όπου παρατηρώ διάφορες εικόνες του Χριστού, αγγέλων και αγίων. Ξαφνικά ο χώρος γεμίζει με κόσμο που μου κλείνουν το δρόμο και με εγκλωβίζουν, μάλλον άθελά τους. Θέλω να φύγω από εκεί, αγωνιώ και "ξυπνώ" στο παλιό μου υπνοδωμάτιο. Καθώς κοιτάζω προς την κουζίνα, βλέπω κόκκινες, αιθέριες φλόγες να υψώνονται πίσω από το βορινό παράθυρο.

Σηκώνομαι από το κρεβάτι ανήσυχη, διασχίζω την κουζίνα και προχωρώ μέχρι το οφίς, μα κι εκεί βλέπω να ξεπετάγονται κόκκινες φλόγες μέσα από το πάτωμα, μέχρι την παλιά τζαμένια πόρτα του σαλονιού αλλά και πίσω από αυτήν. *Τώρα θα τα βλέπω αυτά ακόμη και στο ξύπνιο μου;* συλλογίζομαι, γεμάτη απόγνωση. Ευτυχώς, μετά από λίγη ώρα οι φωτιές εξαφανίζονται και αναθαρρώ.

"Ξυπνώ" ξανά και προσπαθώ να χωθώ στην κάμαρά μου για να καταγράψω την εμπειρία. Όμως ο Χάρης είναι εδώ, με κυνηγάει παντού, με ενοχλεί και δεν με αφήνει να κάνω τη δουλειά μου. Καταφέρνω να βάλω την αλυσίδα στην πόρτα μου, μα τώρα είναι και ο μπαμπάς απέξω, θέλει και αυτός να μπει. Τελικά σπάει την αλυσίδα και οι δυο τους μπαίνουν στην κρεβατοκάμαρά μου. Τότε ξυπνώ κανονικά και νιώθω πραγματική ανακούφιση που όλα τα προηγούμενα ήταν μονάχα ένα όνειρο...

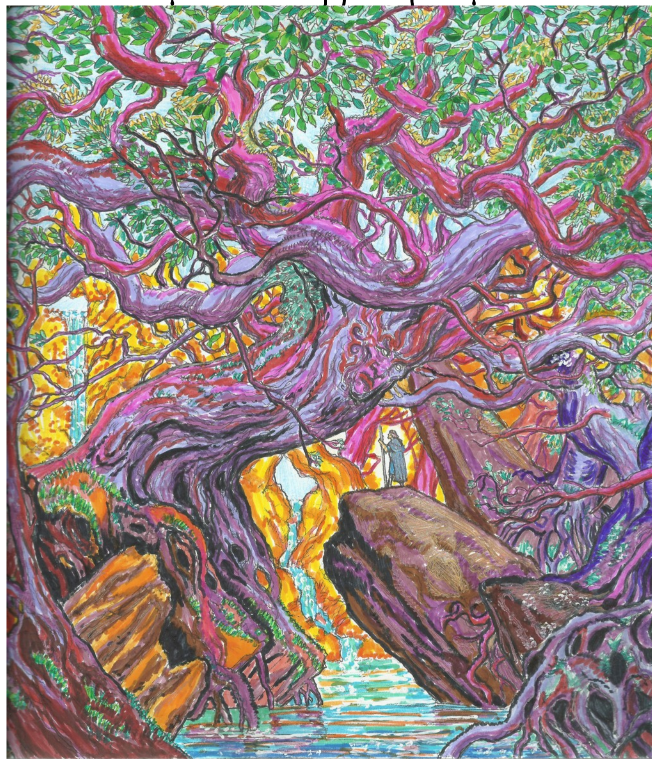
Παρασκευή, 9 Μαρτίου 2018

Πείραμα: Παρακολουθώντας τηλεόραση το βράδι, τρώω ξηρούς καρπούς και πατατάκια χωρίς γλουτένη, σε μικρές ποσότητες. Ως αποτέλεσμα, δεν έχω στομαχικές ενοχλήσεις τη

νύχτα, ενώ μου έρχονται έντονα όνειρα, όπως:

Η Περιπέτεια της Νύχτας (σύνθεση δυο ονείρων): Ταξιδεύω με πλοίο μα χάνομαι στον χώρο με τις καμπίνες. Τριγυρνώ ανήσυχη ανάμεσα σε κόσμο, αδυνατώ να προσανατολιστώ, ώσπου παίρνω ένα ασανσέρ και ανεβαίνω στο κατάστρωμα. Με ανακούφιση διαπιστώνω ότι είμαστε κοντά στην ακτή, η θάλασσα είναι λίγο ταραγμένη αλλά τα κύμματα έχουν ένα όμορφο βαθύκυανο χρώμα. Υπάρχουν και άλλα καράβια γύρω μας, πολύ κοντά μας, τόσο που φοβάμαι μήπως συγκρουστούμε με κανένα. Είναι πια βράδι όταν φθάνουμε σε μια χώρα μαγευτική, που θυμίζει την Ιταλία. Μαζευόμαστε όλοι σε μια ευρύχωρη πλατεία, όπου δεσπόζει ένα παλιό, επιβλητικό κτήριο, ίσως πανεπιστήμιο. Τριγυρώ και συνομιλώ με διάφορα άτομα, καθώς περιμένουμε απέξω μέχρι να χαράξει.

Αργότερα περνάμε ορισμένες δοκιμασίες (δεν θυμάμαι λεπτομέρειες) σε όμορφα μέρη, όπου δεσπόζουν μαγευτικές γαλάζιες λίμνες και αρχαία μνημεία. Ο ναός της Αντιγόνης είναι κάτασπρος και όμορφος αλλά η αυλή του γεμάτη σκουπίδια. Περπατώ πάνω σ' ένα στενό δρομάκι στην άκρη του τείχους, δυσκολεύομαι να ισορροπήσω μα τελικά τα καταφέρνω.

Είναι πια βράδι όταν καταλήγω σ' ένα θαλερό δάσος. Στέκομαι και παρατηρώ μια ήρεμη, σμαραγδένια λίμνη που χρυσίζει μαγευτικά στο φως του φεγγαριού.

Εντέλει, συναντώ κάποιους συνεπιβάτες και όλοι μαζί καταλήγουμε πίσω στο πλοίο και φεύγουμε από τη χώρα.

Παρατηρώ ορισμένους που έχουν βαμμένα πολύχρωμα μαλλιά, με παράξενα καρώ σχέδια που τραβούν την προσοχή...۩

☺ Νωρίς το πρωί, στο δρόμο για το σχολείο, εντελώς αναπάντεχα ο Χαρούλης ξεκινάει μια ασυνήθιστη κουβέντα, η οποία δίνει νέα διάσταση στην έννοια "κληρονόμος":

"Νονά, θα 'θελα να μου δώσεις τις γνώσεις σου, όλα αυτά που ξέρεις, ώστε να μην χρειάζεται να πηγαίνω σχολείο!"

"Ευχαρίστως, αλλά πώς θα γίνει αυτό;"

"Αν υπήρχε ένα μηχάνημα που θα έμπαινε στο δικό σου κεφάλι και στο δικό μου, και θα ανταλλάζαμε εγκεφάλους!"

"Σε ποιά ταινία το είδες αυτό;" απορώ.

"Στη δική μου!"

"Στη δική σου; Σίγουρα, δεν το είδες σε κανένα έργο;"

"Όχι... ή θα μπορούσαμε να κάνουμε εγχείρηση, να βάλουν σε μένα τον εγκέφαλό σου και σε σένα τον δικό μου!"

"Δεν γίνεται αυτό, ο δικός μου εγκέφαλος είναι πιο μεγάλος από τον δικό σου, δεν χωράει στο κεφάλι σου!" [*δεν πιστεύω τι κάθομαι και συζητώ...*]

"Βέβαια, αφού εσύ είσαι μεγάλη, έχεις και μεγάλο κεφάλι! Εγώ είμαι μικρός!"

"Όταν μεγαλώσεις, θα έχεις κι εσύ μεγάλο κεφάλι και θα ξέρεις πολλά πράγματα!" του εξηγώ και η απίθανη κουβέντα μας λήγει εκεί...۩

Αργά το βράδι, ψάχνω να βρω τα πιαστράκια των μαλλιών μου αλλά δεν τα βλέπω πουθενά. Ρωτάω τη μάνα μου μήπως τα έχει δει και μου λέει ότι τα έχει βάλει στη διακοσμητική φρουτιέρα του σαλονιού. Κοιτάζω εκεί μέσα, μα βρίσκω μονάχα το ένα· το άλλο έχει κάνει φτερά: δεν είναι πάνω στο τραπέζι, ούτε κάτω από το τραπέζι, ούτε στο μπάνιο, πουθενά στο σπίτι! "Αυτό είναι περίεργο", λέει η μάνα μου μόλις την ενημερώνω σχετικά. "Εγώ έβαλα και τα δυο πιαστράκια μέσα στη φρουτιέρα! Αλλά έχω πάψει πια να δίνω σημασία στα περίεργα που συμβαίνουν εδώ μέσα...". Προφανώς, πρόκειται για άλλη μια ***χρονική διάλειψη***: Αν ήταν ένα το πιαστράκι, θα έλεγα πως κάπου το άφησε η μητέρα μου και δεν θυμάται. Όμως αυτά είναι δυο, πάνε πακέτο, δεν μπορεί

να τα βρήκε μαζί αλλά να τα άφησε χώρια, σε διαφορετικό σημείο το καθένα...

Σάββατο, 10 Μαρτίου 2018

Πείραμα: Σούπα μοσχάρι με ζυμαρικό και λαχανικά, κατά τις 9:10 το βράδι. Καρύδια, φυστίκια αιγινίτικα και πατατάκια χωρίς γλουτένη αργότερα, μπροστά στην TV. Κατά τις 7:00 το πρωί μου έρχεται

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Παρατηρώ μια αστυνομικίνα, ένα περιπολικό κι ένα ελικόπτερο που περιπολούν και πολεμούν μια σπείρα κακοποιών μέσα σε λεωφόρους γεμάτες κίνηση. Όμως, οι εγκληματίες ξεφεύγουν εύκολα, μάλλον επειδή έχουν προειδοποιηθεί έγκαιρα (ελλειπής ανάμνηση).

Εγώ, μαζί με μια άλλη γυναίκα, μπαίνουμε σε μια ύποπτη περιοχή και ξεκινάμε τη δική μας έρευνα. Μένω κατάπληκτη μόλις ανακαλύπτω το όπλο και το γκλομπ του αρχιφύλακα κρυμμένα μέσα σ' ένα συρτάρι μιας λευκής βιβλιοθήκης. Αυτό σημαίνει ότι ο αρχιφύλακας είναι συνεργάτης των κακοποιών -και, ξαφνικά, εμφανίζεται δίπλα μας. Αναστατώνομαι μα προφταίνω να κλείσω το συρτάρι και να προσποιηθώ ότι δεν τρέχει τίποτα, κοιτάζοντας αδιάφορα αλλού.

Ωστόσο, σύντομα ο αρχιφύλακας με βλέπει που περιεργάζομαι το κρυμμένο όπλο του, οπότε καταλαβαίνει ότι ξέρω το μυστικό του. Με πλησιάζει, απειλεί να με σκοτώσει, τρέχω να ξεφύγω. Δεν αργεί να με προφτάσει στα σκαλιά της εξόδου μα εγώ δεν πτοούμαι: Τον κοιτάζω κατάματα, σα να τον υπνωτίζω, και του λέω αυστηρά: “Δεν ξέρεις τι μπορώ να κάνω! Μπορώ να σε κάνω να βλέπεις φρικτούς εφιάλτες κάθε μέρα της ζωής σου!”. Ύστερα πάω να φύγω, ενώ εκείνος μένει αποσβολωμένος, ακίνητος στη θέση του. *Άρχισε κιόλας;* αναρωτιέμαι. “Αν ομολογήσεις τώρα, αυτό θα σταματήσει! Αλλιώς θα συνεχίσει, όλη μέρα και όλη νύχτα, κάθε μέρα της ζωής σου!” γυρίζω και του λέω. Ύστερα αποχωρώ και περιπλανιέμαι στους δρόμους της Αθήνας, κάπου κοντά στο 1ο Νεκροταφείο...⇑

☺ Τι χαρά! Μετά από 10 μήνες που είχε να ασχοληθεί, ο Χαρούλης μόλις σκάρωσε μια νέα ιστορία με τη "σούπερ νονά"! *Καιρός ήταν, είχα αρχίσει να ανησυχώ...*
‡ “Η Νονά και οι δράκοι του σκότους” ‡
Μια φορά κι έναν καιρο ζούσε η σούπερ νονά μαζί με τον αντρα της, και τα παιδιά της, οι πολίτες της είχαν κάνει ένα άγαλμα που εκεί έπαιζαν όλα τα μικρά παιδια.
Ξαφνικά εμφανίστηκαν κάτι δράκοι μαύροι σαν κάρβουνο μεγάλοι (6 μέτρα) με κοφτερά δόντια η νονά έβαλε την στολή της και πήγε να πολεμησει. Πήρε το σπαθί της και το κάρφωσε στο στόμα του δράκου και του έβγαλε ένα δόντι. Αυτό αμύνθηκε και της γραντζούνισε στα μάτια. Τραυματίστηκε σοβαρά, τότε εμφανίστηκε ο παλιό της εχθρος, μαγος ο τσιν τσου ο ποιο ισχυρός μάγος του κόσμου και τις έκανε το αβαντα κατάμπρα. Πέθανε η σούπερ νονά. Αλλά κρατούσε την μαγική σκόνη που θεραπεύει και ζωντάνεψε πήρε το σπαθί και το κάρφωσε στο λαιμό μετά τις επιτέθηκαν οι δράκοι του σκότους. Αλλά η νονά κατάφερε να τους σκοτώσει. Τότε έχτισαν ναό για την νονά, για άλλη μια φορά, η σούπερ νονά είχε σώσει την ζωή χιλιάδων ανθρώπων τότε έκατσε με τα παιδια της και τον άντρα της παρέα και χαλάρωσαν και ζήσαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα. ♥

Φοβερούς κινδύνους αντιμετωπίζει η σούπερ νονά, ενώ ο σύζυγός της κάνει την πάπια... Ο μικρός τρώει τόνους, κόμματα, τελείες, δεν ξέρει (ακόμη) τι θα πει παράγραφος, πάντως η ορθογραφία, η σύνταξη και η συνοχή της πλοκής είναι σαφώς βελιωμένες από πέρυσι. Ο Γιάννης ισχυρίζεται ότι η πλοκή είναι κλεμμένη από το Χάρι Πότερ αλλά ο μικρός δεν το παραδέχεται. Θα μου γράψει και άλλες ιστορίες, λέει...

* * * *

Τετάρτη, 14 Μαρτίου 2018

Προφητικό Όνειρο: Γράφω σε κομπιούτερ αλλά μπλοκάρει. Δίπλα μου υπάρχουν άλλα μηχανήματα, που μπαίνουν ξαφνικά σε λειτουργία και μ' ενοχλούν -ανάμεσά τους

ένα στέρεο που παίζει μουσική. Μόλις σταματώ τη δουλειά, βλέπω έναν παράξενο σιδερένιο όγκο να πέφτει από το ταβάνι. Ανησυχώ, καθώς σκέφτομαι ότι αυτά τα φαινόμενα οφείλονται σε δαιμονική ενέργεια. *Επαλήθευση: Δες παρακάτω...*

Πέμπτη, 15 Μαρτίου 2018

🕸 Αυτός ο ασυνήθιστος ***Συντονισμός του Πλέγματος*** ξεκινά σήμερα το πρωί, όταν ο ανηψιός Γιάννης μου φέρνει σαν δώρο ένα μεταχειρισμένο λάπτοπ Hewlett Packard, που αγόρασε από έναν γνωστό του σε τιμή ευκαιρίας (70 ευρώ). Το μαραφέτι δεν έχει σωστό πρόγραμμα επεξεργασίας κειμένου αλλά πιάνει μια χαρά Internet, αφού ο Γιάννης το έχει συνδέσει με τη δική του γραμμή. *Όπα, τι έγινε; Απέκτησα ξαφνικά δικό μου Internet στο σπίτι; Δεν μπορώ να το πιστέψω...* Σαφώς, σκοπεύω να το χρησιμοποιώ μονάχα για γενική πληροφόρηση και για ν' ακούω κανένα τραγούδι στο YouTube. Δεν πρόκειται να ανοίγω τους ηλεκτρονικούς λογαριασμούς μου, ούτε να παρακολουθώ τις εκδόσεις μου απ' αυτό -δεν είμαι δα καμιά πρωτάρα...

Μια βδομάδα αργότερα, έρχεται η αδελφούλα μου και μου ζητάει να της βρω ιστορικά και γεωμορφολικά στοιχεία για τρεις νομούς της Ελλάδας, συν τα Δωδεκάνησα και τις Κυκλάδες. Μόλις συνειδητοποιώ ότι πρόκειται για δουλειά ωρών, αγανακτώ: Η κυρία με φορτώνει με δικές της εργασίες, για να παριστάνει μετά την καλή δασκάλα με τις δικές μου πλάτες! *Ως συνήθως, η βασίλισσα Αλίκη γουστάρει να έχει υπηρέτες...* Εντέλει, μισοκάνω τη δουλειά μουρμουρίζοντας, αλλά αποφασίζω στο εξής να της λέω πως το κομπιούτερ "μπλοκάρει" και δεν ανοίγει εύκολα το Internet. Από εκείνη την ώρα, το κομπιουτερ αρχίζει όντως να μπλοκάρει, όλο και περισσότερο, μέχρι που αδυνατεί πλέον να μπει στο Διαδίκτυο!

Από την επόμενη μέρα, το μαραφέτι δεν ανοίγει καθόλου! "Έχουν κρασάρει άσχημα τα windows", αποφαίνεται ο ανηψιός Γιάννης. Το κλείνει, το ξανανοίγει, κάνει κάτι ρυθμίσεις, "γίνεται προσπάθεια για επιδιορθώσεις" μας βγάζει η οθόνη, περιμένουμε ώρες ατέλειωτες μέχρι το βράδι, μα η "προσπάθεια

για επιδιορθώσεις" τελειωμό δεν έχει. "Απίστευτο!" ψελίζει ο Γιάννης και μετά το σβήνει. "Κι όμως, ως χθες το κομπιούτερ δούλευε κανονικά!" απορώ κι εγώ.

Το πρωί της 24ης Μαρτίου παρατηρώ ότι έχει ανάψει ένα κόκκινο φωτάκι πάνω στο κομπιούτερ, εντελώς από μόνο του, χωρίς να έχει πατήσει κανένας μας τίποτα! Ο Γιάννης πιέζει το κεντρικό κουμπί για να το ανάψει και ξεκινά αυτόματο έλεγχο του κομπιούτερ, ο οποίος μπλοκάρει επ' άπειρον στο 10%. Έκτοτε, κρατάμε το μηχάνημα σβηστό.

Την επομένη ο Γιάννης παίρνει το λάπτοπ και το πηγαίνει σ' έναν φίλο του κομπιουτερά για να το ρυθμίσει και να του βάλει νέα windows. Έκτοτε δουλεύει κανονικά -καλύτερα από πριν. "Θα σου βάλω κι ένα ειδικό πρόγραμμα, θεία, που δεν θα επιτρέπει σε κανέναν να ανιχνεύει τι κάνεις στο κομπιούτερ! Θα σε κάνω εγώ χάκερ!" δηλώνει γελαστά ο ανηψιός. Τον ευχαριστώ για το ενδιαφέρον του, αν και η τελευταία του δήλωση μου χτυπάει περίεργα...

Παρασκευή, 16 Μαρτίου 2018

"Η Ζωζώ κι εγώ έχουμε πολλά κοινά", μου εξηγεί χαρωπά ο Χάρης, καθώς τον φέρνω από το σχολείο. "Σκεφτόμαστε τα ίδια, μας αρέσουν τα ίδια, και οι δυο διαβάζουμε πρώτα τα μαθηματικά και μετά τη γλώσσα, και τους δυο μας κυνηγάει η γιαγιά να βάλουμε μπουφάν, ο πατέρας της είναι από την Κρήτη, αλλά έχει εξοχικό στην Κεφαλλονιά όπως εμείς!"

"Ταιριάζετε σε όλα αυτά; Μπράβο!"

"Ταιριάζουμε σε όλα! Αλλά αγαπάει κάποιον Παναγιώτη από άλλο σχολείο!"

"Δεν αγαπάει εσένα;" απορώ.

"Με κοιτάζει και μένα!"

"Κι εσύ;"

"Εγώ αγαπώ τη Ζωζώ και την Αμαλία!"

"Ποιά είναι αυτή πάλι; Μια παλιά Αμαλία, που συμπαθούσες όταν πήγαινες πρώτη δημοτικού;"

"Όχι, αυτή είναι άλλη!"

Μόλις φθάνουμε στο σπίτι και αφήνει την τσάντα του, ο μικρός

τρέχει επάνω, στον πατέρα του, αφού με αποχαιρετά με τη φράση “Γειά σου, καλό μου ταίρι!”

Δευτέρα, 19 Μαρτίου 2018

Πείραμα: Αποβραδίς παρακολουθώ ένα σήριαλ στην τηλεόραση ως τις 10:00 και τρώω ρύζι με σνίτσελ cordon blue. Ύστερα ακούω μουσική με ακουστικά για κανένα μισάωρο. Τα ξημερώματα μου έρχεται

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' ένα ξενοδοχείο, όπου κάποιοι με κυνηγούν για να με συλλάβουν. Δεν είμαι μόνη, είναι και μια άλλη γυναίκα μαζί μου. Τρέχουμε σε μεγάλα μπαλκόνια, προσπαθώντας να ξεφύγουμε, αλλά κάποια στιγμή οι διώκτες μας συλλαμβάνουν. Τότε έχω μια ιδέα κι εξηγώ στην άλλη έναν τρόπο να αποδράσουμε. Έτσι, συνεχίζουμε το τρέξιμο σε ευρύχωρες αυλές, όμως η ιδιοκτήτρια του ξενοδοχείου συνομωτεί με τους διώκτες μας και κανονίζει να μας πιάσουν με δόλο. Νιώθω απογοήτευση, ενώ χτυπά το κινητό μου· απαντώ, είναι η πρώην φίλη μου η Περσεφόνη...۩

Σήμερα παραλάβαμε το νέο μας ψυγείο, που δεν είναι ακριβώς νέο αλλά το παλιό του Νάσου. Δεδομένου ότι αυτό που είχαμε χάλασε πρόσφατα, η αδελφή μου έσπευσε ν' αγοράσει καινούργιο, ένα ωραίο, ασημόχρωμο Morris σε τιμή ευκαιρίας, το οποίο τελικά θα χαρίσει στον μικρό της γιο (έξαλλος ο Γιάννης). Τουλάχιστον, τώρα ο Θανάσης καταδέχεται να μιλάει στη μάνα του, η οποία όμως εξακολουθεί να μένει στης Τζούλης. Κι ένα ανέκδοτο: Τις δόσεις του νέου ψυγείου θα τις πληρώνει ο Νάσος, λέει...

Μαζί με το ψυγείο ήλθε και η Μιράντα! Τη φώναξε ο ίδιος ο Γιάννης επειδή δεν άντεχε άλλο τη μοναξιά: “Εγώ, μία μέρα χωρίς να βρω γκόμενα; Αδιανόητο! Και τώρα είμαι οκτώ μήνες μόνος μου!” μας εκμυστηρεύτηκε λίγο πριν τη φέρει. Η ουσία είναι ότι, από μια ηλικία και μετά, στη ζωή δεν υπάρχουν επιλογές: Τόσους μήνες ο γόης Γιάννης δεν κατάφερε να βρει άλλη, ούτε η σεξουάλα Μιράντα άλλον – γι' αυτό και κατέληξαν στα "περσινά, ξινά σταφύλια".

Οι δυο τους θα περάσουν τη νύχτα μαζί αλλά η Μιράντα δεν πρόκειται να ξαναφανεί: Την επομένη ο Γιάννης θα λείψει από το σπίτι όλη μέρα κι όλη νύχτα. Όλοι στην οικογένεια ανησυχούν καθώς δεν ξέρουν πού είναι, μόνο εγώ υποψιάζομαι ότι βρίσκεται στο σπίτι της Μιράντας για ακόμα έναν μαραθώνιο του σεξ.

Την μεθεπομένη ο ανηψιός έρχεται και μας πληροφορεί ότι ναι μεν ήταν στης Μιράντας αλλά δεν έκαναν σεξ παρά μόνο τσακώθηκαν άγρια, επειδή η κυρία κάποια στιγμή τόλμησε να μπει στο σπίτι του ξαφνικά, με δικά της κλειδιά, που είχε βγάλει από την εποχή που είχαν σχέση. Χρειάστηκε να τη σκυλοβρύσει άσχημα και να την απειλήσει ότι θα της κάψει το αμάξι με αυτήν μέσα, για να του επιστρέψει τα κλειδιά και να κρατηθεί μακριά του. *Μα πότε έγινε αυτό και δεν το πήραμε χαμπάρι; Και τόσο πολύ του κακοφάνηκε πια; Άλλωστε, ο ιδιος πήγε και τη μάζεψε...*

Παρασκευή, 23 Μαρτίου 2018

☺ Άλλη μια φανταστική ιστορία της "σούπερ νονάς", γραμμένη από τον μαιτρ της φανταστικής λογοτεχνίας, τον Χαρούλη:

‡ Η νονά και το φάντασμα του τρόμου ‡

Μια φορά κι έναν καιρό ζουσε η σούπερ νονά. Οταν κοιμόταν άκουγε περίεργους θορύβους και έβλεπαι κακά όνειρα, κάτι σαν φατνάσματα.

Το πρωί όταν ξύπνησε πήγε με τις φίλες της για καφέ, όταν είδε ένα περίεργο πράγμα στον ουρανό. Ήταν σαν εξογήνος· τότε πήγε με το αεροπλάνο της να δει τη είναι το πράγμα αυτό εξαφανίστηκε. Τότε είδε έναν άνθρωπο. Μόλις τον είδε κατάλαβε ότι ήταν αυτός που είχε δει, τότε του δωσε μια μπουνιά και τον σκώτοσε· ξαφνικά εμφανίστηκαν φαντάσματα μαύρα κατάμαυρα, το σχήμα τους ήταν σαν φιδιού μεγάλου (10 μ.) τότε σκώτοσαν τον άντρα της.

Η σούπερ νονά νευρίασε πήρε το μαγικό σπαθί που σκωτόνει και τους έκοψε τα κεφάλια αλλά γίνοναν πιο μεγαλα και ξανάβγεναν τα κεφάλια τους, τοτε η νονά είδε ότι φοβότουσαν

τα φαντάσματα (τη φωτιά) τότε άναψε μια φωτιά και τα έκαψε τότε όλοι πόλοι σώθηκε και ζείσαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα. ‡

Και τι δεν αντιμετωπίζει η σούπερ νονά σε αυτή την ιστορία: εφιάλτες, φαντάσματα, μυστηριώδεις εχθρούς, εξωγήινους, γιγάντια ερπετά... Και κάτι ακόμα: παρόλο που (φυσικά) δεν έχω αναφέρει ποτέ το παραμικρό στο Χάρη για τα νυχτερινά μου προβλήματα, είναι σα να ξέρει αυτός κάτι για μένα...♥

Προαίσθηση: Αργά το βράδι, καθώς περπατώ στο μεγάλο πεζοδρόμιο της γωνίας Νηρηίδων-Μετεώρων, φαντασιώνομαι ότι ένα "τρελό" αμάξι έρχεται φουλαριστό κατά πάνω μου κι εγώ μόλις που προφταίνω να κάνω στην άκρη. Φθάνοντας στο σταυροδρόμι, το φανάρι είναι πράσινο για τους πεζούς και οι γύρω δρόμοι άδειοι. Μπορώ να περάσω αμέσως απέναντι αλλά αντί γι' αυτό κοντοστέκομαι για ένα-δυο δευτερόλεπτα. Τότε ακριβώς, περνά από μπροστά μου ξυστά ένα αμάξι που έχει έλθει φουλαριστό από πίσω μου, χωρίς να σταματήσει στο κόκκινο για τον οδηγό φανάρι. Αν συνέχιζα κανονικά το δρόμο μου, θα είχε πέσει πάνω μου...

Τρίτη, 27 Μαρτίου 2018

Πείραμα: Μετά το βραδινό φαγητό, δυο ώρες πριν πέσω για ύπνο, παίρνω δυο χάπια μελατονίνης (2+2 mg). Κοιμάμαι αρκετά καλά και το πρωί μου έρχεται

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Περιπλανιέμαι σ' ένα καταπράσινο εξοχικό τοπίο, όπου έχει στηθεί ένα τεράστιο λούνα-παρκ με διάφορα ασυνήθιστα παιγνίδια. Όταν πέφτει η νύχτα, πάω βόλτα στην κοντινή πόλη. Κάποια στιγμή "ξυπνώ" στο κρεβάτι μου, σηκώνομαι και κατευθύνομαι προς την κουζίνα. Τοτε, παρατηρώ ότι όλο το σώμα μου είναι γεμάτο μεγάλες, λευκές φουσκάλες. Μερικές είναι κατάμαυρες, άλλες μισομαυρισμένες. “Πολύ νευρασθενική είσαι”, ακούω τη μαμά να μου λέει, ενώ εγώ αναρωτιέμαι και ανησυχώ. Φαντάζομαι ότι οι φουσκάλες οφείλονται στη μελατονίνη, οπότε γυρίζω στην κάμαρά μου και ψάχνω να βρω το κουτί για να διαβάσω τις παρενέργειες στο χαρτάκι. Όμως δεν μπορώ να το βρω· στα

χέρια μου κρατώ ένα κουτί γεμάτο οδοντόκρεμες κι ένα άλλο ένα με την επιγραφή 'Λεύκωμα'...

Τετάρτη, 28 Μαρτίου 2018

Πείραμα: Αποβραδίς, μπροστά στην τηλεόραση, τρώω δυο κομμάτια κοτόπουλο πανέ με ρύζι. Ύστερα πίνω ένα ποτήρι μπανανοχυμό και μετά παίρνω δυο χάπια μελατονίνης (2+2 mg). Νωρίς το πρωί μου έρχεται

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Έχω "ξυπνήσει" στο δωμάτιό μου, προσπαθώ να βγάλω τη λευκή μπλούζα μου αλλά είναι πολύ στενή και δεν μπορώ, ούτε μπορεί κανένας από τους παρόντες (η μαμά, ο μπαμπάς, η θεία Ερμιόνη) να με βοηθήσει να τη βγάλω. Στενοχωριέμαι, δυσφορώ, ώσπου σύντομα ακολουθεί δεύτερο ψευδοξύπνημα: Τώρα είμαι ξαπλωμένη στο κρεβάτι, ενώ ένας νέος και ωραίος άνδρας με μαύρα, ημίμακρα μαλλιά και αρμονικό σώμα τριγυρνά στο δωμάτιό μου ολόγυμνος. *Αυτό αποκλείεται να συμβαίνει, σίγουρα ονειρεύομαι*, συνειδητοποιώ. Ο άνδρας κοντοστέκεται μπροστά στον μεγάλο καθρέφτη δίπλα μου· του γνέφω να έλθει στο κρεβάτι αλλά εκείνος μου κάνει νόημα να πάω εγώ κοντά του.

Ύστερα, "ξυπνώ" ξανά: Οι τοίχοι και το ταβάνι του δωματίου μου φαίνονται βρεγμένοι, ενώ στο ταβάνι διακρίνονται παράξενες εγχαράξεις. Δίπλα μου είναι ο Χαρούλης, που έρχεται από πίσω και μου πιάνει τα στήθη. Παραξενεύομαι αλλά τον αφήνω. Στο μεταξύ, όλο και περισσότερο νερό τρέχει από τους τοίχους πάνω στο κρεβάτι. “Θα καταστραφούν τα ημερολόγιά μου”, ανησυχώ και σπεύδω αμέσως να τα κατεβάσω από τα ξύλινα ράφια τους, ακριβώς πάνω από το κρεβάτι μου. Εκτός από τα βιβλία, κατεβάζω και ορισμένα πράγματα που θέλω να ξεφορτωθώ: μεγάλους πλαστικούς σταυρούς, πράσινα αποκριάτικα καπέλα, παλιές κούκλες και διάφορα άλλα άχρηστα μικροαντικείμενα...

Παρασκευή, 30 Μαρτίου 2018

Πείραμα: Αποβραδίς, μπροστά στην TV, τρώω ξηρούς καρπούς με τσιπς χωρίς γλουτένη, που συνοδεύω με

μπανανοχυμό. Ύστερα παίρνω χάπια μελατονίνης (2+2+2 mg). Νωρίς το πρωί μου έρχεται

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Έχω σηκωθεί από το κρεβάτι και κοιτάζω το πρόσωπο μου στον μεγάλο καθρέφτη· μου φαίνεται παράξενο, καθώς αποτελείται από πλάγιες λωρίδες διαφόρων χρωμάτων: μπλε ελεκτρίκ, φούξια, κανονικό δέρμα. Απορώ, φαντάζομαι πως είμαι εξωγήινη, μα δεν το σκέφτομαι περισσότερο, σα να είναι κάτι φυσικό...

Σύντομα βρίσκομαι κάπου στη λεωφόρο Βουλιαγμένης και από εκεί περιπλανιέμαι σε περίεργα, σκιερά στενά. Παρατηρώ μια γυναίκα που βγαίνει έξω από το τζάμι μιας ψηλής πολυκατοικίας και ανεβαίνει άφοβα σε μια στενή, επικίνδυνη ανεμόσκαλα. Αποφασίζω να κάνω το ίδιο, παρά το τρομερό ύψος, και τότε το όνειρο γίνεται διαυγές: Κάθε φόβος εξαφανίζεται, αφήνομαι και αρχίζω να ίπταμαι πάνω από τη πόλη.

Κάποια στιγμή αρχίζω να χάνω ύψος και ακινητοποιούμαι σταδιακά, ώσπου θυμάμαι να εφαρμόσω τη *μη δράση:* Δεν πασχίζω να προχωρήσω, απλά εκφράζω τη νοερή επιθυμία να βρεθώ παραπέρα, χωρίς να προσπαθώ -και το κόλπο πιάνει, όπως πάντα. Όμως, όταν φθάνω πίσω στη λεωφόρο, ο δρόμος μοιάζει να συμπλέκεται σε τετραγωνισμένες, σκοτεινές στοές, όπου χάνω το δρόμο μου και δυσφορώ. Ξαφνικά, εμφανίζεται ο ανηψιός μου ο Γιάννης. “Πάμε από πίσω”, μου λέει, τον ακολουθώ, και τελικά φθάνουμε μαζί στο σπίτι...⇑

Το απόγευμα τηλεφωνεί η θεία Δήμητρα από τον Κορυδαλλό και μας πληροφορεί ότι ο άνδρας της, ο θείος Δημήτρης, πέθανε σήμερα το πρωί σε ηλικία 82 ετών. Εδώ και κανένα χρόνο βρισκόταν σε γηροκομείο, με άνοια. Η μητέρα μου νιώθει ιδιαίτερα συγκινημένη, καθώς βλέπει μια ολόκληρη εποχή της ζωής της να εξαφανίζεται στο πουθενά: Και τα τρία αγαπημένα της ξαδέλφια (οι αδελφοί Γιώργος, Πάνος και Δημήτρης, με τους οποίους πέρασε τα παιδικά και νεανικά της χρόνια) είναι πια νεκροί. Το παλιό, γραφικό, τριώροφο σπίτι τους, με την ευρύχωρη εσωτερική αυλή, είχε δοθεί αντιπαροχή πριν από δεκαπέντε χρόνια περίπου, για να αντικατασταθεί από μια άχαρη πολυκατοικία...

Κυριακή, 1η Απριλίου 2018

Πείραμα: Αποβραδίς, κατά τις 9:30 μμ, τρώω μια μπανάνα και τσιπς χωρίς γλουτένη. Ύστερα, παίρνω 2+2+2 mg μελατονίνη. Κατά τις 6:30 το πρωί μου έρχεται

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Η μητέρα μου (σε πιο νεαρή ηλικία) κι εγώ βρισκόμαστε πάνω σε πλοίο, με προορισμό ένα νησί. Η θάλασσα φαίνεται ταραγμένη μα ευτυχώς πλησιάζουμε. Όμως, προτού το καράβι μπει στο λιμάνι, έξω από τα παράθυρα διακρίνω τρεις ανεμοστρόβιλους που υψώνονται ως τον ουρανό. *Θα προλάβουμε να βγούμε στη στεριά;* ανησυχώ, μα τότε ακριβώς μπαίνουμε στο λιμάνι.

Πριν προλάβω να νιώσω ανακούφιση, συνειδητοποιώ ότι η μαμά και οι βαλίτσες έχουν μόλις εξαφανιστεί. Τριγυρίζω σε όλο το πλοίο γεμάτη αγωνία ψάχνοντας, ώσπου μια γυναίκα καμαρώτος με μακριά ξανθά μαλλιά βρίσκει τα πράγματά μας. Όμως, η μητέρα μου δεν φαίνεται πουθενά. Πρέπει να συνεχίσω να ψάχνω, γεμάτη αγωνία και αμφιβολίες...

Μεγάλη Δευτέρα, 2 Απριλίου 2018

Πείραμα: Το βράδι, ενώ παρακολουθώ τηλεόραση, τρώω ρύζι με κόκκινη σάλτσα. Ύστερα, λίγα τσιπς χωρίς γλουτένη και μετά 2+2 mg μελατονίνη. Κατά τις 6:30 το πρωί βιώνω μια ανέλπιστη

Ψυχική Εμπειρία: Περιπλανιέμαι σ' ένα περιβάλλον μουντό και στενόχωρο, ώσπου το όνειρο γίνεται διαυγές. Τώρα πετώ αβίαστα πάνω από μια πετρώδη έκταση, μέσα σ' έναν λευκό

ουρανό. Αφήνομαι και απολαμβάνω την υπέροχη αίσθηση, αδιαφορώντας αν το τοπίο δεν είναι τόσο όμορφο. Συνεχίζω να αιωρούμαι ανάσκελα, ενώ τα χέρια μου ανοίγουν αυθόρμητα και υψώνονται προς τα πάνω σαν από μόνα τους, λες και αγκαλιάζουν τον ουρανό, σα να αναζητούν τον Θεό, κι ενώ με κατακλύζει η έκσταση.

Ξυπνώ με μια αίσθηση βαθιάς γαλήνης και ολοκλήρωσης. Μου φαίνεται πια αυτονόητο ότι πρέπει να βιώνω κάπως πιο χαλαρά τις εμπειρίες, πέρα από τα όρια του καλού και του κακού, του ωραίου ή του άσχημου...۩

☺ Ακόμα μια φορά, η μητέρα μου είναι πυρ και μανία με τον Χαρούλη, ο οποίος βρίσκεται από το πρωί στο σπίτι μας:
“Γιατί ζητάς από τη μαμά σου να σου πάρει καινούργια ποδοσφαιρικά παπούτσια; Αφού έχεις δυο ζευγάρια!” την ακούω να του λέει αυστηρά.
“Ναι, αλλά το ένα το φοράω κάθε μέρα και το άλλο το έχω ήδη ένα μήνα!”
“Και ρωτάς αν έχει η μάνα σου λεφτά να σου πάρει άλλα;”
“Γιατί; Δεν θα τα πληρώσεις εσύ!” της κάνει τότε ο μικρός, τσαντισμένος.
“Πώς τολμάς να μου μιλάς έτσι; Ωραίο τρόπο έχεις! Ζήτα συγγνώμη αμέσως!” φουρκίζεται η μάνα μου.
“Συγγνώμη! Να, τσίμπα μου το χέρι!” της κάνει η μικρός, τείνοντας το χεράκι του προς το μέρος της.
Η μητέρα μου δεν θα τον τσιμπήσει, ωστόσο όλο το πρωί θα μουρμουράει σχετικά με την αναίδεια του μικρού "που είναι ίδιος η μάνα του", φροντίζοντας επιμελώς να παραλείψει το τέλος της στιχομυθίας...۩

Το βράδι η Αλίκη επιστρέφει στο σπίτι της μετά από ενάμισι μήνα απουσίας, επειδή η Τζούλη θα φιλοξενήσει τα παιδιά της αυτές τις μέρες. Πιθανότατα, δεν θα ξαναπάει πίσω: Απ' ό,τι φαίνεται, δεν έχει πια τόσο μεγάλο πρόβλημα με τον Θανάση – αλλά και πόσο περισσότερο θα μπορούσε πια να μείνει στο ξένο σπίτι;

Κι ένα ***μυστήριο***: Τον περασμένο μήνα ο Γιάννης έκανε αίτηση για να προσληφθεί μόνιμος δημοτικός υπάλληλος. Για

την ακρίβεια, έθεσε υποψηφιότητα σε (σχεδόν) όλους τους δήμους της Ελλάδας, ακόμα και της Θράκης! Σήμερα βγήκαν τα αποτελέσματα: Το όνομά του δεν αναφέρεται στους επιτυχόντες αλλά ούτε και στους απορριφθέντες (!) ενώ πέρασαν άλλοι με πολύ χαμηλότερα μόρια! Από το πρωί ο ανηψιός μου προσπαθεί να βρει άκρη, ωστόσο οι σχετικοί ιστότοποι που προτείνονται από τους Δήμους είτε δεν δίνουν επαρκείς πληροφορίες, είτε δεν ανοίγουν, είτε δεν υπάρχουν!

Παραείναι στημένο το πράγμα αλλά κάπου εδώ θα κάνω μια ***πρόβλεψη***: Σε μερικούς μήνες ο Γιάννης θα προσληφθεί ως επιλαχών, και μάλιστα σε κοντινό δήμο. Κάτι ανάλογο δεν είχε γίνει και πέρυσι, την ίδια εποχή; Οι Μαρκάκηδες έχουν πάντα τον τρόπο να χώνονται σε όποια θέση τους μπει στο μάτι...

Μεγάλη Τρίτη, 3 Απριλίου 2018

Πείραμα: Κατά τις 9:30 το βράδι, ενώ παρακολουθώ το έργο "Ζήτημα Τιμής" μπροστά στην τηλεόραση, τρώω ένα μελάτο αυγό και μια μπανάνα. Ύστερα τρώω ξηρούς καρπούς και πατατάκια χωρίς γλουτένη, σε μικρές ποσότητες. Πριν πέσω για ύπνο, ερεθίζω τα στήθη μου πάνω στον καναπέ. Σύντομα ακολουθεί η

Ψυχική Εμπειρία (όνειρο αρκετά ασυνήθιστο): Μετά από μια *Περιπέτεια της Νύχτας* που δεν θυμάμαι (μόνο την Ανθή να αγκαλιάζει προστατευτικά την κόρη της τη Βάσια, ενώ η θεία Λίνα της φωνάζει θρηνητικά), καταλήγω να χορεύω με τον Τομ Κρουζ πάνω σε μια ξύλινη πίστα. Ο ηθοποιός είναι νέος σε ηλικία, φορά στρατιωτική στολή (όπως στην ανωτέρω ταινία) και πατάει πάνω σ' ένα ειδικό περιστρεφόμενο σκαλί για να χορέψει μαζί μου, επειδή είναι αρκετά πιο κοντός από μένα. Ο χορός -μάλλον ταγκό- διαρκεί μερικά λεπτά, σαν σε κανονικό χρόνο, κι εγώ απολαμβάνω την κάθε στιγμή, την κάθε κίνηση. Όταν τελειώνουμε, υποκλινόμαστε ελαφρά κι εγώ του λέω χαμηλόφωνα "ευχαριστώ". Ξυπνώ με μια αίσθηση ευφορίας και ικανοποίησης. Κοιτάζω το ρολόι, η ώρα είναι μόλις 2:00 τα ξημερώματα...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Γενάρης-Μάρτης 2018):*** Τα πειράματα συνεχίζονται, περισσότερο για να επιβεβαιώσουν τα παρακάτω:

* Ορισμένα φαγητά (πχ κρέατα, κοτόπουλο πανέ, φακές, αρακάς) για δείπνο ενίοτε προκαλούν έντονα όνειρα ή *Περιπέτειες της Νύχτας*.

* Η κόκα-κόλα τη νύχτα μπορεί να φέρει έντονα όνειρα αλλά επιδεινώνει τα παραϋπνικά φαινόμενα.

* Ρόφημα βαλεριάνας φέρνει καλύτερο ύπνο, με λιγότερες αφυπνίσεις κατά τη διάρκεια της νύχτας.

* 3-4 κουταλιές του γλυκού φρουκτόζη στη μέση της νύχτας προξενούν διαφόρων ειδών ονειρικές εμπειρίες.

* Ένα αυγό μελάτο και μετά μια μπανάνα, μια-δυο ώρες πριν από τον ύπνο, ενδέχεται να προκαλούν ενδιαφέροντα όνειρα.

* Η ερωτική διέγερση με φαντασιώσεις ασκεί ηρεμιστική επίδραση και προξενεί έντονα όνειρα, όχι όμως τόσο καλής ποιότητας ώστε να θεωρηθούν *περιπέτειες*. Από την άλλη, προκαλεί οράματα φωτιάς έντονα και γρήγορα. *Με δυο λόγια, δεν αξίζει τον κόπο ως ονειρική τεχνική...*

* Το χάπι Ideos (ασβέστιο + βιταμίνη D3) εξάρει τις νυχτερινές ενοχλήσεις όταν το παίρνω νύχτα. Γι' αυτό, φροντίζω να το παίρνω μόνο το πρωί.

* Μετά από αρκετές δοκιμές, έχω βεβαιωθεί ότι τα προϊόντα του σιταριού (πχ κόλυβα, ψωμί, κριτσίνια) προξενούν μεταφυσικούς εφιάλτες και υπναγωγικές παραισθήσεις, όπως οράματα φωτιάς.

* Από πέρυσι το καλοκαίρι έχω παίξει γύρω στις 17.000 παρτίδες "Ναρκαλιευτή" (εντάξει, το έχω παρακάνει). Συχνά παίζω μέχρι τις 7:30-8:00 το βράδι - και μετά παραπονιέμαι ότι οι νυχτερινές ενοχλήσεις επιμένουν... Το συχνό κλικάρισμα σίγουρα επηρεάζει αρνητικά το νευρικό σύστημα, συνεπώς εξάρει κάθε είδους νευρολογικά προβλήματα, όπως το εφιαλτικό μήνυμα και τα οράματα φωτιάς. Ως εδώ, όμως: Πρόσφατα μηδένισα όλα τα στατιστικά στοιχεία και στο εξής θα φροντίσω να μην παίζω πάνω από 30΄ την ημέρα. Άλλωστε, δε νομίζω ότι μπορώ να πετύχω καλύτερους χρόνους: Έμπειρος

135΄΄ (2% νίκες), Μέτριος 40΄΄, Αρχάριος 6΄΄.

* Πιθανότατα, πάσχω από δυσανεξία στη γλουτένη – όπως οι περισσότεροι άνθρωποι, η πλειοψηφία τους χωρίς να το γνωρίζουν. Η νόσος αυτή προξενεί όχι μόνο στομαχικές ενοχλήσεις αλλά και ψυχολογικές, όπως προβλήματα ύπνου, κατάθλιψη, νευρολογικές διαταραχές. Τα τρόφιμα που περιέχουν πολλή γλουτένη είναι: δημητριακά, ψωμί, ζυμαρικά, αλλαντικά, τυρί ροκφόρ, τυριά κρέμα, τηγανητά – δηλαδή αυτά που επιδεινώνουν τις νυχτερινές ενοχλήσεις μου. Οι τροφές που ανακουφίζουν την κατάσταση είναι: μήλο, αχλάδι, φακές με σκόρδο και κρεμμύδι -δηλαδή αυτές που διευκολύνουν το ονείρεμα.

Ωστόσο, μετά από αρκετούς μήνες δοκιμών, μπορώ να πω ότι τα συνηθισμένα φαγητά δεν προξενούν αξιοσημείωτη ονειρική δραστηριότητα, παρά μόνο περιστασιακά. Κρίνοντας, λοιπόν, ότι έχει έλθει ο καιρός να δοκιμάσω άλλους είδους ουσίες, από τις 24 Μαρτίου έως τις 3 Απριλίου παίρνω μελατονίνη μετά το βραδινό φαγητό, μια-δυο ώρες πριν από τον ύπνο. Τα 2 mg δεν κάνουν τίποτα, τα 4-6 mg κάτι κάνουν: προκαλούν απανωτά "ψευδοξυπνήματα" σε συνδυασμό με ζωντανά όνειρα, περιπέτειες ή και ψυχικές εμπειρίες, πάντα νωρίς το πρωί. Από την άλλη, η ποιότητα των εμπειριών αυτών δεν είναι πολύ σπουδαία, ενώ επιδεινώνονται τα οράματα φωτιάς...

Σε γενικές γραμμές, αυτή την περίοδο αντιμετώπισα αρκετά νυχτερινά επεισόδια είτε λόγω έλλειψης αυτοπειθαρχίας, είτε εξαιτίας κάποιων πειραμάτων μου (πχ κατανάλωση ψωμιού ή κολύβων το απόγευμα):

Παραϋπνικά φαινόμενα	Γενάρης	Φλεβάρης	Μάρτης
Οράματα φωτιάς	1	1	1
Όνειρα με φλόγες	1	1	
Εφιαλτικό μήνυμα	2	2	3
Καθαρές νύχτες	22	22	23

Παλιά Γράμματα

 Φυλαγμένα μέσα σ' έναν παλιό χαρτοφύλακα του πατέρα μου, πρόσφατα βρήκα ξεχασμένα μερικά παλιά γράμματα -κιτρινισμένα απομεινάρια από δυο παλιές ιστορίες αγάπης: της αδελφής μου και της θείας Αντριάννας- τα οποία θεωρώ σκόπιμο να παραθέσω με χρονολογική σειρά.

Για την ιστορία: Τον χειμώνα του 1992, η θεία Αντριάννα ή Άννα (η μικρότερη αδελφή του πατέρα μου) αποφασίζει να εγκαταλείψει τη συζυγική στέγη στην Πύλαρο Κεφαλληνίας επειδή ο σύζυγός της ο Σταύρος την κακομεταχειρίζεται συστηματικά εδώ και πολλά χρόνια. Αρχικά η θεία θα έλθει στο δικό μας σπίτι στην Άνω Γλυφάδα, ύστερα θα μεταβεί στης θείας Τασίας στη Λάρισα. Αρχικά παραθέτω μερικές

Σημειώσεις από ένα πρόχειρο ημερολόγιο του πατέρα μου:

Εννέα μήνες μετά το γάμο, σε ξενοδοχείο των Αθηνών, η Αντριάννα έφαγε το πρώτο ξύλο.
Ξύλο και έρωτας.
Σχετικά με τον έρωτα: "Μόνο εκεί είναι άφθαστος!"
Χτύπημα στην κοιλιακή χώρα και αιμορραγία στα γεννητικά όργανα.
Υπό περιορισμό για 9 μήνες.

9/2/1992: Τη χτύπησε (σχεδόν) μέχρι θανάτου, πως είχε γκόμενο. Ο αδελφός του ο Βαγγέλης δεν της μιλούσε διότι τους είχε ντροπιάσει.
Αντριάννα: "Ο αδελφός του είχε να μου μιλήσει 7 χρόνια, με την αιτιολογία ότι ντοπιάζω την οικογένεια!"
Ωστόσο, του είχαν μιλήσει του Σταύρου οι δυο αδελφοί του σχετικά με το ξύλο που έδινε στη γυναίκα του, αλλά εκείνος

τους απέκρουε.
Μερικές φορές υπέγραφε και έπαιρνε την ταυτότητά της για υποθέσεις του μαγαζιού.

10/12/92: Η Αντριάννα ανακοίνωσε στον άνδρα της και στην κόρη της τη μεγάλη ότι θα φύγει. Ο Σταύρος της είπε να φύγει, η δε μεγάλη κόρη της είπε "Να φύγεις, να κοιτάξεις να πας κάπου καλύτερα".
"Είναι πουτάνα, έχει γκόμενους, ο ένας βγαίνει, ο άλλος μπαίνει", την κατηγορεί ο Σταύρος. Θα ρωτήσω τον Ντίνο, που ξέρει καλύτερα...
Είπε ο Σταύρος στον Ντίνο ότι την κρατάει για να μεγαλώσει τον γιο του, και μετά θα τη διώξει.
Από την ημέρα που χτενίστηκε νύφη στο γάμο της, έως τις 17/12/92 που έφυγε, δεν είχε πάει ποτέ να χτενιστεί σε κομμωτήριο. Μόνο φώναζε μια χωριανιά της και της έκοβε τα μαλλιά.

4/12/92: Πήρα τηλέφωνο την Άννα τυχαίως να μάθω τι κάνουν και στο τηλέφωνο ήταν μια ξένη φωνή, η οποία μου είπε ότι είναι ανηψιά τους. Ζήτησα να μου δώσει την αδελφή μου και μου είπε ότι "είναι άρρωστη και δεν ξέρω αν μπορεί να σου μιλήσει". Την φώναξε, ήλθε στο τηλέφωνο, και με φοβισμένη φωνή μου είπε ότι έχει τα ίδια, δηλαδή μελαγχολία, όπως τις προηγούμενες φορές. Την ρώτησα αν της φταίει ο άνδρας της και μου απάντησε "όπως πάντα και χειρότερα". Της είπα να κάνει υπομονή και να βοηθήσει τον εαυτό της. Μου είπε ακόμη ότι δεν πήγε σε γιατρό. Την επομένη, την ξαναπήρε η γυναίκα μου και η Άννα της είπε ότι η κατάστασή της είναι η ίδια.

Προς τον Εισαγγελέα Υπηρεσίας Αργοστολίου:
Περιγράφεις την κατάσταση της αδελφής σου, τη συμπεριφορά του συζύγου της απέναντί της (την δέρνει, τη βρίζει, τελευταία 9 μήνες τώρα της έχει απαγορεύσει να βγαίνει). Έχει περιπέσει επανειλημμένως σε κατάθλιψη και τώρα σε αυτή την κατάσταση βρίσκεται, με φόβο να αυτοκτονήσει (έχει ήδη κάνει

απόπειρα αυτοκτονίας), ο δε σύζυγός της αντί θεραπείας της συμπεριφέρεται βάναυσα.
Εκείνο που ζητώ είναι, αν είναι δυνατόν, να μου χορηγηθεί αστυνομική δύναμη έτσι ώστε να πάρω την αδελφή μου μαζί μου και να ξεκινήσουμε όποια διαδικασία απαιτείται για το χωρισμό της από τον σύζυγό της εφόσον και η ίδια, αφού ηρεμήσει, το θέλει. Διαφορετικά, αν δεν την παρω από το περιβάλλον αυτό, φοβάμαι για τη ζωή της και καθιστώ υπεύθυνο τον σύζυγό της.

Πέμπτη, 17/12/92: Φύγαμε μαζί από Ληξούρι για Αθήνα. Στις 20:00 επικοινώνησε με το παιδί της, την Αθανασία.
Παρασκευή, 18/12/92: Νωρίς το πρωί πέθανε ο Γιώργος, ο αδελφός της γυναίκας μου. Η Αντριάννα βρίσκεται ήδη στο σπίτι μας στη Γλυφάδα, άκουσε τι έγινε αλλά δεν έδωσε καμία απολύτως σημασία, καθώς είναι πνιγμένη με τα δικά της προβλήματα.
20/12/92: Φύγαμε μαζί για Λάρισα, η Αντριάννα κι εγώ.
23/12/92: Έφυγα από Λάρισα για Αθήνα. Το βράδι την πήρε τηλέφωνο ο άνδρας της και της είπε ότι της στέλνει 50.000 δρχ και όταν πάει στην Πάτρα θα της τηλεφωνήσει να κατέβει κι εκείνη στην Πάτρα για να συναντηθούν.
Μετά από μια-δυο μέρες, της είπε να συναντηθούν στην Λάρισα αλλά να μην είναι παρών ο σύζυγος της Τασίας, παρά μόνο εγώ. Εγώ όμως δεν δέχτηκα διότι είχα πικρά πείρα από το 1985.
4/1/93: Της τηλεφώνησε περί τις 11:20 το πρωί και ήταν κοντά του και τα τρία παιδιά τους. Είπε ότι θα αλλάξει, ότι θα έχει μάρτυρες τα παιδιά ότι θα αλλάξει, και ότι ο Παντελής έχει μελαγχολία.

29/9/93: Πήγαμε στον ψυχολόγο στο Κολωνάκι, τον οποίο της τον είχε συστήσει ο γαμπρός του Βαγγέλη. Η Αντριάννα, η Αθανασία κι εγώ μπήκαμε στο ιατρείο του στις 18:05 και βγήκαμε στις 19:10. Στο διάστημα αυτό προσπάθησε να πείσει την αδελφή μου ότι δεν της φταίει το περιβάλλον που ζει και ότι και στο καλύτερο περιβάλλον να ζούσε, θα πάθαινε τη

μελαγχολία. Όταν του είπε η Αντριάννα ότι την δέρνει και την κακομεταχειρίζεται, δεν της είπε ότι η κατάσταση αυτή επιβαρύνει τη θέση της. Επίσης της είπε ότι μοιάζει του πατέρα της, χωρίς να τον έχει γνωρίσει (είναι πεθαμένος 12 χρόνια). Ακόμη, είπε στην Αθανασία ότι μοιάζει στον πατέρα της τον Σταύρο, ότι έχει μεγάλο λαιμό και δεν έχει φόβο να πάθει μελαγχολία, ενώ αυτοί που είναι σαν τη μάνα της την Αντριάννα, που έχει κοντό λαιμό, συνήθως παθαίνουν μελαγχολία [*απίστευτο - πήγαν τη θεία Αντριάννα σε ψυχολόγο συστημένο από συγγενή του Σταύρου!*]

Για μένα, τα λόγια του γιατρού είναι για αστοιχείωτους και αγρίους. Για μένα ήταν μιλημένος και μάλιστα από τον γαμπρό του Βαγγέλη, που είναι γιατρός και φίλος του του, όπως μου είπε η Αθανασία.

Εγώ έκανα τον βλάκα στο γιατρό για να τον αφήσω να πει όσα είπε και να βγάλω το συμπέρασμα ότι ήταν μιλημένος να προσπαθήσει να πείσει την αδελφή μου ότι δεν φταίει για την κατάστασή της ο άνδρας της, ούτε γενικώς το περιβάλλον της. [*Κάτι τέτοια δεν λένε, γενικώς, οι ψυχολόγοι;*]

17/4/2006: Αυτοκτόνησε ή δολοφονήθηκε η αδελφή μου η Αντριάννα. Δεν μας ειδοποίησε κανένας, ούτε ο άνδρας της, ούτε τα παιδιά της, ούτε από το περιβάλλον του ανδρός της. Το μάθαμε από την ανηψιά μου την Αννίτα στις 18/4/06 (Μεγάλη Τρίτη), γύρω στις 9:30 το πρωί, η οποία και αυτή το έμαθε από ξένους.

Ώρα 11:00 πμ, με πήρε τηλέφωνο ο Σταύρος και αφού βλαστήμησε τη μάνα μου, την αδελφή μου, τη γυναίκα μου και τις κόρες μου, είπε ότι όταν με βρει και όπου με βρει θα με σκοτώσει. Νευρίασα και του είπα "Γαμώ τη μάνα σου και την οικογένειά σου" και του έκλεισα το τηλέφωνο.

Στις 14:30 μμ πήγα στο Αστυνομικό Τμήμα Γλυφάδας με τον εγγονό μου το Γιάννη. Τους είπα ότι με απείλησε ο γαμπρός μου αλλά δεν το έλαβαν υπόψη τους, ούτε το σημείωσαν στο Βιβλίο Συμβάντων.

[*Σιγά μην κουνούσαν βλέφαρο· για ελληνικό δημόσιο μιλάμε...*]

. . . .

[Επιστολή του πατέρα μου προς την αδελφή του την Αντριάννα, η οποία έχει φύγει από τη συζυγική στέγη και διαμένει προσωρινά στη Λάρισα, στο σπίτι της αδελφής της Τασίας]

Γλυφάδα, 30 Δεκεμβρίου 1992

Αγαπημένα μας αδέλφια και ανήψια, σας ευχόμεθα όλοι καλή χρονιά το 1993. Χθες τηλεφωνηθήκαμε, μάλιστα δυο φορές, κι έμαθα τα νεώτερα σχετικά με την υπόθεση της Άννας. Στενοχωρήθηκα για το ρόλο που παίζει ο άνδρας της, ο οποίος μου φαίνεται τελείως ψεύτικος.

Άννα, από το τηλέφωνο μου είπες να του δώσεις ακόμη μια ευκαιρία. Δεν θα ήμουν αντίθετος στην γνώμη σου, αντιθέτως θα σε παρώτυνα εγώ και όλοι μας, γαμπροί, αδελφές και ανήψια, αν δεν τον είχα γνωρίσει και αν δεν είχα μάθει όσα έχω μάθει τώρα τελευταία από το ίδιο σου το στόμα, τα μαρτύρια που σου έχει κάνει 20 ολόκληρα χρόνια.

Βεβαίως, δεν μπορούμε να σε κρατήσουμε με το ζόρι, ούτε να σε βάλουμε σε περιορισμό, όπως σε είχε ο άνδρας σου επί εννέα ολόκληρους μήνες, με αποτέλεσμα να σε φέρει στη θέση που βρίσκεσαι και να αναγκαστείς να φύγεις μόνη σου για να γλυτώσεις από τα χέρια ενός δράκου.

Άννα, η τελική απόφαση είναι δική σου, πρέπει όμως πριν αποφασίσεις οτιδήποτε να το σκεφθείς πολύ καλά και η απόφασή σου να είναι τελεσίδικη. Ελπίζω να καταλαβαίνεις τι εννοώ, δεν θέλω αύριο να πεις ή να σκεφθείς ότι εγώ ή οποιοσδήποτε άλλος βρεθήκαμε εμπόδιο στην περαιτέρω ζωή σου.

Εγώ, σαν αδελφός σου, καθώς και όλοι οι συγγενείς, έχω ορισμένες αμφιβολίες επειδή οσάκις σε ρωτούσα, από τον καιρό που άρχισα να μαθαίνω την ζωή σου μαζί του, αν άλλαξε, πάντοτε μου έλεγες ότι “Αυτός δεν αλλάζει!”. Πώς λοιπόν θέλεις να πιστέψω έστω και ένα τοις χιλίοις ότι θα αλλάξει τώρα; Αντιθέτως, πιστεύω ότι θα γίνει πολύ χειρότερος! Και αν προς το παρόν σου φερθεί καλά, κάπου αποσκοπεί: ή να του μεγαλώσεις τον Παντελή και μετά να σου κάνει με οποιοδήποτε

τρόπο την ζωή αφόρητη, ή να σε πεθάνει, ή να ξαναφύγεις αν βρεις την δύναμη. Είμαι δε θετικός ότι θα σε καταφέρει να πουλήσεις το σπίτι σου, όπως σε είχε καταφέρει, ώστε να μείνεις στους πέντε δρόμους για να ικανοποιηθεί. Πρόσεξε, λοιπόν, όλες σου τις κινήσεις, να μην αποβούν εις βάρος σου.

Θα ήθελα, αν έχεις τη δύναμη, αν σου ξανατηλεφωνήσει ή σου γράψει, να του πεις ότι προτιμάς να μείνεις στο σπίτι σου στο Ληξούρι. Πρέπει να αλλάξεις περιβάλλον, διότι η μόνη σου σωτηρία είναι η αλλαγή περιβάλλοντος. Όσο για τα παιδιά, και Δημοτικό έχει και Γυμνάσιο έχει εκεί. Αν μπορέσεις να του πεις έτσι, θα δεις τι απάντηση θα σου δώσει και τότε θα καταλάβεις αν αυτό που σου λέει, ότι μόνον αυτός σε αγαπάει, είναι αληθές ή όχι.

Άννα, μου είπες ότι κάποτε, που συζητούσατε για χωρισμό, σου είπε: “Να χωρίσουμε και να σου νοικιάσω μια γκαρσονιέρα κοντά στον αδελφό σου” και να σου δώσει 8 εκατομμύρια για να ζήσεις. Όμως, πολλές φορές σου είχε πει ότι “Μόνο πεθαμένη θα φύγεις από δω μέσα!”. Μήπως μπορείς να μου γράψεις τι πιστεύει από τα δυο; Διότι εγώ, αφελφούλα μου, αδυνατώ να καταλάβω.

Εύχομαι, στην περίπτωση που επιστρέψεις πίσω, να διαψευσθώ για όσα σου γράφω παραπάνω και να ζήσεις ευτυχισμένη. Η επιλογή είναι δική σου. Όσο γι' αυτό που σου κοπανάει, ότι “Δεν αγαπάς τα παιδιά σου”, θα πρέπει να του πεις ότι “Εγώ τα αγαπάω τα παιδιά μου κι αν τα αγαπούσες κι εσύ δεν θα μου φερόσουν επί 20 χρόνια όπως μου φέρθηκες και σήμερα να με υστερούνται τα παιδιά μου. Εσύ, λοιπόν, είσαι η αιτία για όλα και όχι εγώ!”

Αυτό που απαιτώ από σένα είναι το εξής: Σε περίπτωση που έρθει να σε πάρει από την Λάρισα, να ειδοποιηθώ εγκαίρως, ώστε να είμαι κι εγώ παρών για να του πω ορισμένα πράγματα. Να μην έχει την εντύπωση ότι αδρανώ ή τον φοβάμαι, γιατί ούτε το ένα, ούτε το άλλο ισχύει. Ούτε θα δεχθείς να συναντηθείς μαζί του σε χώρο εκτός δικού σου σπιτιού, μην δεχτείς να συναντηθείς σε καφετέρια, ξενοδοχείο, ή άλλο μέρος. Αν έρθει αιφνιδίως, θα του πεις ότι “Δεν μπορώ

να έρθω μαζί σου αν δεν είναι ο αδελφός μου παρών”. Να του πεις να περιμένει, κι εγώ με το το πρώτο λεωφορείο ή τρένο θα έλθω.

Και για να τελειώνω, γιατί αν συνεχίσω ούτε 100 σελίδες δεν φθάνουν να γράψω για γκόμενους κλπ, θα κάνεις αυτό που λέει η καρδιά σου, διότι έτσι θα είσαι υπεύθυνη και δεν θα έχεις τύψεις πως επηρεάστηκες από οποιονδήποτε. Όπως μόνη σου αποφάσισες να φύγεις, έτσι μόνη σου θα αποφασίσεις τι θα κάνεις από εδώ κι εμπρός. Εμείς όλοι ό,τι βοήθεια μπορούσαμε να σου παράσχουμε, στην παρήχαμε.

Τέλος, για μένα ο Σταύρος δεν είναι συγγενής μου, ούτε πρόκειται να ξαναπατήσω στην Πύλαρο. Στα γράφω αυτά για να μην παραπονεθείς αύριο ότι δεν έρχομαι να σε δω. Θα εύχομαι στο Θεό να είσαι καλύ εσύ και τα παιδιά σου και για κανέναν άλλον.

Αν θέλεις, μου απαντάς γραπτώς και θέλω να ξέρεις η απόφασή σου θα είναι σεβαστή από μενα και όλους μας. Αν επιστρέψεις στην Πύλαρο, να ξέρεις ότι το σπίτι μου θα είναι πάντα ανοιχτό για σένα και τα παιδιά σου. Καλή χρονιά,

Με πολλά φιλιά, ο αδελφός σου
Θανάσης Φεζάρρης

. . . . .

Την ίδια εποχή (τέλη του '92 – αρχές του '93) η αδελφή μου χωρίζει -ακόμα μια φορά- από τον άνδρα της το Χαράλαμπο επειδή ο κύριος αντί να δουλεύει κάθεται, χώρια που τη βαράει σχεδόν καθημερινά. Ως συνήθως, η Αλίκη λέει πως θα χωρίσει και συνταράζει τους πάντες με το δράμα της. Επιπλέον, αυτή τη φορά θεωρεί σκόπιμο να πάει να μείνει για λίγο καιρό στα ξαδέρφια της στην Αγγλία, μέχρι να αποφασίσει αν τελικά θα ζητήσει διαζύγιο από το σύζυγό της ή όχι.

[Επιστολή του πατέρα μου προς την αδελφή του τη Μιράντα και τον άνδρα της τον Μένιο, οι οποίοι μένουν μόνιμα στο Λονδίνο και αυτή την εποχή φιλοξενούν την φυγάδα Αλίκη]

Αθήνα, 14 Φεβρουαρίου 1993

Αγαπητά μας αδέλφια και ανήψια, προς το παρόν είμαστε καλά και από ό,τι μάθαμε από την Αλίκη και τα τηλέφωνα που ανταλλάξαμε, κι εσείς είστε καλά – αν αφαιρέσουμε το μικρό πρόβλημα καρδιακής αρρυθμίας που έχει η Μιράντα.

Και τώρα σας γράφω τα νέα μας, πρώτα για την Αντριάννα. Όπως θα σας είπε και η Αλίκη, η Αντριάννα ήταν σε κακή κατάσταση. Αυτός την έδερνε, την έβριζε και εκτός από αυτά της έλεγε ότι έχει γκόμενους τον Γιώργο της Λίνας, τον αδελφό της Δόμνας, και αρκετούς γέρους συν ένα νεαρό από το χωριό του. Την έφερε λοιπόν στο σημείο να θέλει να φύγει, και στις 17 Δεκεμβρίου 1992 η Άννα έφυγε από το σπίτι. Πήγα στο Ληξούρι, την πήρα, και μετά τις 20/12 την πήγα στη Λάρισα, όπου έμεινε μέχρι τις 17/1/93, οπότε επέστρεψε στο σπίτι της. Στο διάστημα αυτό, κάθε μέρα την έπαιρναν τηλέφωνο τα παιδιά της και ο σύζυγός της και την παρακαλούσαν να γυρίσει πίσω, όπως και έγινε.

Τώρα, απ' ότι μαθαίνω, της φέρονται όλοι καλά και, όπως λέει η ίδια, είναι ευχαριστημένη. Όσο για τα φάρμακα, τα είχε κόψει από τη Λάρισα και τώρα πηγαίνει πολύ καλά. Το φάρμακό της είναι η συμπαράσταση από τους δικούς της και το σωστό περιβάλλον. Αυτά ως προς την Άννα.

Σχετικά τώρα με το θέμα της Αλίκης, ασφαλώς θα σας μίλησε για την ζωή της με τον Λάμπη επί εννεά χρόνια και νομίζω ότι είναι περιττό να σας κουράζω. Όπως γνωρίζετε, η Αλίκη γύρισε στην Ελλάδα στις 9/2/93 στις 4:30 το πρωί. Την πήρα από το αεροδρόμιο και κατά τις 5:45 πμ φθάσαμε σπίτι. Καθήσαμε περίπου μισή ώρα και μετά πήγε για ύπνο. Κατά τις 10:20 το πρωί σηκώθηκε και τηλεφωνήθηκε με τον άνδρα της -την πήρε αυτός, μας είπε. Τι κουβέντιασαν δεν ξέρουμε, το μόνο που μας είπε η Αλίκη είναι ότι θα συναντιόντουσαν στο σπίτι μιας φίλης τους. Στις έξι το απόγευμα, την ίδια μέρα, πήρε τα παιδιά της και έφυγε χωρίς να μας πει τίποτα. Τους περιμέναμε να έλθουν έως τις 12 τη νύχτα, οπότε κοιμηθήκαμε.

Το πρωί της 10ης Φεβρουαρίου διαπιστώσαμε ότι η

Αλίκη δεν είχε επιστρέψει. Το απόγευμα ήλθε και μας είπε ότι νοικιάσανε άλλο σπίτι, ενώ θα έδιναν για ενοικίαση το δικό τους. Τίποτε άλλο, ούτε τι συζητήσανε με τον άνδρα της, ούτε το παραμικρό. Το παράπονό μας είναι ότι ποτέ δεν μας λέει τα προβλήματά της και τα λέει στις φίλες της [*από τότε μας σνομπάριζε η σταρ, παρόλο που κάθε τόσο μας φώναζε "βοήθεια"*].

Δυστυχώς πέσαμε σε παλιάνθρωπο και είμαι σίγουρος ότι δεν θα διορθωθεί ποτέ. Αυτή θα υποφέρει και αυτός θα κάνει τα κέφια του [*τυπική σχέση άνδρα-γυναίκας*]. Φοβάμαι δε ότι στα νεύρα του είναι εις θέση και να τη σκοτώσει, αφού την τελευταία φορά που την έδειρε, πριν από 2-2½ μήνες, της τράβηξε και μαχαίρι. Ο ίδιος δεν το αρνήθηκε όταν, ένα τέταρτο προτού φύγει η Αλίκη για την Αγγλία, τον ρώτησα σχετικά. Όσο για την κόρη μου, η ίδια μου το αποκάλυψε μόλις μια ώρα πριν φύγει, ενώ η φίλη της ονόματι Μιλένα το ήξερε από την πρώτη μέρα. Όπως πάντα, λοιπόν, η Αλίκη δεν μας είπε τίποτα σχετικά με το τι συζήτησε με τον άνδρα της. Ίσως να τα λέει στον άνδρα της και στις φίλες της, που ίσως να είναι τα προσφιλή της πρόσωπα.

Μένιο, Μιράντα και ανήψια, αν δεν σας έκανε κόπο θα ήθελα να μου γράψετε τι σας έλεγε η Αλίκη όσο καιρό έμεινε μαζί σας, και αν σας είπε την απόφασή της πριν φύγει από την Αγγλία. Σε μας το μόνο που είπε είναι ότι έμεινε ευχαριστημένη μαζί σας και ότι σας είναι υπόχρεη.

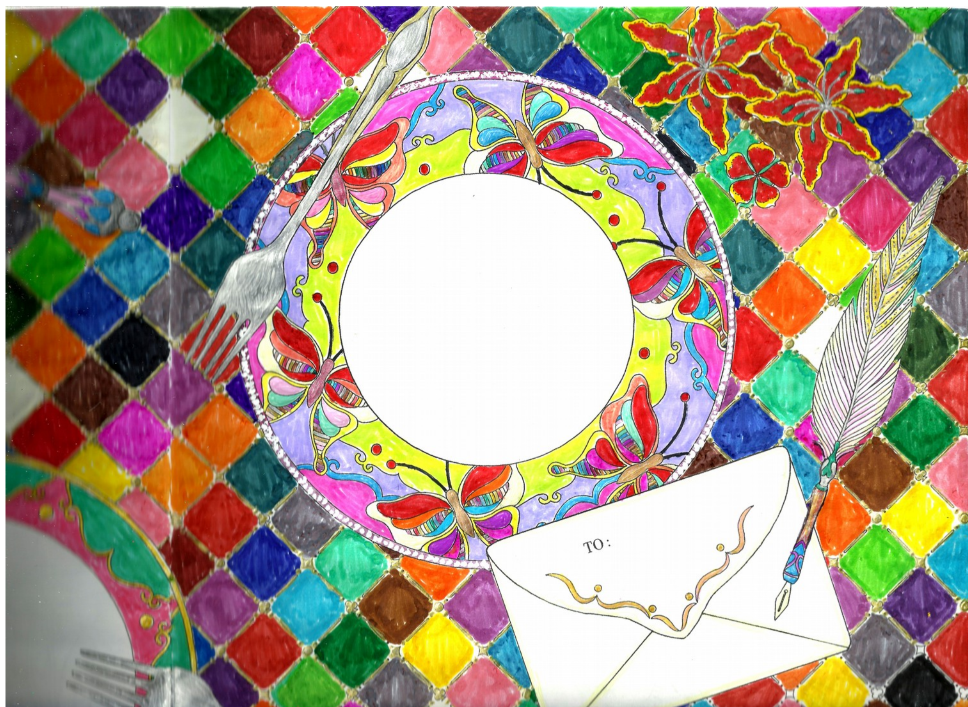
Εγώ, η Μαριέτα και η Υβόννη σας είμαστε υποχρεωμένοι για όσα κάνατε και εύχομαι να τους δώσει ο θεός φώτιση, τουλάχιστον από τώρα και στο εξής να ζήσουν καλά και να σταματήσει το ξύλο.

Σας χαιρετάμε με αγάπη,
τα αδέλφια και ανήψια σας
Θανάσης – Μαριέτα – Υβόννη

. . . . .

[Επιστολή της θείας Αντριάννας προς τον πατέρα μου, περίπου ένα μήνα αφού επέστρεψε στον άνδρα της και στα παιδιά της.

Ως υστερόγραφο παραθέτει και ένα μάλλον σπαραξικάρδιο γράμμα που της έστειλε ο μοναχογιός της ο Παντελής, την εποχή που η θεία έμενε στη Λάρισα]

Πύλαρος, 22 Φεβρουαρίου 1993

Αγαπημένε μου Θανάση και Μαριέτα γειά σας και καλή σας μέρα. Τώρα που σας γράφω είμαι μόνη και βρήκα την ευκαιρία να σας γράψω δυο λέξεις μια και τα παιδιά είναι σχολείο.

Μάθετε λοιπόν ότι από τις 17/1 που έφυγα από την Λάρισα δεν αντιμετωπίζω κανένα πρόβλημα, όλα πηγαίνουν καλά και με τον Σταύρο και με τα παιδιά. Εύχομαι μέσα από την ψυχή μου μέχρι τέλους έτσι να περνώ και πρώτα απ' όλα να έχουμε όλοι μας την υγειά μας.

Θανάση, από τώρα και στο εξής δεν θέλω να ξαναστενοχωρηθείς για μένα. Αν κάποτε μάθεις κάτι, πάρε με τηλέφωνο και ρώτησέ με αν είναι αλήθεια. Ποτέ μη βασιστείς στην κοινωνία.

Δώσε πολλούς χαιρετισμούς στην Αλίκη, Υβόννη,

Μαριέτα, Γιάννη και Θάνο, πολλά φιλιά. Ακόμα, στο Λάμπη, Νίκη, Κώστα και στις κόρες της Νίκης [*πού τους θυμήθηκε;*].

Με αδελφική αγάπη
Αντριάννα – Σταύρος – παιδιά

Το γράμμα του Παντελή, που σου γράφω γραμμή προς γραμμή, είναι το εξής:

Αγαπημένη μου μαμά τι κάνεις; Πιστεύω ότι εκεί τα περνάς πολύ καλλίτερα από ότι τα περνάς εδώ. Ελπίζω να παίρνεις τα φάρμακά σου, όπως σου είπαν οι γιατροί. Εγώ ένα πράγμα δεν μπορώ να καταλάβω, γιατί αφού είσαι άρρωστη δεν πήγαινες σε κανένα γιατρό στο Αργοστόλι παρά έφυγες απροειδοποίητα.

Ξέρεις κάτι, μανούλα, έχω μια ιδέα πως δεν θα γυρίσεις αλλά εγώ να ξέρεις θέλω πολύ να γυρίσεις, όπως και όλοι οι άλλοι. Μπορεί να έφταιξα κι εγώ σε κάτι που έφυγες. Αλλά σε παρακαλώ, συγχώρεσέ με, οι βαθμοί μου ήταν όλοι 10 και αυτό το οφείλω σε σένα που με διάβαζες. Ακόμα, στο σχολείο θα είμαι ήσυχο παιδάκι όπως μου είπες εσύ. Το σχολείο μου σε λίγες μέρες ανοίγει.

Εγώ εδώ πέρα δεν τα περνώ και τόσο καλά αφού λείπεις εσύ. Οι κοπέλες με αγαπάνε πολύ και μου φέρονται ωραία. Το καλοκαίρι μάλλον θα μπούμε στο νέο σπίτι. Τα ρούχα πρώτα μου τα έπλενε η Φιλιώ αλλά τώρα αγοράσαμε πλυντήριο.

Εγώ μανούλα μου σε αγαπώ πολύ και θέλω πολύ να γυρίσεις. Όταν λάβεις το γράμμα μου, στείλε μου κι εσύ ένα γράμμα σε μένα. Αυτό το γράμμα το γράφω στο τραπέζι και θυμάμαι που γράφαμε μαζί. Αυτό το γράμμα στο γράφω μόνο εγώ [*προφανώς καθ' υπαγόρευση από τον πατερούλη του*].

Σε παρακαλώ, μανούλα μου, γύρνα πίσω μόνο για μένα και το μόνο που θα κάνεις είναι να με διαβάζεις. Εάν δεν θέλεις και βαριέσαι, θα διαβάζω μόνος μου. Εγώ δεν θέλω να γυρίσεις για να με διαβάζεις αλλά γιατί σε αγαπώ πολύ και δεν μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα. Ακόμη μανούλα, σε παρακαλώ διόρθωσέ μου το γράμμα και θυμίσου όταν μου διόρθωνες την ορθογραφία μου.

Δώσε τα χαιρετίσματά μου στην θεία Τασία και σε όλους τους άλλους. Σε αγαπώ πολύ μανούλα μου αλλά γύρνα πίσω για να είμαστε όλοι μια οικογένεια. Ακόμα, δεν θέλω να γυρίσεις μόνο εγώ αλλά όλοι οι άλλοι. Όλοι σε περιμένουμε και ο μπαμπάς σου στέλνει φιλάκια και θέλει να γυρίσεις.

Με πολλή αγάπη
ο Παντελής σου
[*πιο λελές δεν γίνεται*]

. . . . .

[Επιστολή του θείου Μένιου και της θείας Μιράντας προς τον πατέρα μου, σχετικά με το πολύκροτο θέμα της Αλίκης. Η αδελφούλα μου έχει επιστρέψει στον άνδρα της και τώρα πια ζουν σε άλλο σπίτι, μακριά από μας, που "όλο ανακατευόμαστε", όπως μας κατηγορούν...]

Λονδίνον, 22 Μαρτίου 1993

[*Το γράμμα ξεκινά ο θείος Μένιος*]: Αγαπητά μας αδέλφια Θανάση, Μαριέτα και ανηψιά Υβόννη τί γίνεσθε; Ευχόμεθα το γράμμα μας να σας βρει εν άκρα υγεία και μεις, δόξα τω Θεώ μέχρι της στιγμής. Η Μιράντα, όπως μάθατε, υποφέρει με την καρδιά της. Πήγε νοσοκομείο πάλι κι έβγαλε πλάκες και πολλές εξετάσεις. Ελπίζομεν ότι δεν είναι πολύ σοβαρά.

Για το ζήτημα της Αντριάννας τι να πούμε και τι μπορούμε να κάνουμε; Ένα μόνο ψυχολογώ, ότι μέχρι τώρα ο Σταύρος δεν την εκτιμούσε ως γυναίκα του. Τώρα, όπως μας γράφεις, θέλει να πουλήσει το σπίτι της. Ο Θεός να με βγάλει ψεύτη, όταν το πουλήσει και δεν έχει πουθενά να πάει, τότε αυτός θα την πετάξει έξω. Ίσως γι' αυτό την πάει μαλακά ως τώρα, μέχρι να τα καταφέρει. Πάντως, ευχόμεθα να είναι καλά και να μείνει με τον άνδρα της και με τα παιδιά της.

Σχετικά με το ζήτημα της Αλίκης, μας είπε ό,τι γνωρίζετε κι εσείς, πως την χτυπούσε και το επεισόδιο με το μαχαίρι. Μας είπε περισσότερα για τα καλά του, πως της δίνει χρήματα αρκετά, τίποτα δεν της λείπει [*αν είναι δυνατόν!*]. Της έκανα ερωτήσεις, εάν νομίζει πως έχει φιλενάδα ή εάν είναι πότης ή

τζογαδόρος -τίποτε απ' όλα αυτά.

Όταν πήρε τηλέφωνο την φίλη της, αυτός ήταν εκεί. Του είπε να την παραλάβει από το αεροδρόμιο, ενώ εκείνος της ζητούσε διαζύγιο, το οποίο εγώ πάλι δεν το πίστευα. Πάντως, Θανάση, αυτοί θα κάνουν την ζωή τους και εμείς δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα. Γνωρίζεις κι εμείς πόσα περάσαμε με τη δική μας κόρη, τη Θέλμα.

[*Άλλη χαζοπουτάνα κι αυτή: Το παίζει ντίβα ολκής αλλά επί 20 χρόνια είχε φορτωθεί έναν σύζυγο πάμφτωχο και χρεωμένο, δούλευε αυτή σαν το σκυλί για να πληρώνει τα χρέη του, ενώ εκείνος την ξυλοκοπούσε κάθε λίγο και λιγάκι. Ενίοτε την φοβέριζε με μαχαίρι και απειλούσε να τη σκοτώσει αν τολμούσε να τον εγκαταλείψει. Εντέλει, πριν από δυο χρόνια αποφάσισε να τον αφήσει και τα έφτιαξε αμέσως με τον Ανέστη, που είναι λιγότερο βίαιος αλλά επαγγελματίας τζογαδόρος*].

Το ξεύρω, είναι παιδιά μας αλλά αυτοί κάνουν την δική τους ζωή και μεις στεναχωριόμαστε. Ευχόμεθα τώρα, εφόσον οι δυο τους έφυγαν και πήγαν σε άλλο σπίτι, να διορθωθεί και αυτός μαζί της.

[*Το γράμμα συνεχίζει η θεία Μιράντα*]: Θανάση, σου γράφω και γω δυο λόγια. Θέλεις να μάθεις τι μας έλεγε η Αλίκη. Ένα πράγμα σε συμβουλεύω, κοίταξε τον εαυτό σου και τη γυναίκα σου και οι άλλοι καλά την έχουν. Κάποτε μου έλεγες για την Υβόννη, να 'ταν σαν την Αλίκη. Όχι, Θανάση, εκατό φορές όπως είναι η κοπέλα. Ξέρει τα γράμματά της, εργάζεται και δεν δίνει κανένα πρόβλημα σε κανέναν, είναι ανεξάρτητη.

Τώρα η Αλίκη, όπως την κατάλαβα, δεν ξέρει τι θέλει. Δεν έχει γνώμη δική της, αυτό το τέρας ο άνδρας της είναι σα να την υπνώτισε για του κάνει όλα τα χατήρια και να γίνεται πάντα το δικό του. Τα πράγματα που μας είπε γι' αυτόν είναι παράλογα, μόνο ένας τρελός τα κάνει. Την χτυπάει ακόμα και μπροστά στα παιδιά, πουτάνα την ανεβάζει πουτάνα την κατεβάζει, δεν της επιτρέπει να πάει ούτε για έναν καφέ στη φίλη της. Για το ψάρεμα λείπει μέρες, δεν προσέχει καθόλου τα παιδιά, ήταν άρρωστη κι έπρεπε να σηκωθεί το πρωί να του κάμει καφέ, και πολλά άλλα που σίγουρα τα ξέρετε.

Όταν τα ακούσαμε, Μαριέτα μου, λυπηθήκαμε πάρα πολύ όλοι μας, διότι τα 'χουμε περάσει αλλά ευχαριστώ τον Θεό που τα παιδιά μου πήραν μιαν απόφαση και τελείωσε, ενώ η Αλίκη δεν παίρνει απόφαση, σκύβει το κεφάλι και αυτός την εκμεταλλεύεται. Να τι μας είπε το πρώτο βράδι, όλα του τα ελαττώματα, και τι έχει τραβήξει έως σήμερα. "Τι σκέφτεσαι να κάμεις;" τη ρωτώ. "Θεία, η απόφασή μου είναι να πουλήσω το σπίτι μου που είναι ακριβό στη Γλυφάδα και να πάρω άλλο, κάπου σε πιο φθηνή συνοικία, για να μου μείνουν χρήματα να φτιάξω σχολείο μπαλέτου [*από πού και ως πού;;; και πότε είχε η Αλίκη σχέση με το μπαλέτο;;;*], να του δείξω ότι μπορώ να ζήσω χωρίς αυτόν" ... "Τι λένε οι γονείς σου σ' αυτό;" ... "Αυτοί συμφωνούν" [*αυτοί πάντα συμφωνούν σε ό,τι κι αν πει η κόμισσα Αλίκη...*].

Την άλλη μέρα έλεγε να τον χωρίσει, να μείνουν χωρισμένοι για έξι μήνες ή ένα χρόνο και τότε, εάν αυτός δείξει κατανόηση και διορθωθεί η κατάσταση, να τα ξαναφτιάξουν. Αν όχι, να χωρίσουν. Ύστερα πήγα εγώ στο γιατρό διότι άρχισε ο πόνος στο στήθος να με ενοχλεί [*παραλίγο να την ξεκάνει τη γυναίκα η αδελφή μου με τα κουφά της*] και όταν ήρθα σπίτι, μου λέει η Αλίκη: "Θεία, θα φύγω, αύριο πάω στα παιδιά μου, είναι τρέλα αυτό που έκανα".

Στο μεταξύ, τηλεφώνησε και στη φιλενάδα της και τα είπανε. Τότε την ανέλαβα και τη συμβούλεψα: "Πρώτα-πρώτα, δεν θα φύγεις, θα καθήσεις όλη τη βδομάδα. Αν σε δει και πάς τώρα, θα πει ότι δεν κάνεις χωρίς αυτόν. Μετά, αυτή τη φιλενάδα που έχετε, να μη της έχεις μεγάλη εμπιστοσύνη. Το μυστικό σου να μη το λες σε κανέναν, μόνο στη μάνα σου, οι άλλοι θα σου βγάλουν τα μάτια, πρόσεχε. Και δεν έπρεπε να του ζητήσεις αυτουνού να 'ρθει στο αεροδρόμιο να σε παραλάβει. Έτσι που έκαμες, έβαλες τον εαυτό σου κάτω και σε πάτησε" – διότι τηλεφώνησε στη φιλενάδα της 2-3 φορές και αυτός τη μία φορά ήταν εκεί και την έβριζε, "πουτάνα" και "πουτάνα". Όταν μας τα είπε, της λέω "Αλίκη, εγώ το βλέπω ότι θα πας, θα σου ζητήσει ν' αγγίξει πάνω σου, και πάλι τα ίδια και τα όμοια, και άσε το Θανάση και την Μαριέτα να σκάνε" ... "

Όχι θεία, θα κάμω έτσι, θα κάμω αλλιώς”. Όπως μου γράφεις, Θανάση, έκαμε τα ίδια. Γι' αυτό, άστε τη να κάμει ότι θέλει μόνη της.

Η Θέλμα της είπε πολλά, της είπε τα δικά της βάσανα αλλά όταν το πήρε απόφαση για να τελειώσει, τελείωσε. Δεν ήταν εύκολο, υπόφερε και τόσα χρόνια δεν έλεγε σε μας τίποτε, μόνο όταν πήρε την τελευταία απόφαση και το έκαμε, δόξα σοι ο Θεός. Είπα της Αλίκης: “Τα ανδρόγυνα δεν είναι καλό να χωρίζουν και προπαντός όταν υπάρχουν παιδιά στη μέση, αλλά με όλα αυτά που μας λες, εσείς πρέπει να χωρίσετε για ένα διάστημα μήπως αυτός διορθωθεί. Εσύ πάντως θα υποφέρεις αλλά πρέπει να κρατήσεις το εγώ σου, ότι μπορείς να ζήσεις χωρίς αυτόν. Είμαι σίγουρη ότι οι γονείς σου θα 'ναι δίπλα σου, φθάνει κι εσύ να τους σέβεσαι λίγο και να κόψεις την γλώσσα σου, γιατί Αλίκη έχεις κι εσύ γλώσσα!” ... “Το ξέρω, θεία”.

Θανάση, σας πολυζάλισα, μα ήθελες να μάθεις το τι μας είπε. Εύχομαι ο Θεός να βάλει το χέρι του, να διορθωθούν και οι δυο τους γιατί έχουν παιδιά. Ελπίζω να περνάει να σας βλέπει [*γύρευε τι είπε η σταρ Αλίκη στους θείους για μας...*].

Ξέχασα να σου γράψω ότι πριν από ένα μήνα μου τηλεφώνησε από τη δουλειά της και μου είπε ότι νοίκιασαν αλλού σπίτι για να δουν πώς θα πάνε. Μου ζήτησε ακόμη να πω στη Θέλμα ότι τους ευχαριστεί για όλα διότι δεν μπορεί να της τηλεφωνήσει το βράδι που η Θέλμα είναι σπίτι, διότι η Αλίκη δεν έχει στο σπίτι τηλέφωνο.

Έχετε πολλούς χαιρετισμούς από Θέλμα και Ανέστη. Δώσε τους χαιρετισμούς μας σε όλους και κάνετε υπομονή, ίσως βγει σε καλό που πήγαν λίγο πιο μακριά.

Με αγάπη και φιλιά,
τα αδέλφια σας, Μένιος και Μιράντα

Σάββατο, 12 Μαΐου 2018

Ώρα 5:00 το πρωί, έχω σηκωθεί από το κρεβάτι και ψάχνω να βρω την ανωτέρω εξασέλιδη επιστολή, την οποία έχω φυλάξει σε μια παλιά τσάντα μέσα στη ντουλάπα. Βρίσκω τον φάκελο, τον ανοίγω και μένω κατάπληκτη μόλις ανακαλύπτω

ότι μέσα υπάρχουν μονάχα οι δυο πρώτες σελίδες από τις έξι συνολικά! Απορώ κι εξίσταμαι, μου φαίνεται αδιανόητο! Είναι αδύνατο να έβαλα αλλού τις δυο πρώτες σελίδες και αλλού τις υπόλοιπες, και φυσικά δεν μπορώ καθόλου να θυμηθώ πού τις έχω βάλει! Ψάχνω κάθε σε πιθανή και απίθανη κρυψώνα μέσα στο σπίτι, όμως τα χαρτιά έχουν απλά εξαφανιστεί!

Ωστόσο, δυο ώρες αργότερα, καθώς συγυρίζω το δωμάτιό μου, βλέπω τα φύλλα πεταμένα κάτω, δίπλα στο κρεβάτι μου!
Απορία 1η: Πώς μου έπεσαν χωρίς να το πάρω χαμπάρι;
Απορία 2η: Όση ώρα έψαχνα, πώς και δεν τα είδα, απλωμένα κάτω στο πάτωμα; Δεν είναι δα και καρφίτσες...
Απλή απροσεξία; Ή μια ακόμη ***χρονική διάλειψη;***

. . . .

[Επιστολή της θείας Αντριάννας προς τον πατέρα μου, όπου λίγο-πολύ του ζητάει τα ρέστα! Η κυρία έχει πια επιστρέψει στη συζυγική στέγη, περνάει ζάχαρη, λέει, και λίγο-πολύ κατηγορεί τον πατέρα μου ότι πήγε να τη χωρίσει από τον λατρευτό της αντρούλη!]

Πύλαρος, 29 Απριλίου 1993

Αγαπημένοι μου Θανάση και Μαριέτα, γειά σας! Προ λίγων ημερών μιλήσαμε στο τηλέφωνο, οπότε φαντάζομαι να είστε όλοι καλά. Σας γράφω τα παρακάτω για να πάρετε μια ιδέα, διότι στο τηλέφωνο δεν μπορούμε να μιλήσουμε. Εκτός που πέφτουν μονάδες, μας παρακολουθούν μερικές φορές. Λένε πως μπλοκάρουν οι γραμμές, ο Θεός και η ψυχή τους. Δεν ασχολούμαι με κανέναν παρά μόνο με τα παιδιά μου και προσεύχομαι στο Θεό να μου τα έχει καλά.

Το τηλέφωνο, όπως σου είπα, μία δουλεύει και δυο δεν δουλεύει. Αν θέλετε να πάρετε για να δείτε τι κάνω, πες του Θανάση να με παίρνει στη συνυφάδα μου την Ρένα στο τηλ. 61.... Αυτή διαφέρει απ' όλους κι έχει λιγότερη συμπάθεια απ' όλους εδώ. Ουδέποτε, πες του Θανάση, δεν θα ασχοληθεί με τις γειτόνισσες Μαρία και Ρίτσα. Αυτές κοντεύουν να σκάσουν γιατί γύρισα και κοιτούν πως θα με δουν να έλθω στην ίδια

κατάσταση για να χαρούν και να πιούν μέλι. Εύχομαι να μη γίνει ποτέ άλλη φορά και αυτό το ελπίζω στο Θεό και μόνο στο Θεό.

Θανάση, του Σταύρου του είπα όταν ήλθα όλα όσα είχαν συμβεί στη Λάρισα. Έπρεπε να τα μάθει για να μη μας περνάει για κορόιδα, ότι αυτός ήξερε να κάμει τη δουλειά του κι εμείς όχι. Του είπα, λοιπόν, πρώτον, ότι όταν έφυγα με δική μου πρωτοβουλία, εσύ μου είπες σταράτα ότι αν επιστρέψω στην κηδεία μου δεν πρόκειται να έλθεις αν πεθάνω πρώτη. Αυτό όχι μόνο τον στενοχώρησε αλλά τον έχει κάνει θηρίο, ότι δηλαδή ήθελες να με απομακρύνεις από τα παιδιά του.

Δεύτερον, του ειπα ότι εγώ δεν ήμουν σε θεση να ταξιδέψω και σου ζήτησα να με πας κι εσύ μου απάντησες ότι γίδα στο τραγί δεν πας. Σε διαβεβαιώνω ότι δεν πήγα στην Πάτρα σαν γίδα αλλά σαν τίμια και αγία γυναίκα [*σοβαρά, έ;*]. Μέσα στο λεωφορείο έξι ώρες έκανα εμετό, αδιαθέτησα μέσα χωρίς να το ξέρω. Ίσως να είχα τέτοια αδιαθεσία και απ' αυτά.

Στο ξενοδοχείο που πήγαμε, είχε νοικιάσει σούπερ λουξ, δεν μπορούσα να σταθώ, ούτε να με φιλήσει δεν μπόρεσε. Διότι του έδωσα μια σπρωξιά και πήγα για εμετό στο μπάνιο. Μου έλεγε να δω τηλεόραση, εγώ τίποτα και πολλά άλλα. Δόξασοι ο Θεός, τα αντιμετώπισα όλα μόνη μου [*αφού πρώτα αναστάτωσε όλο το σύμπαν...*].

Το τρίτο και χειρότερο που δεν πρόκειται να σου συγχωρήσει είναι ότι γύρισες το σπίτι στο όνομά μου [*προφανώς, επειδή έτσι του χάλασε τα σχέδια*]. Παραδέχομαι ότι δεν έκανες κακό αλλά αυτός το πήρε σαν προσβολή.

Τέλος πάντων, όλα αυτά σου τα γράφω για να πάρεις μια γεύση του τι είναι Σταύρος και τι Αντριάννα. Διότι με έχεις 45 χρόνια αδελφή και λυπάμαι που σου το λέω αλλά δεν με ξέρεις ούτε χιλιοστό. Δεν στα γράφω αυτά για να σε στενοχωρήσω αλλά για να ξέρεις και να είσαι προετοιμασμένος αν τυχόν βρεθείς κάπου στην Κεφαλλονιά ή στο καράβι κι έλθεις αντιμέτωπος με τον Σταύρο. Εύχομαι να μη έλθεις ποτέ.

Και τώρα αρκετά σε κούρασα, συγχώρεσέ με αν δεν ήθελες να τα μάθεις αλλά έπρεπε κάτι να ξέρεις κι εσύ, να μην

τα κρατώ όλα μέσα μου, αρκετά 21 χρόνια δεν σας κούρασα πουθενά [*σώωωωωπα!*].

Δώσε πολλούς χαιρετισμούς στην Αλίκη – Λάμπη – Νίκη – Κώστα και παιδιά [*άντε πάλι...*] και κάπου-κάπου, μια φορά το μήνα, παίρνε ένα τηλέφωνο για να τους αποδεικνύω ότι έχω πίσω μου αδέλφια και με αγαπούν.

Με αγάπη, Αντριάννα

. . . .

[Επιστολή της θείας Άννας προς τον πατέρα μου, περίπου ενάμισι χρόνο αργότερα]

Πύλαρος, 23 Σεπτεμβρίου 1994

Αγαπημένε μου Θανάση και Μαριέτα, γειά σας! Τόσο καιρό με χάσατε και ούτε ένα τηλέφωνο! Μη με παρεξηγείτε, τα πράγματα έχουν έτσι που δυστυχώς πρέπει να πείτε πως δεν υπάρχω για ένα διάστημα.

Λοιπόν Θανάση, μάθε ότι η ζωή μου δεν είναι καθόλου καλή. Αυτός άρχισε τα ίδια. Και το χειρότερο απ' όλα, που με χτυπάει. Έρχεται από το μαγαζί και μου κάνει καυγά και με αρχίζει στις κλωτσιές και μπουνιές. Λέει τα συνηθισμένα, ότι είμαι πουτάνα και τον κεράτωσα και μετά, όταν έρθει στα καλά του, μου λέει ότι δεν το θέλει να κάνει έτσι αλλά έφταιξα και πρέπει να πληρώσω. Όλο το καλοκαίρι ήμουν μέσα και αυτός με τα παιδιά έβγαιναν έξω κάπου-κάπου.

Σήμερα που σου γράφω, είμαι με αιμορραγία ένα μήνα και του λέω να πάω στο γιατρό και δεν μου δίνει απάντηση. Μπορεί αργότερα να με στείλει, προς το παρόν είμαι έτσι. Του λέω ότι με σακάτεψε από τις κλωτσιές και έχω αιμορραγία και αυτός μου λέει ότι είναι από την πολλή μεταχείριση. Τι να του πω; Είναι τρελός κι έπεσε πάνω στην πλάτη μου. Όλα αυτά δεν στα γράφω για να σε στεναχωρήσω αλλά για να ξέρεις τι γίνεται, μήπως συμβεί τίποτε αργότερα, να ξέρεις να τον αντιμετωπίσεις.

Εγώ πήρα και την Τασία τηλέφωνο και της τα 'πα. Μου είπε να σηκωθώ να φύγω. Το ξέρω, Θανάση, αυτή είναι η μόνη

λύση αλλά τι θέλεις να κάνω; Να κάνω το γούστο μου και να φύγω ή να κάτσω με τα παιδιά μου; Ο Παντελάκης, όπως ξέρεις, με έχει πιο πολύ ανάγκη, δεν κάνει βήμα χωρίς εμένα. Μπορεί να είναι νευρικός και απότομος, όπως ο πατέρας του, αλλά σου λέει κάτι κουβέντες που σε σκλαβώνει. Η τρομάρα του είναι μη φύγω πάλι.

Εγώ λοιπόν όπως τα σκέπτομαι λέω να καθίσω, αν ο Θεός με έχει καλά, μέχρι ο Παντελής να βγάλει το γυμνάσιο και μετά να πάρω την τελική απόφαση. Τώρα είναι νωρίς. Φοβάμαι πως δεν θα αντέξω το ξύλο τόσο καιρό. Ας ελπίζω στο Θεό και ό,τι θέλει ας γίνει. Εγώ χωρίς άνδρα κάνω, χωρίς παιδιά όμως όχι. Έφαγα τα άντερά μου για να τα μεγαλώσω και τώρα να τα στερηθώ; Από τα παιδιά δεν δέχεται κουβέντα. Τους λέει να βγάλουν τον σκασμό και ότι αυτός διευθύνει.

Όπως θά 'χεις μάθει, η μία, η Αθανασία, πέτυχε Αθήνα Παιδαγωγική Ακαδημία και η άλλη μαθηματικός στη Σάμο. Η αρχή θα 'ναι λίγο δύσκολη, να πάει η Λίτσα τόσο μακριά. Θα κακοπεράσει λίγο καιρό αλλά μετά θα έρθει και αυτή στην Αθήνα και θα 'ναι μαζί οι δυο κοπέλες. Υγεία να υπάρχει και όλα θα γίνουν.

Δώσε πολλούς χαιρετισμούς στην Αλίκη και στην Υβόννη, και φίλησέ μου τα παιδιά. Φαντάζομαι ο Θάνος να φρονίμεψε λίγο. Χαιρετισμούς στην Μαριέτα και ίσως αργότερα έρθω μέχρι την Αθήνα, οπότε θα σας τηλεφωνήσω.

Με πολλή αγάπη,
Αντριάννα – παιδιά

. . . . .

[Επιστολή της θείας Άννας προς τον πατέρα μου, σχεδόν δύο χρόνια αργότερα]

Πύλαρος, 2 Αυγούστου 1996

Αγαπημένε μου Θανάση και Μαριέτα, εύχομαι να είσθε όλοι καλά, καθώς και εμείς, δόξα τω Θεώ. Θανάση, σου γράφω δυο λέξεις για την κατάστασή μου. Αυτός άρχισε τα ίδια, δηλαδή να με σκοτώνει. Συγκεκριμένα, την 1η Ιουνίου ήταν ένα

μνημόσυνο και πήγα χωρίς να τον ρωτήσω γιατί έλειπε. Όταν ήρθε λοιπόν, με άρχισε στο ξύλο και στις κλωτσιές. Με έκανε να μη μπορώ να σηκωθώ από κάτω. Όλο μου το κορμί μαύρο, και το κεφάλι, ούτε να καθήσω δεν μπορούσα από τις κλωτσιές. Τρία παιδά έκανα και αυτό το πράγμα δεν το είχα νιώσει. Τέλος πάντων, να μη στα πολυλογώ, όταν συνήλθα την άλλη μέρα ήμουν ένα κουρέλι. Άφησα να περάσει καιρός και αυτός μου είπε να μείνω μέσα μέχρι να φύγουν τα σημάδια.

Περίμενα την ευκαιρία για να δώσω ένα τέλος μεταξύ μας. Ένα βράδι λοιπόν, μπροστά στα παιδιά μας, του είπα ότι τελευταία φορά που κάθομαι και τις τρώγω και την άλλη φορά θα καταφύγω στην αστυνομία και ό,τι μου πουν εκείνοι θα κάνω για να γλυτώσω όχι μόνο τον εαυτό μου αλλά και τούτα τα παιδιά που έχουν πέσει θύματα και, όπως καταλαβαίνεις, πιο πολύ την έχει πληρώσει ο Παντελάκης. Είναι δυο μέτρα άνδρας [*αλλά βουτυρομπεμπές ολκής*] και κλαίει σαν μικρό παιδί με την ιδέα ότι μπορεί να φύγω και να τον αφήσω. Του είπα πολλά και το μόνο που μου λέει είναι ότι μας αγαπάει και τους δυο και δεν μπορεί χωρίς εμένα [*μπορεί, όμως, να βλέπει τη μάνα του μελανιασμένη από το ξύλο, ο "δυο μέτρα άνδρας"*]. Οι κοπέλες τι να μου πουν [*καλές πουτάνες κι αυτές, γλείφουν τον πατέρα πατόκορφα επειδή έχει τα φράγκα*]. Να προσέξω τον Παντελή πριν να είναι αργά, είναι όπως ξέρεις στην εφηβεία και χρειάζεται συμπαράσταση και αγάπη, όχι τσακωμούς. Φαντάζομαι με αυτά που σου γράφω να πήρες μια εικόνα του τι γίνεται.

Λοιπόν, μετά από αυτά που του είπα, ο Σταύρος πήρε την Αθανασία και κλείστηκαν στο δωμάτιο για πολλή ώρα κι εγώ πήγα κι έπεσα για ύπνο. Την άλλη μέρα η Αθανασία μου είπε από μόνη της ότι όταν φύγει θα με πάρει στην Αθήνα. Εγώ δεν της έδωσα απάντηση διότι εκεί που τα λέει ο Σταύρος εκεί αλλάζει γνώμη.

Μόλις λάβεις το γράμμα μου, να μη στενοχωρηθείς γιατί δεν στα γράφω γι' αυτό αλλά για να ξαλαφρώσω και να του δείξω ότι δεν είμαι μόνη στον κόσμο αλλά ελπίζω στο Θεό κι έχω τη δύναμη να ζήσω και χωρίς αυτόν [*όπως όλες οι καθώς-πρέπει παντρεμένες...*]. Γιατί, το μόνο που πιστεύουν αυτοί οι

άνθρωποι είναι το χρήμα. Να τα χαρούν όλα τα καλά τους μπροστά στην υγεία μου.

Με την Μαριέτα μιλήσαμε λίγο χθες στο τηλέφωνο αλλά δεν μπορούσα να της πω τίποτα. Χάρηκα που η Υβόννη πήγε εκδρομή και χαίρεται τα νιάτα της. Και εδώ, Θανάση, τελειώνω και με συγχωρείς πολύ αν σε κούρασα και δεν έκανα καλά που στα έγραψα. Φαντάζομαι να με καταλαβαίνεις.

Δώσε πολλούς χαιρετισμούς στην Αλίκη [*πάντα πρώτα στην Αλίκη*], στην Υβόννη και στην Μαριέτα και φίλησέ μου τα παιδιά. Δεν σας ξεχνώ. Ας ελπίσουμε ότι μια μέρα θα μπορέσουμε να συναντηθούμε και να 'ναι καλλίτερα. Αν θέλεις να μου γράψεις και να με παρεις τηλέφωνο, είσαι ελεύθερος χωρίς φόβους και ενδοιασμούς.

Σας φιλώ με πολλή αγάπη
Αντριάννα

. . . . .

Γενικές εκτιμήσεις: Σίγουρα αντιτίθεμαι στην κακοποίηση των γυναικών, ωστόσο δεν μπορώ να αγνοήσω ορισμένες αλήθειες: Οι κυρίες είναι τσουλάρες, γουστάρουν το ξύλο, τα βρισίδια, τις φασαίρες και τις ταπεινώσεις, όπως γουστάρουν να αναστατώνουν τους πάντες με το "δράμα" τους και να γίνονται το επίκεντρο της γενικής προσοχής. Μόλις, όμως, τους προσφερθεί κάποια υποστήριξη, τότε σπεύδουν να επιστρέψουν στον άνδρα και αφέντη τους ως μετανοημένες Μαγδαληνές. Ύστερα ζητάνε και τα ρέστα οι πουτάνες από τους ανθρώπους που τις υποστηρίζουν, επειδή τάχα "πάνε να τις χωρίσουν από τον αντρούλη" τους. “Και τι να κάνουμε, δηλαδή, να εγκαταλείψουμε τα παιδιά μας;” θα πει καμιά παντρεμένη οσιομάρτυρας. Η ουσία είναι πως τα παιδιά στηρίζονται μεν συναισθηματικά στη μάνα, ωστόσο τελικά παίρνουν πάντοτε το μέρος του πατέρα, εφόσον αυτός έχει τα λεφτά.

Κάθε οικογένεια βασίζεται σε πολύ συγκεκριμένες σχέσεις των μελών της: Ο άνδρας εκμεταλλεύεται συστηματικά τη γυναίκα, με κάθε πιθανό και απίθανο τρόπο. Η γυναίκα ενίοτε γκρινιάζει αλλά γουστάρει κάργα και θεωρεί ότι έχει βρει

το νόημα της ζωής της· επαναστατεί μονάχα αν νιώσει ότι απειλείται πραγματικά η ζωή της ή αν ο άνδρας πάψει να βγάζει πολλά φράγκα. Τα παιδιά αποβλέπουν, συνειδητά ή ασυνείδητα, στο πώς θα επωφεληθούν από την όλη υπόθεση. *Και μετά αναρωτιούνται οι κουφάλες γιατί δεν παντρεύτηκα εγώ...*

Γενικότερα, δεν είναι να μπλέκεις με ανθρώπους, καθώς η μεγάλη πλειοψηφία τους είναι κακοί και τρελοί. Αν, μάλιστα, κάνεις το λάθος να τους βοηθήσεις, στο τέλος θα σου ζητήσουν και τα ρέστα -χώρια που μπορεί να σε μπλέξουν πολύ άσχημα...

Ειδικές εκτιμήσεις: Δεν το αποκλείω καθόλου, η θεία Αντριάννα να ήταν ένα στοχευμένο άτομο. Ο άνδρας της ο Σταύρος άρχισε να την βαράει και να την κακομεταχειρίζεται εντελώς ξαφνικά, εννέα μήνες μετά το γάμο, εντελώς αναίτια, ή εφευρίσκοντας ορισμένες παρανοϊκές αιτίες (πχ ότι η θεία έχει γκόμενους). Και από τότε που άρχισε να την βασανίζει, έγινε πάμπλουτος – το ίδιο και τα αδέλφια του, που σιγοντάριζαν ρομποτικά τον Σταύρο όλα αυτά τα χρόνια. Αλλά και η παθητικότητα των παιδιών της ήταν αρκετά παράδοξη...

Ακόμη, η θεία απέφευγε να τηλεφωνεί από το σπίτι της επειδή συχνά είχε την εντύπωση ότι τα τηλεφωνήματά της παρακολουθούνταν. Στο τέλος, μετά από πολλά χρόνια κατάθλιψης και αυτοκτονικών τάσεων, κατάφερε να βάλει τέλος στη ζωή της στην έκτη απόπειρα. Ωστόσο, το θεωρώ αρκετά πιθανόν να κανόνισε τη δολοφονία της ο Σταύρος, πιθανόν μετά από εντολή κυκλωμάτων. Ίσως γι' αυτό δεν έγινε σωστός ιατροδικαστικός έλεγχος και η υπόθεση (μαζί με τη θεία) θάφτηκε μέσα σ' ένα απόγευμα (βλ. Ημερολόγιο 11ο, 18 Απριλίου 2006).

Το επιστέγασμα της όλης υπόθεσης – έχουμε και λέμε:
Ο πατέρας (Σταύρος) είναι παρανοϊκός σχιζοφρενής, εξαιρετικά βίαιος, με επικίνδυνες δολοφονικές τάσεις.
Η μητέρα (Αντριάννα) ήταν καταθλιπτική από τα νιάτα της, χειροτέρεψε μετά το γάμο εξαιτίας της συστηματικής κακομεταχείρισής της από το σύζυγο, έκανε πέντε απόπειρες αυτοκτονίες μέσα σε είκοσι χρόνια, και μια έκτη που πέτυχε (ή στήθηκε).

Τα τρία τους παιδιά ζούσαν μέσα σ' ένα περιβάλλον τρόμου, όπου ο πατέρας ξυλοκοπούσε ανελέητα τη μάνα τους στην πρώτη ευκαιρία, ενώ εκείνα δεν τολμούσαν (ή δεν ήθελαν) να αντιδράσουν.

Και όμως, αυτή η άκρως αρρωστημένη οικογένεια προοδεύει ακάθεκτη: Μέσα σε λίγα χρόνια, ο Σταύρος γίνεται ο πιο πλούσιος επιχειρηματίας της Κεφαλλονιάς (τα πρώτα χρόνια μετά το γάμο ήταν πάμφτωχοι και ζούσαν σε μια καλύβα με την τουαλέτα απέξω). Τα παιδιά μεγαλώνουν και μορφώνονται όλα, παίρνουν πτυχία πανεπιστημίου και γίνονται πετυχημένοι επιστήμονες, επιχειρηματίες και οικογενειάρχες.

Λογικά, αυτό είναι αδύνατον, δεν θα μπορούσε να συμβεί -και όμως συμβαίνει! Γιατί, άραγε;

Επειδή το σόι του Σταύρου διαθέτει προστασία από ανώτερες δυνάμεις – αλλά τι είδους δυνάμεις; Δαίμονες, κυκλώματα, ή και τα δυο (αυτά τα δυο πάνε μαζί...).

* * * *

Πρόσφατα ανακάλυψα κι έναν δικό μου διαλογισμό του 2009, ξεχασμένο μέσα σ' ένα ντοσιέ με παλιά άρθρα περιοδικών:

Ονειροκτονία

Από τον Ιούλιο έχω αρχίσει να βιώνω πολύ έντονες ερωτικές φαντασιώσεις, που μου χαρίζουν πρωτόγνωρη ικανοποίηση: Οραματίζομαι πως είμαι μια άλλη (η Σάντρα Άντερσον), ζω κάπου αλλού (σε άλλο πλανήτη, σε άλλο ηλιακό σύστημα) και πλήθος από άνδρες (όχι γήινοι) λατρεύουν το κορμί μου...

Αν γύρευα να πραγματοποιήσω τις φαντασιώσεις μου στο υλικό πεδίο, οι (τώρα πια σιτεμένοι) εραστές που θα μπορούσα να βρω, σίγουρα θα με απογοήτευαν με την ασχήμια τους και τη βδελυρότητά τους. Γρήγορα το όνειρο του έρωτα θα εκφυλιζόταν και θα γινόταν εφιάλτης, πριν πεθάνει για πάντα.

Μια βασική απάτη του Matrix είναι το δόγμα της

υλοποίησης των ονείρων: *Πρέπει οπωσδήποτε να πραγματοποιήσεις τα όνειρά σου, κάθε ώρα και στιγμή να πασχίζεις γι' αυτά, αν τα εγκαταλείψεις είσαι ένα τίποτα! Την τύχη σου τη φτιάχνεις!* διατυμπανίζουν οι κάθε είδους "σοφοί".

Ωστόσο, σε αυτό τον κόσμο τα όνειρα αρχίζουν να καταρρέουν από τη στιγμή που ξεκινούν οι προσπάθειες υλοποίησής τους: Κατ' αρχήν, οι φυσικές δυσκολίες που πρέπει να ξεπεραστούν, η σκληρή δουλειά, το κυνήγι "χρήσιμων" ανθρώπων, το άγχος και ο φόβος της αποτυχίας, καταστρέφουν ήδη ένα μέρος από τη γοητεία του ονείρου. Αργότερα, οι θυσίες που πιθανότατα θα απαιτηθούν, τα απροσδόκητα εμπόδια που θα προκύψουν, τα προβλήματα που θα δημιουργηθούν το ένα μετά το άλλο, γεννούν ήδη τις πρώτες αμφιβολίες σχετικά με το αν η όλη υπόθεση αξίζει τον κόπο ή όχι – ιδίως αν η αρχική φιλοδοξία φαντάζει ακόμη πολύ μακρινή και ατελέσφορη.

Στην περίπτωση που το όνειρο υλοποιηθεί, διαπιστώνεις ότι η πραγματικότητά του δεν έχει καμία σχέση με αυτό που ονειρευόσουν. Το όποιο αποτέλεσμα είναι συνήθως πολύ μικρό σε σύγκριση με αυτό που φανταζόσουν. Νιώθεις βέβαια, μια σχετική ικανοποίηση, ωστόσο βλέπεις ότι τα πράγματα δεν είναι όπως τα περίμενες: Αυτή η περιορισμένη επιτυχία απαιτεί συνεχή αγώνα για τη διατήρηση της, καθώς τα πάντα μπορεί να χαθούν στην παραμικρή στραβοτιμονιά. Και ποτέ δεν ξέρεις από πού θα ξεφυτρώσει εκείνος ο ανταγωνιστής που θα είναι ισχυρότερος και πονηρότερος από σένα, και θα σε επισκιάσει προτού καν το καταλάβεις. Έτσι, παρά την όποια επιτυχία, το όνειρο ουσιαστικά χάνεται, καθώς γίνεται η "δουλειά" σου. *Το όνειρο γίνεται δουλειά...*

Σε σπάνιες περιπτώσεις, η επιτυχία είναι πραγματικά μεγάλη: Γίνεσαι πλούσιος, διάσημος, ισχυρός, καταξιωμένος επιχειρηματίας, καλλιτέχνης, πολιτικός, ή επιστήμονας. Οι φιλοδοξίες σου φαίνονται να έχουν πραγματοποιηθεί στο έπακρο. Έχεις κάθε λόγο να νιώθεις θαυμάσια με τον εαυτό σου και με όσα έχεις πετύχει, η διαρκής επιβεβαίωση από παντού σε μεθάει, όμως αυτό σημαίνει ακόμα αγριότερο αγώνα για τη διατήρηση των κεκτημένων και για την πάταξη του

ανταγωνισμού.

Επιπλέον, είσαι αναγκασμένος να εισχωρήσεις σε διάφορα "κυκλώματα", πρέπει να εκτελείς τις πιο απίθανες εντολές τους, να συμμετέχεις σε κάθε είδους βρωμοδουλειές, ακόμα και εγκλήματα, προκειμένου να έχεις την (απαραίτητη) υποστήριξή τους. Αν τολμήσεις να αγνοήσεις κάποια διαταγή, οι συνέπειες θα είναι ανυπολόγιστες: Πιθανόν να καταστραφούν όλα όσα έχεις καταφέρει – και αν πέσεις από πολύ ψηλά, το ψυχολογικό, κοινωνικό και οικονομικό κόστος θα είναι ασύλληπτο· μπορεί να κινδυνέψει η οικογένειά σου, ίσως να σου συμβεί και κανένα περίεργο ατύχημα. Όλες αυτές οι αγωνίες αμαυρώνουν οποιαδήποτε χαρά απορρέει από την υλοποίηση της φιλοδοξίας σου. Και τότε θα σιχαθείς το όνειρο και την υλοποίησή του, ενώ δεν θα μπορείς να ξεφύγεις από πουθενά...

Στη μεγάλη πλειοψηφία των περιπτώσεων, η υλοποίηση του ονείρου τελικά αποτυχαίνει. Όλοι οι κόποι σου πάνε χαμένοι και βρίσκεσαι ξανά στο μηδέν. Οι "συνάνθρωποι" σε περιφρονούν κατάφορα, σε θεωρούν "αποτυχημένο" και δεν χάνουν ευκαιρία να χλευάσουν εσένα και τις αλλοτινές φιλοδοξίες σου. Τότε κι εσύ θα μισήσεις το όνειρό σου, θα το απορρίψεις με αηδία και θα ζήσεις το υπόλοιπο της ζωής σου μέσα στην απογοήτευση.

Σε κάθε περίπτωση, λοιπόν, οποιαδήποτε προσπάθεια υλοποίησης ενός ονείρου οδηγεί στην απομυθοποίησή του και, τελικά, στον θάνατό του.

Από την άλλη πλευρά, ένα όνειρο που δεν μπαίνει ποτέ σε πορεία υλοποίησης παραμένει για πάντα όνειρο, ανέπαφο από το χρόνο, ενώ ανοίγει μέσα σου άπειρες εκδοχές ύπαρξης στα πεδία του φανταστικού. Καθώς μεγαλώνεις και "ωριμάζεις", το όνειρο μπαίνει σταδιακά στα μετόπισθεν της σκέψης σου. Δεν θα εξαλείφεται όμως· θα είναι για πάντα εκεί, μέσα στον ψυχισμό σου, ένα γλυκό φωτάκι που θα φωτίζει διακριτικά τον ζόφο της καθημερινότητας.

Εγώ, για παράδειγμα, διατηρώ ακόμα ζωντανή την ανάμνηση του Γιώργου Φραντζή, που ήταν ο πρώτος μου έρωτας όταν ήμουν 14 ετών – μια ήρεμη ζεστασιά που

εξακολουθεί να σιγοκαίει μέσα μου. Βέβαια, το όνειρο έχει περάσει στα "μετόπισθεν" εδώ και δεκαετίες, ωστόσο η φευγαλέα θύμησή του αναδεύει πάντα ευχάριστα συναισθήματα στην ψυχή μου. Το όνειρο αυτό δεν μπήκε ποτέ σε πορεία υλοποίησης, γι' αυτό δεν πέθανε ποτέ.

Ας υποθέσουμε, τώρα, ότι τον είχα κερδίσει: Πιθανότατα θα είχαμε καταλήξει σε μια χλιαρή, συμβατική σχέση, ή θα ήμασταν χωρισμένοι – όπως όλα τα "φυσιολογικά" ζευγάρια. Αν τον είχα γνωρίσει καλύτερα, αργά ή γρήγορα θα τον είχα απομυθοποιήσει, ίσως να τον είχα βαρεθεί, ίσως και να είχα απογοητευθεί, ενώ θα ήμουν υποχρεωμένη να ζω με το πτώμα ενός κάποτε όμορφου ονείρου, που πλέον αποσυντίθεται ατέρμονα, μέρα με τη μέρα. Δεν τον γνώρισα όμως. Έτσι, ο Γιώργος Φραντζής μένει για πάντα στη σκέψη μου αγέραστος, πανέμορφος, αθώος, τέλειος. Ούτε θα ήθελα να τον συναντούσα κάπου σήμερα.

Το όνειρο των σπουδών αστρονομίας, αντίθετα, επειδή κάποτε μπήκε σε πορεία υλοποίησης, πέθανε γρήγορα αφήνοντας στη θέση του ένα θλιβερό κενό, ένα εκτεταμένο ψυχικό τραύμα.

Τελικά, είναι πιο σοφό τα όνειρα να παραμένουν όνειρα, χωρίς να μπαίνουν καθόλου σε πορεία υλοποίησης. Η επαφή με την πραγματικότητα καταστρέφει οποιοδήποτε όνειρο. Τα βασίλεια της φαντασίας δεν πρέπει να μπλέκονται με την υλική πραγματικότητα. Οπότε λοιπόν, “Κάθησε ήρεμα, μην κάνεις τίποτα. Η άνοιξη έρχεται, το χορτάρι φυτρώνει από μόνο του” (Ζεν). Άλλωστε, ό,τι είναι να συμβεί θα συμβεί, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. *Τελικά, τα όνειρα που πραγματοποιούνται είναι αυτά που δεν ονειρευτήκαμε ποτέ...*

Φάση 24η: Επιφυλακή

Χαλδαϊκή Αριθμολογία: Τελευταία έχουν πέσει στα χέρια μου δυο ηλεκτρονικά βιβλία της Anmarie Uber (*Synchronicity Numbers* και *Five Numbers of Destiny*), που αφορούν τη χαλδαϊκή αριθμολογία και τους πέντε αριθμούς που καθορίζουν το πεπρωμένο μας. Μεταβάλλοντας ορισμένους από αυτούς τους αριθμούς, έτσι ώστε να είναι όσο το δυνατόν πιο θετικοί αλλά και συμβατοί μεταξύ τους, μπορούμε να αλλάξουμε το πεπρωμένο μας, υποστηρίζει η Anmarie.

Σύμφωνα με αυτό το σύστημα αριθμολογίας, κάθε γράμμα της (αγγλικής) αλφαβήτου αντιστοιχεί σ' έναν αριθμό, ως ακολούθως:

1	2	3	4	5	6	7	8
A	B	C	D	E	U	O	F
I	K	G	M	H	V	Z	P
J	R	L	T	N	W		
Q	S		X				
Y							

(ο αριθμός 9 θεωρείται θεϊκός, γι' αυτό κανένα γράμμα δεν αντιστοιχεί σε αυτόν)

Ο αριθμός της μέρας γέννησης είναι αμετάβλητος και συμβολίζει το φορτίο που κουβαλάει ένα άτομο από τις προηγούμενες ζωές του. Στη δική μου περίπτωση, ο αριθμός 21 σημαίνει έξοδο από τον κύκλο του κάρμα ύστερα από πολλές δοκιμασίες, θρίαμβο ενάντια στον κόσμο, επιτυχίες, διάκριση. Το 3 (2+1) σημαίνει σοφία, πνευματικότητα, αυτοπειθαρχία, επικοινωνία αλλά κι ευπιστία. *Μου ταιριάζει αρκετά, θα έλεγα...*

Ο 1ος Προσωπικός Αριθμός είναι μεταβλητός και συμβολίζει το κάρμα που δημιουργείται στην παρούσα ζωή. Σχηματίζεται από το άθροισμα των αριθμών που αντιστοιχούν στα γράμματα του ονόματος. Το όνομα Yvonne σχηματίζει τον αριθμό 29, που σημαίνει κακοτυχίες, ανεκπλήρωτο έρωτα, προδοσίες, καταστροφές, ενώ το 11 (2+9) σημαίνει δυσκολίες, σκοτεινούς εχθρούς, λύπες, προδοσίες [ξανά], και ότι πρέπει να

κρατάω το στόμα μου κλειστό. *Μου ταιριάζει απόλυτα, θα έλεγα...*

Ο 2ος Προσωπικός Αριθμός είναι επίσης μεταβλητός και συμβολίζει το οικογενειακό κάρμα. Σχηματίζεται από το άθροισμα των αριθμών που αντιστοιχούν στα γράμματα του επιθέτου. Το επίθετο Fezarri σχηματίζει τον αριθμό 26, που σημαίνει απώλειες, παραπληροφόρηση, καταστροφή εξαιτίας των άλλων, ενώ το 8 (2+6) σημαίνει σκληρά μαθήματα της ζωής, βαρύ κάρμα, εμπόδια παντού, απουσία έρωτα, απώλειες χρημάτων. *Και αυτό μου ταιριάζει απόλυτα...*

Ο Συνολικός Αριθμός προκύπτει από το άθροισμα των δυο μονοψήφιων προσωπικών αριθμών: Στη δική μου περίπτωση, 8+2 = 10, δηλαδή χρήμα, φήμη αλλά και κίνδυνος πτώσης, δράση, περιπέτειες. Το 1 σημαίνει δράση, περιπέτειες, φήμη ή χρήμα που θα έλθουν με δυσκολία...

Ο Κρυμμένος Αριθμός προκύπτει από το άθροισμα του μονοψήφιου αριθμού της μέρας γέννησης και του μονοψήφιου συνολικού αριθμού. Συμβολίζει τους αστάθμητους παράγοντες που επηρεάζουν τη ζωή του ατόμου. Στη δική μου περίπτωση, 3+1 = 4, το οποίο δίνει έμφαση στο 8 και σημαίνει έντονο κάρμα, δύσκολα μαθήματα της ζωής, μεγάλες δυσκολίες. *Από τέτοια, άλλο τίποτα...*

Ο Αριθμός Περιόδου είναι αμετάβλητος και αντιστοιχεί στο ζώδιο του ατόμου. Αν είναι ασύμβατος με τους παραπάνω, μπορεί να δημιουργήσει προβλήματα. Ο δικός μου αριθμός περιόδου είναι 2-7+

Δυστυχώς δεν κατάφερα να βρω την αντιστοιχία των αριθμών με την ελληνική αλφάβητο, θα δοκιμάσω όμως ορισμένες αλλαγές στο αγγλόφωνο όνομα με το οποίο είμαι γραμμένη σε διάφορες ηλεκτρονικές πλατφόρμες. Όσο για τα λογοτεχνικά ψευδώνυμά μου, προκύπτουν σαφώς πιο θετικά από το αληθινό μου όνομα – γι' αυτό, πιθανόν, τα έργα μου έχουν μεγαλύτερη απήχηση απ' όση περίμενα.

Σίγουρα, δεν έχω σκοπό να αναστατώσω το σύμπαν με αυτή την υπόθεση· θα επιχειρήσω μονάχα μικρές, εύκολες μεταβολές. Επίσης, θα φοράω καθημερινά ένα κολιέ με πέτρες

αμέθυστου (η τυχερή μου πέτρα, σύμφωνα με την αριθμολογία των Χαλδαίων), όσο περισσότερες ώρες μπορώ. Θα περιμένω μερικούς μήνες και θα δω αν θα υπάρξουν αλλαγές -ελπίζω θετικές.

Από την άλλη πλευρά, γνωρίζω πως και αυτή η υπόθεση είναι πιθανότατα άλλη μια παγίδα του Matrix: Για παράδειγμα, αρκετοί πλούσιοι και διάσημοι έχουν γίνει πλούσιοι και διάσημοι παρά τη φοβερή αρνητικότητα των προσωπικών αριθμών τους. Ακόμη, σύμφωνα με τη Χαλδαϊκή Αριθμολογία οι αριθμοί 1-22 αντιστοιχούν στην μικρή αρκάνα της Ταρώ, η οποία κωδικοποιεί δαιμονικές οντότητες. Από αυτούς τους αριθμούς, πάνω από τους μισούς θεωρούνται αρνητικοί η διφορούμενοι, οπότε είναι μάλλον απίθανο κάποιος να μην συγκεντρώνει αρνητικούς αριθμούς στο προφίλ του.

Γενικότερα, το λιγότερο που μπορεί να προκαλέσει η ενασχόληση με την αριθμολογία είναι πνευματική σύγχυση και απορρόφηση ενέργειας. *Άλλωστε, το 'χω ξαναδεί το έργο (βλ. Πυθαγόρεια αριθμοσοφία και λεξάριθμοι, στο Ενδέκατο Ημερολόγιο)...*

Μεγάλη Παρασκευή, 6 Απριλίου 2018

☺ Ακόμα μία φανταστική περιπέτεια για τη “Σούπερ Νονά”, γραμμένη από τον μαιτρ του είδους, τον Χαρούλη:

‡ “Η νονά και το Πασχαλινό αυγό” ‡

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε η Σούπερ νονά που ζούσε με την οικογένειά της. Και είχε έρθει το Πάσχα. Και πήγαν να πάρουν Πασχαλινό αυγό, όταν συνάντησαν έναν άνθρωπο. Που είπε: “Θες ένα αυγό από εμένα;”

Τότε η νονά απάντησε: είσαι πολύ ευγενικός οπότε ναι. Ομως αυτός ήταν κακός, η νονά όμως δεν το 'ξερε. Το αυγό ήταν δυλητιριασμένο. Ήρθε η ώρα να το φάνε, δοκίμασε πρώτα η νονά κι δηλυτιριάστηκε.

Όταν ξύπνησε πήγε να τον πιάσει, μόλις τον βρήκε, έκανε πως ήταν φήλι του. Και του έκανε καμάκια. Όταν πήγαν να φηλιθούν, η νονά του έριξε μια μπουνιά στα μούτρα. Τότε αυτός έβγαλε το σπαθί, η νονά έβγαλε και αυτή το σπαθί και άρχισαν

να πολεμούν, όταν η νονά του κάρφωσε το σπαθί στο λαιμό. Αυτός παίθανε, όλοι μαζί τις έκαναν ένα άγαλμα και ζίσαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα. ♥

Σημάδια της μοίρας μέσω των αριθμών: Αυτές τις μέρες γίνονται δημοτικά έργα για την κατασκευή υπονόμων στο δρόμο μας κι έχουν φθάσει ακριβώς έξω από την αυλή μας. Φάτσα-κάρτα έξω από το παράθυρο του σαλονιού μου φιγουράρει τεράστιος ο αριθμός 914 πάνω σ' έναν σιδερένιο βραχίονα εκσκαφέα. Σύμφωνα με τη χαλδαϊκή αριθμολογία, ο εν λόγω αριθμός είναι πολύ τυχερός: σημαίνει συγγραφικές δεξιότητες, επαφή με τον εσώτερο εαυτό, αναμνήσεις από ανθρώπους και πράγματα που πρέπει να ληφθούν υπόψη.

Ωστόσο, δυο μέρες αργότερα, εμφανίζεται ένας άλλος εκσκαφέας έξω από την αυλή μου· αυτός φέρει τον αριθμό 934, ο οποίος αφορά σχέσεις με αδέλφια ή οικογένεια και με συμβουλεύει να ξεφορτωθώ επιζήμιες επιρροές και σχέσεις με βλαβερά άτομα, αλλιώς μπορεί να κινδυνεύσουν όσα έχω κτίσει ως τώρα και να καταστραφούν στέρεα θεμέλια της ζωής μου, που θα οδηγούσαν σε πολλά κέρδη.

(Πόσο τυχαία;) η εμφάνιση των δυο ανωτέρω αριθμών συμπίπτει με την ξαφνική διάθεση του ανηψιού Γιάννη να μου φέρει στο σπίτι ένα μεταχειρισμένο λάπτοπ, με το οποίο θα μπορώ να μπαίνω στο Internet μέσω της δικής του γραμμής. *Μήπως αυτό είναι που πρέπει να προσέξω;* Οι Μαρκάκηδες δεν πρέπει να μάθουν ποτέ τίποτα για τις διαδικτυακές δραστηριότητές μου, γι' αυτό και σκοπεύω να χρησιμοποιώ το εν λόγω μαραφέτι μόνο για αδιάφορο σερφάρισμα και τίποτε άλλο...

Κυριακή, 15 Απριλίου 2018

Διαυγές Όνειρο: Είμαι ξαπλωμένη στο κρεβάτι μου και εκτελώ μια άσκηση διαλογισμού. Βλέπω τα χέρια και τα πόδια μου να υψώνονται ανάλαφρα σαν από μόνα τους, λες και δεν έχουν βάρος. Σύντομα βρίσκομαι στον επάνω όροφο, στο διαμέρισμα του Γιάννη, μαζί με τον Χαρούλη. Όταν φεύγω από εκεί, διαπιστώνω πως λείπουν τα μάρμαρα της εξωτερικής σκάλας. Φαίνονται τα τσιμεντένια σκαλιά, ενώ το κάγκελο είναι

βγαλμένο και πεταμένο στην αυλή. Τρέχω κάτω, στη βεράντα, πληροφορώ τους υπόλοιπους για την κατάσταση της σκάλας μα εκείνοι είναι εντελώς αδιάφοροι, σα να μην καταλαβαίνουν τι τους λέω.

Τότε, κοιτάζω γύρω μου και συνειδητοποιώ ότι η γειτονιά μας είναι πιο ήσυχη, με πολύ λιγότερα σπίτια, όπως όταν ήμουν παιδί! Περιδιαβαίνω τη Νηρηίδων και πλησιάζω μέχρι τη γωνία της οδού Μετεώρων, παρατηρώντας προσεκτικά το κάθε σπίτι: ορισμένα είναι διαφορετικά, πανέμορφα, πολυτελή.

Μόλις διαπιστώνω ότι τα δυο οικόπεδα απέναντι από το σπίτι της θείας Ερμιόνης είναι άδεια, όπως ήταν πριν από τριάντα χρόνια, το όνειρο γίνεται διαυγές. Διακρίνω ακόμα και το στενό μονοπάτι ανάμεσα στα χορτάρια απ' όπου περνούσα κάποτε, και χοροπηδώ από τη χαρά μου σαν παιδί -έχω γίνει ξανά παιδί.

Επιστρέφοντας στο σπίτι μου, η εξωτερική μας σκάλα και το κάγκελό της είναι τώρα επενδεδυμένα με ρόδινο, γυαλιστερό, ακριβό μάρμαρο. Ξυπνώ και αισθάνομαι υπέροχα, σα να έχω πράγματι βιώσει μια άλλη οδό Νηρηίδων, σε μια άλλη Γλυφάδα...

Πέμπτη, 19 Απριλίου 2018

Κοντεύει μεσημέρι όταν βλέπω τη Θεώνη έξω από το

παράθυρο της κάμαράς μου, να κατευθύνεται βιαστικά προς την πίσω αυλή μας. Μετά από λίγα λεπτά, μπαίνει από τη μπροστινή πόρτα και κάθεται στο σαλόνι. Αρχικά μας λέει ότι πριν από λίγο την επισκέφθηκε ο γιος της ο Αργύρης· ύστερα μας αναγγέλλει τα εξής συνταρακτικά:
“Οι Έλληνες έχουν ξεφτιλιστεί πιά, τώρα βγάζουν τα παιδιά τους στη ζητιανιά! Οι Έλληνες είναι τεμπέληδες, ενώ οι Αλβανοί και οι άλλοι μετανάστες δουλεύουν σκληρά, βγάζουν ένα κάρο λεφτά και γίνονται διευθυντές σε όλες τις εταιρείες!”
Δεν πιστεύω στ' αυτιά μου: ως πρόσφατα τουλάχιστον, η Θεώνη δεν έλεγε τέτοιες μπούρδες...
“Ποιός σου τα 'πε αυτά;” απορώ.
“Παντού, στις ειδήσεις τα λένε!”
“Ποιές ειδήσεις; Εγώ δεν έχω ακούσει ποτέ κάτι τέτοιο”, αντιτάσσω. “Όλα αυτά είναι ψέματα, προπαγάνδα των κυκλωμάτων που πολεμούν την Ελλάδα!”
Μάλλον από το μαλάκα το γιόκα της τα άκουσε αυτά κι εκείνη, σα χαϊβάνι που είναι, τα 'χαψε αμάσητα...

Μόλις φεύγει η Θεώνη, ενημερώνω τη μάνα μου για την πρώτερη έφοδο της φιλενάδας μας στην πίσω αυλή. “Είναι περίεργο”, μου κάνει σκεφτική. Τέλος πάντων, βγαίνω έξω, ανιχνεύω προσεκτικά όλο το χώρο μα δεν βλέπω τίποτα ύποπτο εκτός από ένα λεμόνι πεσμένο κάτω, μαχαιρωμένο σε δυο-τρία σημεία. *Μα πώς βρέθηκε εκεί το λεμόνι;* αναρωτιέμαι. Και στη μάνα μου φαίνεται παράξενο “αλλά η Θεώνη είναι η καλύτερή μας φίλη, που μας έχει βοηθήσει τόσες φορές, κλπ”...

☺ Το απόγευμα βοηθώ τον Χαρούλη στα μαθήματά του, συγκεκριμένα στη Μελέτη Περιβάλλοντος. Σε μια άσκηση πρέπει να συμπληρώσει μια ακροστοιχίδα, όπου σε κάθε λέξη δίνεται το πρώτο γράμμα και ένας ορισμός· ένας από αυτούς λέει ότι “Μεταφέρεται με τον αέρα ή τα έντομα από άνθος σε άνθος”. Η λέξη αρχίζει από γ και ακολουθούν τρία κενά (γ_ _ _).
“Ποιά λέξη είναι αυτή, Χάρη;” τον ρωτώ.
“Γάτα!” μου κάνει και γράφει στα γρήγορα, ενώ εγώ δεν πιστεύω στα μάτια μου και στ' αυτιά μου! Και ο Χαρούλης είναι

από τους καλύτερους μαθητές!
“Τι γάτα, βρε, έχεις δει καμιά γάτα να μεταφέρεται με τον αέρα;” του φωνάζω.
“Μα είναι τέσσερα γράμματα και αρχίζει από γ...”
“Γύρη είναι, η γύρη! Δεν έχεις ακούσει ποτέ σου για τη γύρη;” απορώ.
“Όχι, ποτέ” μου κάνει με το πιο φυσικό ύφος του κόσμου.
Δέκα χρονών παιδί, δεν ξέρει τι είναι η γύρη – αλλά ξέρει τι είναι download και convert to mp3...

Παρασκευή, 20 Απριλίου 2018

♠ Το απόγευμα έχω μάθημα με τις αδελφές Ξιφαρά. Όπως πάντα, είναι και ο πατέρας τους εκεί. Με ρωτά για την πρόοδο των κοριτσιών κι εγώ του εξηγώ ότι και οι δυο πάνε καλά, “όμως η Θεώνη πρέπει να διαβάζει περισσότερο, ιδίως το λεξιλόγιο, και να δίνει περισσότερη σημασία στις εκθέσεις”. Ο Αργύρης δείχνει να καταλαβαίνει κι εγώ επισημαίνω στη μικρή ότι “στη σημερινή εποχή πρέπει να ξέρεις τα αγγλικά τόσο καλά όσο και τα ελληνικά!”

Μόλις ακούει τη λέξη "ελληνικά", ο Αργύρης πισωπατά τρομαγμένος, σα να τον χτύπησε κεραυνός. “Ποιά ελληνικά!” αναφωνεί αναστατωμένος. “Κινέζικα μαθαίνουν τώρα! Σε λίγο θα μιλάμε όλοι κινέζικα!”
Προς στιγμήν μένω άναυδη, προσπαθώντας να καταλάβω το σκεπτικό του. Προφανώς, ο τύπος ανυπομονεί να έλθει η μέρα που τα κινέζικα θα έχουν γίνει η κύρια γλώσσα της Ελλάδας! Θα περιμένει πάρα πολύ...
“Ήδη τα αγγλικά δεν θεωρούνται σπουδαίο προσόν, αφού τα θεωρούν όλοι δεδομένα”, συμπληρώνει με πιο χαμηλή φωνή.
“Γι' αυτό, λοιπόν, πρέπει να μάθεις τα αγγλικά τόσο καλά όσο τα ελληνικά”, επιμένω στη Θεώνη, η οποία με κοιτάζει συνοφρυωμένη.
Γύρευε σε τι ακραία σιωνιστικά και μισελληνικά κυκλώματα ανήκει ο τρελάρας ο Αργύρης και τι πλύση εγκεφάλου του κάνουν...

Τετάρτη, 25 Απριλίου 2018

Σήμερα το απόγευμα, εντελώς ανέλπιστα αποκτήσαμε μια νέα ηλεκτρική κουζίνα, την οποία μας έφερε δωρεάν ο πατέρας του Αντώνη. Η κουζίνα δεν είναι ακριβώς νέα, είναι μια παλιά Schaub-Lorenz, χρειάζεται λίγο καθάρισμα και μια καινούργια "γέφυρα" για να δουλέψει αλλά κατά τ' άλλα λειτουργεί θαυμάσια. Πάνω στην ώρα μας ήλθε, καθώς η παλιά είχε χαλάσει και σκοπεύαμε ν' αγοράσουμε καινούργια την επόμενη βδομάδα.

“Γλυτώσαμε 200 ευρώ τουλάχιστον”, κάνει η μαμά ολόχαρη.

“Πράγματι! Μια φορά ήλθε και σε μας κάτι καλό και σχεδόν δεν το πιστεύουμε!” κάνει ο Γιάννης.

“Και να σκεφτείς ότι υπάρχουν άνθρωποι που κάθε μέρα της ζωής τους είναι έτσι! Κάθε μέρα κάτι τους έρχεται μέσα στα χέρια, και το θεωρούν φυσικό!” λέω εγώ.

“Και νομίζουν ότι είναι έξυπνοι!” συμπληρώνει η μαμά.

“Για παράδειγμα, θυμάμαι τον Οκτώβριο και τον Νοέμβριο του 2000” συνεχίζω. “Το δίμηνο αυτό θα μου μείνει αξέχαστο επειδή μου συνέβησαν μερικά θετικά πράγματα μαζεμένα: Πούλησα ένα οικόπεδο στην κανονική αξία του, βρήκα τους πρώτους δυο μαθητές μου, κι ένα διήγημά μου εκδόθηκε στο περιοδικό "Άστρον"! Τίποτα το συνταρακτικό, ήταν όμως πρωτοφανείς επιτυχίες για μένα! Και υπάρχουν άνθρωποι που όλοι οι μήνες της ζωής τους είναι κάπως έτσι...”

Σάββατο, 28 Απριλίου 2018

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Εργάζομαι σ' έναν εκδοτικό οίκο. Μετά τη δουλειά πηγαίνω στο σπίτι μιας συναδέλφου, όπου μας περιμένουν άλλες δυο γυναίκες. Καθόμαστε στο πολυτελές σαλόνι και κάνουμε ευχάριστη παρέα. Υπάρχει κι ένας σκύλος εκεί, που αρχικά είναι κουλουριασμένος στο πάτωμα. Μετά όμως σηκώνεται και βλέπω ότι δεν είναι συνηθισμένος σκύλος: Το σώμα του είναι σχεδόν ανθρώπινο, μιλά κανονικά και μας σερβίρει ποτά! Αργότερα εκτελεί χρέη σωφέρ και μας πηγαίνει στα σπίτια μας με αμάξι! Στρίβοντας σε μια αερογέφυρα που διασταυρώνει χαμηλά μια άλλη

Μετεώρων, θαυμάζω το πανέμορφο τοπίο που ξετυλίγεται από κάτω: ένας φαρδύς ποταμός χύνεται σε μια ήρεμη, γαλάζια θάλασσα γεμάτη με διάσπαρτα καταπράσινα νησάκια στο βάθος.

Ανηφορίζοντας τώρα την οδό Μετεώρων, διαπιστώνω ότι είναι ξηρά από ένα σημείο και πάνω. Ο δρόμος είναι μάλλον απότομος, γεμάτος αλλεπάλληλα λοφώδη υψώματα. Βάζω κι εγώ το πόδι μου στο πετάλι και βοηθώ τον μεταλλαγμένο σκύλο-οδηγό όσο μπορώ. Λυπάμαι που φθάνω σπίτι, περνώ τόσο όμορφα με την παρέα...

Η νέα μου δουλειά, που μου αρέσει πολύ: Η Αλίκη αναθέτει διάφορες εργασίες ζωγραφικής στους μαθητές της (17 σελίδες φυλλάδιο για την Κυκλοφοριακή Αγωγή), τις οποίες τα πιτσιρίκια μισοζωγραφίζουν κι εγώ πρέπει να τις συμπληρώνω, έτσι ώστε το έργο που θα βλέπουν τελικά οι γονείς να είναι ευπαρουσίαστο. Εύχομαι να προσληφθεί η αδελφούλα μου μόνιμη σε κανένα κοντινό σχολείο από Σεπτέμβρη, για να μου φέρνει και μένα δουλειές, τις οποίες θα κάνω αργά το βράδι όταν δεν έχω τίποτε άλλο να κάνω. Με πληρώνει κιόλας, αρκετά καλά θα έλεγα. Σίγουρα προτιμώ αυτή τη δουλειά (καλλιτεχνική επιμέλεια!) παρά τα χαζομαθήματα αγγλικών: έχουν κάνει πια τον κύκλο τους, θέλω να τα ξεφορτωθώ μα δεν μπορώ ακόμη, Ξιφαράδων ένεκα...

Ακόμα ένας απίστευτος ***Συντονισμός του Matrix***, κομμένος και ραμμένος στα μέτρα μου:

Τύχες *και* ***Τύχες...***

Η αδελφή μου	Εγώ
Δικαιούται επίδομα ΚΕΑ παρόλο που αυτή την εποχή εργάζεται ως δασκάλα.	**Δ**εν δικαιούμαι επίδομα ΚΕΑ, παρόλο που είμαι μακροχρόνια άνεργη, επειδή έχω ως φιλοξενούμενη τη συνταξιούχο μητέρα μου.
Ως δικαιούχος ΚΕΑ, μπορεί να	**Ω**ς μη δικαιούχος ΚΕΑ, μπορώ να κάνω αίτηση στη ΔΕΗ για κοινωνικό τιμολόγιο

κάνει αίτηση στη ΔΕΗ για κοινωνικό τιμολόγιο ΚΟΤ1.

ΚΟΤ2.

Στις 26 Μαρτίου μπαίνω στο σάιτ www.idika.gr, κάνω την αίτηση της αδελφής μου διαδικτυακά, γίνεται αμέσως δεκτή, όλα ΟΚ.

Κάνω και τη δική μου αίτηση διαδικτυακά μα μου βγάζει δυο εμπόδια: “Ο αριθμός παροχής ηλεκτρικού ρεύματος δεν αντιστοιχεί σε κανέναν από τους δυο συζύγους” και “Χρειάζεται συναίνεση από το φιλοξενούμενο άτομο”. Μπαίνω στην αντίστοιχη σελίδα με τα στοιχεία της μητέρας μου και συμπληρώνω τη συναίνεση. Όταν όμως επιστρέφω στην αίτηση, μου βγάζει ξανά ότι “χρειάζεται συναίνεση”. Ξαναδοκιμάζω, τα ίδια...

Στις 27 Μαρτίου τηλεφωνώ στη ΔΕΔΔΗΕ (σύμφωνα με τις οδηγίες της ΔΕΗ) και εξηγώ το πρόβλημα με τον αριθμό παροχής. Η υπάλληλος ψάχνει στο σύστημα, με διαβεβαιώνει ότι ο αριθμός παροχής μου όντως αντιστοιχεί στο δικό μου όνομα, ωστόσο "δεν έχουν ενημερωθεί όλα τα τμήματα" και με συμβουλεύει να απευθυνθώ στο 11770 ή στο 213-2168391 για να ρυθμίσω το θέμα.

Επιμένω ηρωικά για αρκετές μέρες αλλά κάθε φορά το 11770 με παραπέμπει σε ένα τμήμα που με κρατά συνεχώς σε αναμονή. Όσο για το 213-2168391, “ο αριθμός δεν λειτουργεί προσωρινά, λόγω τεχνικής βλάβης”.

Στα τέλη Μαρτίου, σύμφωνα πάντα με τις οδηγίες της ΔΕΗ, στέλνω ένα e-mail στο kot@idika.gr εξηγώντας το πρόβλημα λεπτομερώς και σαφώς, ευελπιστώντας να λάβω κάποτε απάντηση.

Αρχές Απριλίου λαβαίνω την απάντηση-ερώτηση “το ΑΦΜ είναι γραμμένο στον λογαριασμό της ΔΕΗ;” Κοιτάζω προσεκτικά και βλέπω ότι δεν είναι...

Από τις 10 Απριλίου ξαναπαίρνω το 11770 για να τους ενημερώσω ότι το ΑΦΜ μου δεν είναι γραμμένο πάνω στο λογαριασμό. Με τα πολλά, πετυχαίνω μια αρμόδια υπάλληλο που με συμβουλεύει να στείλω e-mail στο callcenter.dei.com.gr, αναγράφοντας το πρόβλημα κι επισυνάπτοντας δυο φωτοτυπίες: την ταυτότητά μου και το τελευταίο εκκαθαριστικό της Εφορίας.

Θα μπορούσα να απευθυνθώ και στο κοντινό κατάστημα της ΔΕΗ για την αλλαγή των στοιχείων, όμως δεν θέλω να πάω εκεί επειδή η μέση αναμονή στα γραφεία είναι πέντε ώρες -αν φθάσει ποτέ η σειρά μου. Έτσι, στέλνω το επίμαχο e-mail δυο μέρες αργότερα, όταν πηγαίνω στο Internet Cafe.

Στις 16 Απριλίου λαβαίνω μια τυποποιημένη απάντηση, σύμφωνα με την οποία πρέπει να περιγράψω το πρόβλημα σε μια ειδική φόρμα, σε ένα link που μου δίνουν. Όμως, δεν μπορώ να το κάνω αμέσως επειδή αυτή τη φορά ζητούν να συμπληρώσω και τον κωδικό ηλεκτρονικής πληρωμής, που δεν τον έχω μαζί μου.

Στις 18 Απριλίου συμπληρώνω τη φόρμα και την επομένη λαβαίνω ένα sms που με πληροφορεί ότι η αλλαγή των στοιχείων έχει ολοκληρωθεί.

Την επομένη, ωστόσο, λαβαίνω άλλο ένα e-mail από μια διευθύντρια της ΔΕΗ, που λέει ότι δεν έχουν λάβει τις επισυναπτόμενες φωτοτυπίες!

Στις 21 Απριλίου ξαναστέλνω το e-mail με το αίτημά μου στην εν λόγω διευθύντρια, επισυνάπτοντας (ξανά) τις φωτοτυπίες.
Στις 24 του μήνα, αργά το βράδι, λαβαίνω ένα sms που με συμβουλεύει να απευθυνθώ στο 11770 (!!!)
Ελληνικό μπουρδ... σόρι, δημόσιο! Είναι τρελοί, ανίκανοι, γελοίοι! Ή, μήπως, τα κάνουν αυτά σε μένα επίτηδες, για λόγους που μόνο οι ίδιοι ξέρουν;
Την επομένη πηγαίνω στο τοπικό κατάστημα της ΔΕΗ μαζί με τα απαιτούμενα δικαιολογητικά, μήπως και καταφέρω να ολοκληρώσω την περίφημη αλλαγή των στοιχείων μου. Παραδόξως και ανελπίστως, δεν χρειάζεται να περιμένω πάνω από μία ώρα.
Η αρμόδια υπάλληλος, αφού προβαίνει σε όλες τις απαραίτητες ενέργειες, με διαβεβαιώνει ότι "Τώρα όλα είναι εντάξει".
Στις 2:30 το μεσημέρι, με παίρνει τηλέφωνο ένας υπάλληλος από το 11770 για να με ενημερώσει πως έχουν λάβει μονάχα το e-mail με το κείμενο της αίτησης μα όχι τα επισυναπτόμενα έγγραφα (!) Τον πληροφορώ ότι πήγα το πρωί στο κοντινό κατάστημα κι έκανα εκεί την αλλαγή των στοιχείων, πράγμα που γρήγορα επιβεβαιώνει και ο ίδιος. Τώρα, θα χρειαστεί, λέει, να περιμένω 2-3 μέρες για να περαστεί η αλλαγή και στην αίτηση του ΚΟΤ2! *Αυτό είναι σήριαλ με τα όλα του -και δεν ξέρω αν θα έχει happy end...*
Στις 29 Απριλίου δοκιμάζω να κάνω νέα αίτηση για το ΚΟΤ2. Τώρα φαίνεται επιτέλους η διόρθωση των στοιχείων (καιρός ήταν) και η συναίνεση της μητέρας μου. Ωστόσο, τελικά η αίτησή μου ***δεν*** θα γίνει

δεκτή επειδή “Το συνολικό εισόδημα του νοικοκυριού ξεπερνά το προβλεπόμενο όριο. Δεν πληρείτε το κριτήριο του εισοδήματος” (!)

Σημείωση: Το όριο είναι 13.500 ευρώ το χρόνο. Στην εφορία φαίνεται ότι η μητέρα μου κερδίζει γύρω στις 11.000 ευρώ + 5.500 ευρώ εγώ, ως άνεργη...

Παρασκευή, 4 Μαΐου 2018

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Περνώ γοργά μέσα από αρχαίους ναούς και αψιδωτές στοές. Ίπταμαι αόρατη καθώς με κυνηγά ένας επικίνδυνος εχθρός, που στο τέλος με συλλαμβάνει. Γίνεται άγριος καυγάς, δυνατή μάχη μέσα σ' ένα ζοφερό, βρώμικο περιβάλλον που θυμίζει λάντζα εστιατορίου, Κάποια στιγμή εκείνος μου λερώνει τα μαλλιά με μια γκρίζα, γλοιώδη ουσία. Κάπου πιο πέρα ξεχωρίζω τα πρόσωπα της αδελφής μου, της Μαρίνας και της Θεώνης. Βγαίνοντας τελικά από εκεί, νιώθω αγωνία. Ξυπνώ ανήσυχη, χωρίς να θυμάμαι πολλές λεπτομέρειες. *Ερμηνεία: Σήμερα το απόγευμα, ένας συνάδελφος της αδελφής μου, παλιός κι έμπειρος σερβιτόρος, θα πεθάνει από συγκοπή σε ηλικία 55 ετών, αφού πρώτα έχει δουλέψει ολόκληρη τη βάρδια του στο "Χαρούλη" μέχρι τις 6:00 το απόγευμα...*

Στο εξής, λοιπόν, η αδελφή μου θα είναι η μόνη πεπειραμένη σερβιτόρα στο εστιατόριο, υποχρεωμένη να δουλεύει κάθε μέρα από το πρωί ως τα μεσάνυχτα χωρίς ρεπό – εφόσον μάλιστα, μετά τις διακοπές του Πάσχα, εκείνη η χοντρή "προϊσταμένη" που το' παιζε βαρύ πεπόνι εγκατέλειψε τη δουλειά της εντελώς ξαφνικά, χωρίς πρώτερη προειδοποίηση...

Σάββατο, 5 Μαΐου 2018

“... Και μετά, τσαμπουνάνε ορισμένοι πως "την μοίρα σου τη φτιάχνεις!" Να, η μοίρα της Αλίκης είναι να δουλεύει σκληρά, πάρα πολλές ώρες κάθε ημέρα!” λέει η μάνα μου, καθώς παίρνουμε το πρωινό μας και συζητάμε για τον αιφνίδιο θάνατο του σερβιτόρου.

“Σωστά”, συμφωνώ. “Τρεις μήνες ήταν να δουλέψει η Αλίκη σε δυο δουλειές (σχολείο και εστιατόριο), και ειδικά μέσα σε αυτό το διάστημα εξαφανίστηκαν οι δυο πιο πεπειραμένοι σερβιτόροι: Η μία την κοπάνησε ξαφνικά και ο άλλος πέθανε ξαφνικά! Έτσι, τώρα η Αλίκη είναι υποχρεωμένη να βγάζει μόνη της όλη τη δουλειά και να μην παίρνει ποτέ ρεπό!”
“Πόσο ν' αντέξει αυτή η κοπέλα;” μεμψιμοιρεί η μαμά, όμως εγώ δεν ανησυχώ:

Αντέχει μια χαρά η κοπέλα, εφόσον σε όποιο περιβάλλον κι αν βρεθεί, όλοι της συμπεριφέρονται σα να 'ναι ο Μεσσίας (δεν αμφιβάλλω ότι πρόκειται για χάρισμα). Στο "Χαρούλη", για παράδειγμα, πολύ συχνά οι πελάτες δίνουν συγχαρητήρια στα αφεντικά για την Αλίκη, εκστασιασμένοι από τη σβελτάδα και την προθυμία της.

Στις προάλλες μια παρέα Ελληνοαμερικάνων έμειναν έκθαμβοι από τις ικανότητές της (σέρβις και δημόσιες σχέσεις), σε σημείο που αστειεύονταν ότι θα την έπαιρναν να σερβίρει σε δικά τους εστιατόρια στην Αμερική, έναντι 20 $ την ώρα! Κάτι ανάλογο είπε και μια παρέα Ισραηλιτών την επόμενη κιόλας μέρα! Και μια τρίτη παρέα της άφησε φιλοδώρημα 70 ευρώ (!) που η αδελφή μου μοιράστηκε με τους συναδέλφους της. Τα αφεντικά έμειναν άναυδοι και κατηφείς, ενώ η Αλίκη τους πείραζε "Προσέξτε, έχω ήδη δυο προτάσεις για μεταγραφή, μια στην Αμερική και άλλη μια στο Ισραήλ!". “Περίεργο, πάντως” ομολόγησε αυθόρμητα η μαμά. “Θα νομίζουν πως τους πληρώνω”, συμπλήρωσε η Αλίκη...

Παρασκευή, 11 Μαΐου 2018

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Πλήθος ανθρώπων, μαζί κι εγώ με τη μητέρα μου, είμαστε μαζεμένοι σ' ένα υπαίθριο θέατρο. Καθόμαστε σε πέτρινα καθίσματα και περιμένουμε την άφιξη εξωγηίνων. Σύντομα τους βλέπουμε να καταφθάνουν μαζικά: μοιάζουν με μεγάλα μαύρα καβούρια ή αράχνες διαμέτρου 20 εκ περίπου. Προτού προλάβει να αντιδράσει κανένας, τα όντα αρχίζουν να σκαρφαλώνουν γοργά πάνω μας και να τρώνε τα ρούχα μας. Μερικοί προσπαθούν να τα

απωθήσουν ή να τα σκοτώσουν, αυτά όμως αποδεικνύονται πολύ ανθεκτικά. Μόλις κρίνουν ότι δεν υπάρχει κάτι άλλο να φάνε εδώ, κατεβαίνουν από πάνω μας και κατευθύνονται όλα μαζί προς την πόλη, κατατρώγοντας ό,τι βρουν μπροστά τους, κυρίως προϊόντα του πετρελαίου. Όλοι οι άνθρωποι είμαστε πολύ ανήσυχοι, καθώς συνειδητοποιούμε ότι σύντομα δεν θα έχει μείνει τίποτα όρθιο...

Μια Άλλη Πραγματικότητα που βιώνω περπατώντας αμέριμνα κατά μήκος της Λεωφόρου Βουλιαγμένης, από το τέρμα του Μετρό στο Ελληνικό μέχρι τη στάση της Αργυρούπολης: *Τι θα έκανα αν ήμουν πολύ πλούσια;* Θα αγόραζα μια μεγάλη έκταση γης, ας πούμε 2 x 2 χλμ, ανάμεσα σε μια λεωφόρο (σαν τη Βουλιαγμένης) και τη θάλασσα. Θα διαμόρφωνα το μέρος με δέντρα, φυτά, δρόμους, λίγα κτήρια, περίπτερα, μα τίποτα το εντυπωσιακό. Θα έφτιαχνα το σπίτι μου πίσω από μερικά δέντρα, έτσι ώστε να μη φαίνεται από το δρόμο. Ολόγυρα θα έβαζα ψηλή συρμάτινη περίφραξη, με αγκαθωτό σύρμα από πάνω. Θα φρόντιζα ιδιαίτερα ώστε το υποστατικό να μην τραβάει την περιέργεια ή τα φθονερά μάτια, δίνοντάς του τη μορφή πχ εγκατελειμένης στρατιωτικής βάσης.

Εναλλακτικά θα αγόραζα ένα ολόκληρο οικοδομικό τετράγωνο και θα το διαμόρφωνα σαν έναν "σταθμό ΕΥΔΑΠ": Θα το γέμιζα με δέντρα και στη μέση θα έφτιαχνα ένα παράξενα γραφικό κτίσμα, μισοθαμμένο κάτω από έναν μικρό χωμάτινο λόφο. Η κρεβατοκάμαρα και το γραφείο μου θα ήταν στο (απόλυτα ήσυχο) υπόγειο, ενώ το σαλόνι στο ισόγειο. Γύρω-γύρω θα έβαζα ψηλά κάγκελα ή, ακόμα καλύτερα, ψηλή μάντρα, και στην εξώπορτα μια αυστηρή επιγραφή "απαγορεύεται η είσοδος στους μη έχοντες εργασία". Παρεπιπτόντως, είναι λίγο παράξενοι αυτοί οι "σταθμοί ΕΥΔΑΠ" ή μου φαίνεται; Και γιατί τους χτίζουν με αυτό τον τρόπο;

Σ' ένα τέτοιο μέρος θα ζούσα το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μου, μέσα σε μια ηδονική μοναξιά, κάνοντας υπέροχες, μακάριες βόλτες στους δρόμους του, ανάμεσα στα δέντρα και στα λουλούδια, απολαμβάνοντας κάθε στιγμή το ειρηνικό φυσικό περιβάλλον, μακριά από την ενοχλητική παρουσία ανθρώπων και σκύλων. Δεν θα χρειαζόμουν τίποτε άλλο...

Τετάρτη, 16 Μαΐου 2018

❀ Ένα ***πείραμα*** αλλιώτικο από τ' άλλα: Κατά τη διάρκεια της βραδινής μου βόλτας, κάθε τόσο εστιάζω την προσοχή μου σ' ένα όμορφο δέντρο ή θάμνο και αυθόρμητα προφέρω τη λέξη "παράδεισος". Η διαδικασία με ηρεμεί παράξενα, δυνατά... Αργότερα, καταμεσής της νύχτας, μου έρχεται ένα ασυνήθιστο

Διαυγές Όνειρο: Ανοίγω το παράθυρό μου, αφήνομαι και πετώ αβίαστα έξω. Σύντομα φθάνω στη Βενετία και αρχίζω να περιπλανιέμαι στους δρόμους της, παρατηρώντας με ενδιαφέρον τα πάντα ολόγυρα. Καταλήγω καθισμένη σ' ένα καρεκλάκι, δίπλα σε άλλες γυναίκες. Παρακολουθώ το γύρισμα μιας τηλεοπτικής διαφήμισης· πρωταγωνιστεί ένας όμορφος άνδρας με ημίμακρα ξανθά μαλλιά, ο οποίος τραγουδά "Δεν θέλω ν' ακούω παράδεισος!"

Κυριακή, 20 Μαΐου 2018

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι στο σπίτι της πρώην φίλης μου της Λουίζας, μαζί με άλλους καλεσμένους.

Πλησιάζω ερωτικά μια νέα γυναίκα, που κάθεται στον καναπέ. Της πιάνω το στήθος, τρίζω τη ρόγα της στα δάχτυλά μου, απολαμβάνω την αίσθηση. Τότε, όμως, βλέπω 3-4 απειλητικούς γιαπωνέζους να πλησιάζουν, με σκοπό να μου επιτεθούν. Τους κρατώ πίσω με μια επιθετική στάση καράτε και με δυνατές πολεμικές κραυγές.

Λίγο αργότερα, ανάμεσα στους παριστάμενους ξεχωρίζω την ξαδέρφη Αρχοντία. Προσπαθώ να πάω κοντά της μα κάτι μπαίνει ανάμεσά μας: Είναι ένας φασματικός κροκόδειλος, που με καταδιώκει απειλητικός. Μόλις με πλησιάζει, τον κλωτσώ δυνατά, το κεφάλι του τινάζεται πίσω, μα δεν υποχωρεί. “Ποιός είσαι;” τον ρωτώ ανήσυχη, ενώ υποψιάζομαι ότι πρόκειται για κάποιον κρυφό εχθρό...

Σε επόμενο όνειρο, πλήθος μυρμήγκια έχουν σκάψει βαθιές τρύπες στην κάμαρά μου. Τις δείχνω στη μητέρα μου, ύστερα ψεκάζω με Teza. Τα μυρμήγκια ψοφάνε και πέφτουν όλα μαζί κάτω στο πάτωμα. Τέλος, μαζεύω τα σεντόνια με σκοπό να τα πλύνω, ενώ μας δείχνουν οι τηλεοπτικές ειδήσεις...

Ξυπνώντας στη μέση της νύχτας, παρατηρώ πως το δεξί τζάμι του παραθύρου μου είναι ανοιχτό. Παραξενεύομαι, επειδή εγώ κλείνω πάντα τα τζάμια προτού κοιμηθώ. Το πρωί ρωτώ τη μητέρα μου μήπως το άνοιξε αυτή. “Τι δουλειά έχω εγώ να ανοίξω το τζάμι σου; Μάλλον το άνοιξες εσύ και δεν το θυμάσαι”, μου λέει. Μα δεν θυμάμαι καθόλου να το άνοιξα εγώ. Άλλη μία ***χρονική διάλειψη;***

Τετάρτη, 30 Μαΐου 2018

☺ Σήμερα το πρωί, προτού χτυπήσει το κουδούνι στο σχολείο, η μικρή Ζωζώ καθόταν κι έκλαιγε σε μια γωνιά επειδή την είχαν μαλώσει οι γονείς της. Ο Χάρης, όμως, ήξερε πώς να της φτιάξει το κέφι: Πήγε και αγόρασε μια γρανίτα, και της την πρόσφερε λέγοντας “Είσαι πολύ όμορφη, δεν πρέπει να κλαις!”. Αμέσως παρηγορήθηκε η Ζωζώ.

Ωστόσο, ορισμένες άλλες γυναίκες δεν εκτιμούν τη γοητεία του βαφτισιμιού μου: “Να μη ντύνετε το παιδί σαν

σουπερστάρ!" παρατήρησε η δασκάλα στον πατέρα του, το απόγευμα που πήγε να τον παραλάβει από το σχολείο. Απόρησε ο Γιάννης, απορήσαμε κι εμείς: Σίγουρα δεν ντύνουμε το παιδί σαν σουπερστάρ, ένα μπλουζάκι και μια βερμούδα φοράει συνήθως στο σχολείο, ρούχα συνηθισμένα, όχι μάρκες, ούτε ακριβά. Από την άλλη πλευρά, ο Χαρούλης είναι από τα λίγα παιδιά που ξεχωρίζουν από το συρφετό: ψηλότερος κατά μισό έως ένα κεφάλι από τα υπόλοιπα παιδιά της τάξης του, ξανθοκάστανος και αριστοκρατικός, δεν έχει τίποτα πάνω του που να φωνάζει "γύφτος". Μάλλον αυτό είναι που πειράζει τη δασκάλα...

Το απόγευμα ο Χάρης έρχεται κάτω κι έχει όρεξη για παιγνίδι. Καθώς παίζουμε με τις ροζ πλαστικές ρακέτες Monster High και ένα κίτρινο μπαλάκι από αφρολέξ, κάποια στιγμή μου αποκαλύπτει πως "Όταν είμαι στη θεία Τατιάνα και θέλω να κάνω μπάνιο, με βοηθάει να μπω στη μπανιέρα επειδή γλυστράει. Τότε, η θεία δείχνει το πουλί μου και μου λέει "σου βλέπω το γαριδάκι!" (εξυπνάδες της Τατιάνας) ... Ε, όχι και γαριδάκι! Πύργος του Άιφελ!" καταλήγει ο μικρός κι εγώ σκάω στα γέλια...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Απρίλιος-Μάιος 2018):*** Οι νυχτερινές ενοχλήσεις συνεχίζονται περίπου στα ίδια πλαίσια μέχρι τη Μεγάλη Παρασκευή (6 Απριλίου), που πηγαίνω να προσκυνήσω τον Επιτάφιο μαζί με την αδελφή μου. Έκτοτε η κατάσταση χειροτερεύει εντυπωσιακά – ιδίως το ***εφιαλτικό μήνυμα*** "κόλαση/hell" έρχεται στα όνειρά μου ή στο υπναγωγικό στάδιο σχεδόν κάθε νύχτα! Ειδικά στις 9 Απριλίου, μου έρχεται η ακουστική υπναγωγική παραίσθηση "ανοίγουν οι πύλες της κολάσεως", που με κρατά ταραγμένη όλη μέρα, όσο κι αν προσπαθώ να το αγνοήσω. Τα ***οράματα φωτιάς*** επιμένουν κι αυτά, όμως δεν με πολυαπασχολούν επειδή τα ελέγχω μάλλον ικανοποιητικά – πράγμα που σημαίνει ότι το εφιαλτικό μήνυμα είναι προϊόν πολύ χειρότερης μαγείας από τη εκείνη του Sam Kusba! *Γύρευε τι έχουν εξαπολύσει εναντίον μου...*

Δεν το αντέχω πια! Δεν λέει να φύγει το καταραμένο!

Επιμένει ακάθεκτο εδώ και 12 ολόκληρα χρόνια! Έχω δοκιμάσει διάφορες πιθανές και απίθανες λύσεις -μάταια. Ολόκληρος ο κόσμος που με περιβάλλει μοιάζει να είναι έτσι φτιαγμένος ώστε αφενός να μου υποβάλλει το μήνυμα, αφετέρου να με κάνει πιο δεκτική σε αυτό: Τα φαγητά, τα ποτά, η τηλεόραση, το Διαδίκτυο, τα σούπερ μάρκετ, τα κομπιούτερ, τα κινητά, η ύπτια στάση ύπνου – ουσιαστικά τα πάντα διαιωνίζουν το εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση/hell" ή τα υπναγωγικά οράματα φωτιάς.

Ίσως πρέπει να το πάρω απόφαση ότι δεν υπάρχει καμία διαφυγή... Μα είναι κρίμα, είναι άδικο να μου έρχεται ακόμη το εφιαλτικό μήνυμα, μετά από 12 χρόνια ψυχικού πολέμου! Φοβάμαι ότι δεν πρόκειται να βρω ποτέ τη γαλήνη, το εφιαλτικό μήνυμα και τα οράματα φωτιάς θα στοιχειώνουν τις νύχτες μου ως το τέλος της ζωής μου! Εφόσον, μάλιστα, η ζωή είναι μια ατέλειωτη σειρά από απώλειες (για την ακρίβεια, τα καλά πράγματα χάνονται αργά ή γρήγορα· τα κακά, όμως, μένουν για πάντα και επιδεινώνονται χρόνο με το χρόνο), κάποτε θα έλθει ένας καιρός που δεν θα μου έχει απομείνει τίποτα, απολύτως τίποτα, εκτός από το εφιαλτικό μήνυμα! Πιθανότατα, θα πεθάνω ακούγοντας ή βλέποντάς το! Απ' όλα όσα έχω κάνει και μάθει στη ζωή μου, το μόνο που θα μου μείνει ως το τέλος θα είναι το εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση" και τα οράματα φωτιάς! Τι πιο θλιβερό; Τι πιο άδικο;

Αλήθεια, γι' αυτό ακολούθησα όλη αυτή την μεταφυσική πορεία, εδώ και τόσα χρόνια; Αυτά περίμενα στη ζωή μου; Εγώ άλλες ψυχικές εμπειρίες θα 'πρεπε να βιώνω τώρα, άλλου είδους μηνύματα θα 'πρεπε να λαβαίνω! Φαίνεται, όμως, πως σε αυτό τον κόσμο δεν υπάρχει τίποτε άλλο. Όσο για τη λεγόμενη "μεταφυσική αναζήτηση", τελικά δεν είναι παρά μια τεράστια, παγκόσμια απάτη που στόχο έχει τον εντοπισμό και την εξουδετέρωση των γνήσιων πνευματικών ανθρώπων...

Ωστόσο, επειδή προς το παρόν αδυνατώ να αποδεχθώ την κατάσταση, από τις 10 Απριλίου αρχίζω να ακολουθώ ένα ακόμη αυστηρότερο πρόγραμμα ψυχικής αυτοάμυνας, που έχει ως βάση το ξύπνημα στις 5:30 το πρωί – με το σκεπτικό ότι η

μεγάλη πλειοψηφία των φαινομένων συμβαίνουν μετά από εκείνη την ώρα. Για τέσσερις μέρες τα πάω καλά, ύστερα όμως η κατάσταση χειροτερεύει ακόμα περισσότερο, καθώς το εφιαλτικό μήνυμα μου έρχεται τώρα ακόμη νωρίτερα!

Στις 20 Απριλίου, πάνω στην απόγνωσή μου, δοκιμάζω κάτι άλλο: Από τις 3:30 τα ξημερώματα μέχρι τις 5:30 που σηκώνομαι απο το κρεβάτι, σκεπάζω το κεφάλι μου μ' ένα αλουμινοκάλυμα. Η κατάσταση βελτιώνεται αισθητά και αρχίζω πάλι να ελπίζω. Όμως, γύρω στα μέσα Μαΐου διαπιστώνω πως ούτε αυτό το κόλπο με προστατεύει ικανοποιητικά, παρά τη σιδερένια αυτοπειθαρχία που τηρώ: Ναι μεν φροντίζω να ξυπνώ γύρω στις 5:30 το πρωί, ωστόσο δυο λεπτά να ξεχαστώ στο κρεβάτι και να λαγοκοιμηθώ, μου έρχεται το εφιαλτικό μήνυμα σαν υπναγωγική παραίσθηση, γραπτή ή προφορική!

Δεν ξέρω τι να υποθέσω, κατά πάσα πιθανότητα, η ηλεκτρομαγνητική εκπομπή εναντίον μου έχει δυναμώσει: Αν εκτελούσα μια τόσο αυστηρή τεχνική ψυχικής αυτοάμυνας πριν από δυο χρόνια, θα είχα τέλειο αποτέλεσμα. Τώρα, όμως, είμαι περίπου στα ίδια και χειρότερα:

Παραϋπνικές ενοχλήσεις	Απρίλης	Μάης
Εφιαλτικό μήνυμα ("κόλαση")	5	6 (+ σχηματοποιημένες φλόγες)
το αντίθετο ("παράδεισος")		2
Καθαρές νύχτες	21	23

Δεν έλειψαν και ορισμένες ειδικές περιπτώσεις υπναγωγικών παραισθήσεων:

- σκελετόμορφο ον σε κόκκινο φόντο
- λευκωπή επιγραφή DEVIL
- haimi (ακουστική παραίσθηση): στην αμερικάνικη αργκό, η λέξη αυτή σημαίνει "όμορφη, στοργική, μητρική φιγούρα", ενώ ως μουσουλμανικό γυναικείο όνομα σημαίνει “χρυσαφένια”.
- Επιπλέον, εδώ και κανένα χρόνο βλέπω την Πέρσα αρκετά συχνά στα όνειρά μου. Δεν ξέρω γιατί, ίσως προσπαθεί να δημιουργήσει επαφή μαζί μου μέσα από το αστρικό πεδίο -αλλά δεν σφάξανε...

Υπναγωγικές και Υπνοπομπικές Παραισθήσεις

Μετά από ενδελεχή έρευνά μου στο Διαδίκτυο, ανακαλύπτω ότι ναι μεν υπάρχουν αρκετοί άνθρωποι που έχουν υπναγωγικά ή υπνοπομπικά οράματα, ωστόσο κανένας τους δεν βιώνει κάτι πιο τρομακτικό από αυτό που βιώνω εγώ! Εκείνοι συνήθως "βλέπουν" αράχνες, άγρια ζώα, σκοτεινές παρουσίες, σύννεφα καπνού, ακαθόριστα σχήματα, ή "ακούνε" φωνές, μουσική, χτυπήματα, βούισμα, ή "νιώθουν" ξαφνικούς πόνους, πιέσεις, φαγούρα, τινάγματα στο σώμα τους. Κανένας τους δεν βλέπει φλόγες, ούτε ακούει το μήνυμα "κόλαση". Αν είχα εγώ τα δικά τους συμπτώματα, δεν θα προβληματιζόμουν καθόλου...

Οι κυριότερες εξηγήσεις που δίνονται για αυτού του είδους τις εμπειρίες, είναι οι παρακάτω:

Α] ***Ναρκοληψία:*** Διαταραχή ύπνου, που μπορεί να εμφανιστεί σε οποιαδήποτε ηλικία. Η νόσος οφείλεται σε μεταλλάξεις ορισμένων γονιδίων. Από αυτά, το HLA-DQB1 έχει μελετηθεί περισσότερο, καθώς κωδικοποιεί μια πρωτεΐνη που παίζει σημαντικό ρόλο στο ανοσοποιητικό σύστημα. Οι ανωμαλίες του ανοσοποιητικού συστήματος προξενούν απώλεια νευρώνων από τον υποθάλαμο του εγκεφάλου, συνεπώς και διαταραχές ύπνου.

Οι περισσότεροι ναρκοληπτικοί ασθενείς κοιμούνται μόλις λίγες ώρες τη νύχτα -όπως εγώ· συχνά βιώνουν έντονες παραισθήσεις καθώς αποκοιμιούνται (υπναγωγικές) ή καθώς ξυπνούν (υπνοπομπικές) -όπως εγώ· βλέπουν ρεαλιστικά ή αγωνιώδη όνειρα -όπως εγώ. Ο συνδυασμός παραισθήσεων, ρεαλιστικών ονείρων και υπνικής παράλυσης συχνά αποτελεί μια τρομακτική και δυσάρεστη κατάσταση. Σχετικά με τη θεραπεία της ναρκοληψίας, δεν υπάρχει τίποτα που να μην το έχω δοκιμάσει ήδη, με πενιχρά αποτελέσματα.

Β] ***Κοιλιοκάκη***: Δεδομένου ότι από μικρή έχω φουσκώματα και γαστροοισοφαγική παλινδρόμηση, πιθανότατα πάσχω από κοιλιοκάκη (δυσανεξία στην πρωτεΐνη γλουτένη). Όντως, αν

καταναλώσω προϊόντα σιταριού (ιδίως ψωμί) μετά το μεσημέρι, οι νυχτερινές ενοχλήσεις μου χειροτερεύουν αρκετά.

Λεπτομέρεια: Σχεδόν όλοι οι ασθενείς με κοιλιοκάκη διαθέτουν τα γονίδια HLA-DQ2, ή (σπανιότερα) του HLA-DQ8, δηλαδή μεταλλάξεις γονιδίων παρόμοιες με της ναρκοληψίας.

Από την άλλη πλευρά, ναι μεν πολύς κόσμος ανησυχεί σήμερα για τη δυσανεξία στη γλουτένη, μα παραδόξως δεν έχει βρεθεί ακόμη μια ιατρική λύση στο πρόβλημα, πχ χάπια που να απενεργοποιούν τη δράση της. Το μόνο που προτείνεται είναι μια αυστηρότατη δίαιτα αποχής από τη γλουτένη (η οποία, όλως τυχαίως, βρίσκεται σε όλα τα βασικά είδη διατροφής: σιτηρά, δημητριακά, γλυκά, μπύρα, ζυμαρικά κλπ) αλλά και από την καζεΐνη (γαλακτοκομικά). Άλλοι λένε πως η τέλεια αποχή από τη γλουτένη δημιουργεί χειρότερα προβλήματα υγείας. Δεν βγαίνει άκρη, ξέρω όμως ότι το δικό μου πρόβλημα δεν είναι τόσο κοιλιακό όσο εγκεφαλικό.

Γ] ***Ψυχιατρικά θέματα:*** Όσοι πάσχουν από μετατραυματικό στρες συχνά έχουν επαναλαμβανόμενους εφιάλτες, με τους οποίους ξαναζούν το τραυματικό γεγονός. Ωστόσο, υπάρχει και η περίπτωση το ξύπνημα να είναι ο εφιάλτης: Οι υπναγωγικές και υπνοπομπικές παραισθήσεις είναι ζωηρά και τρομαχτικά "φαντασμικά" επεισόδια, όπου κάποιος έχει ορατές ή ακουστικές αισθήσεις την ώρα που αποκοιμιέται ή ξυπνάει, αντίστοιχα.

Όταν κάποιος έχει υπερενεργό εγκέφαλο, βλέπει πολλά έντονα ή διαυγή όνειρα κι ενδέχεται να βιώνει 5-6 υπναγωγίες κάθε νύχτα. Τα φαινόμενα του είδους παρατηρούνται επίσης σε όσους πάσχουν από αϋπνία τη νύχτα, υπνηλία την ημέρα, διαταραχές άγχους και κατάθλιψη.

Σχετική έρευνα έδειξε ότι το 37% των ερωτηθέντων βιώνουν τέτοια φαινόμενα 1-2 φορές τη βδομάδα, ενώ το ποσοστό των ναρκοληπτικών στον πληθυσμό δεν ξεπερνά το 0,04%. Παρεπιπτόντως, το ποσοστό του πληθυσμού που πάσχει από κοιλιοκάκη είναι περίπου το ίδιο (πάνω από 30%) με όσους βιώνουν υπναγωγικές και υπνοπομπικές παραισθήσεις.

Τα επεισόδια μπορεί να ξεκινούν από την παιδική ηλικία και διαρκούν δεκαετίες· ενδέχεται να μη φύγουν ποτέ. Συνήθως, οι υπναγωγίες διαρκούν 1-5΄΄ ή περισσότερο και λαμβάνουν χώρα 2-3 φορές την εβδομάδα ή μερικές φορές το μήνα. Ενίοτε συνοδεύονται από υπνική παράλυση, άλλοτε συνεχίζονται και αφού έχει ξυπνήσει το άτομο. Άλλοι πάλι ξυπνούν ξαφνικά, ουρλιάζοντας με τρόμο.

Οι νευρολόγοι πιστεύουν πως ο ανθρώπινος εγκέφαλος, ιδιαίτερα η αμυγδαλή, ενεργοποιείται με σωματικά ερεθίσματα, πυροδοτώντας το μηχανισμό "φυγή ή φόνος" (flight or fight). Όμως, στην περίπτωση των υπναγωγιών συμβαίνει το αντίθετο: η ψυχική επίθεση ξυπνά τον εγκέφαλο...

Οι πιο συχνές οπτικές παραισθήσεις

Αράχνες, έντομα, φίδια
Δαιμονικά όντα
Απειλητικά άγρια ζώα (πχ σκυλιά, λύκοι, κροκόδειλοι, φίδια)
Σκοτεινές, συχνά εχθρικές παρουσίες στο κρεβάτι ή στο δωμάτιο
Γροθιά ή χτύπημα ενάντια στον ασθενή
Μαύρος καπνός, σκούρες σκιές
"Μόρα": κάποιος ή κάτι κάθεται πάνω στον πάσχοντα
Γραμμές και σχήματα, γεωμετρικά ή όχι
Αντικείμενα στο ταβάνι, πχ σχοινιά, γράμματα, σχάρες κλπ
Φώτα τύπου λέηζερ σαν από ντίσκο
Ψευδοξυπνήματα, δηλαδή ζωντανά όνειρα που διαδραματίζονται "μέσα στο σπίτι"
Ευχάριστα οράματα (πχ συναντήσεις με φίλους) αναφέρονται σπάνια

Συνήθεις ακουστικές παραισθήσεις

Φωνές ανθρώπων ή ζώων
Μουσική, τηλεόραση
Χτυπήματα, γδούποι
Ομιλίες, λέξεις
Σφυρίγματα, βούισμα, φύσημα ανέμου

Συνήθεις αισθητικές παραισθήσεις

Αίσθηση πτώσης από το κρεβάτι
Πόνοι, δαγκώματα, τσιμπίματα
Αίσθηση πως κάτι κακό ή δαιμονικό βρίσκεται στο δωμάτιο
Πίεση στο σώμα ή στο στήθος
Φαγούρα σε διάφορα μέρη του σώματος
Αιώρηση, αίσθηση πτήσης
Τινάγματα, κινήσεις του σώματος

Μερικές περιπτώσεις:

(Νυχτερινός τρόμος) 43χρονη γυναίκα βιώνει έντονο πόνο και τρόμο όταν ξυπνά. Πρόκειται για μια σπανιότατη εκδήλωση παραϋπνίας μη-REM, που διαρκεί περίπου 30''. Αρχικά της συνέβαινε μια φορά το μήνα, μετά 2-5 φορές τη βδομάδα, ύστερα 1-2 φορές κάθε νύχτα. Τα αντικαταθλιπτικά δεν τη βοήθησαν, ούτε βρέθηκε κάποια αιτία για το φαινόμενο.

(Τζένη) Επτάχρονο κορίτσι έχει υπνοπομπικές παραισθήσεις εδώ και τρεις μήνες. Η εμπειρία μοιάζει με κακό ταξίδι LSD, που το βιώνει ένα μικρό, απροστάτευτο, τρομοκρατημένο παιδί. Μπορεί να της συμβεί τη νύχτα, την ημέρα, με πυρετό ή με τέλεια υγεία. Οι παραισθήσεις είναι οπτικές και ακουστικές. Βλέπει κουρτίνες και τοίχους να κινούνται, επίσης ακούει μουσική ή ανθρώπους να φωνάζουν και να χτυπάνε πράγματα. Ξυπνά με μια έντονη αίσθηση κινδύνου.

Η μικρή είναι εκ φύσεως ένα ευγενικό, ευαίσθητο, χαρούμενο παιδί. Ωστόσο, η γιαγιά της πάσχει απο ναρκοληψία και ο πατέρας της υπνοβατεί, ιδίως αν έχει πιει λίγο. Η μητέρα μιλά πολύ στον ύπνο της μα δεν το θυμάται – άρα το θέμα μπορεί να είναι γενετικό. Ο παιδίατρος λέει ότι "οι νυχτερινοί τρόμοι και οι εφιάλτες είναι συνηθισμένοι σε παιδιά της ηλικίας της" αλλά η Τζένη λέει χαρακτηριστικά ότι "τα επεισόδια αυτά είναι υλικό για ταινίες τρόμου· ακόμη και η περιγραφή τους με

κάνει να φαίνομαι τρελή..."

(Κρίστα) Κοντεύει τα 30 κι έχει νυχτερινούς τρόμους 1-2 φορές το μήνα, όποτε νιώθει αγχωμένη ή κουρασμένη. Όταν ήταν έφηβη βίωνε ανάλογα επεισόδια 2-6 φορές τη βδομάδα. Ο ύπνος ήταν ο χειρότερος εχθρός της. Δεν ήθελε να μιλάει σε κανέναν γι' αυτό. Η μητέρα της πίστευε πως η Κρίστα ήταν στοιχειωμένη ή κάτι τέτοιο. Ακόμα και στο Διαδίκτυο της ήταν πολύ δύσκολο να βρει πληροφορίες σχετικά με το θέμα. Ένιωθε πολύ μόνη και τρομοκρατημένη. "Το στρες παίζει μεγάλο ρόλο", υποστηρίζει. "Όταν πηγαίνουμε στο κρεβάτι, πρέπει να είμαστε ήρεμοι, χαλαροί. Το να φοβάσαι τον ύπνο απλά επιδεινώνει την κατάσταση. Χρειάζεται να εκλογικεύεις το πρόβλημα, να θυμάσαι ότι είναι μόνο χημικές ουσίες στο μυαλό σου, δεν είναι τίποτα αληθινό, ούτε φταις σε κάτι".

(Αράχνες) Άνδρας πάσχει από υπνική παράλυση αλλά δεν ανησυχεί ιδιαίτερα. Ωστόσο, εδώ και λίγες βδομάδες που έχει στρες, του έχουν συμβεί δυο-τρεις υπνοπομπικές παραισθήσεις με αράχνες, οι οποίες δεν έφυγαν αμέσως μετά το ξύπνημα. Αρχικά νόμιζε πως είχε σχιζοφρένεια...

(Σχιζοφρενής) Άνδρας έχει υπνική παράλυση και παραισθήσεις, οι οποίες χειροτέρεψαν όταν διαγνώστηκε με σχιζοφρένεια. Νιώθει σκοτεινά όντα κοντά του στο κρεβάτι, ακούει την αδελφή του να τον φωνάζει ενώ εκείνη λείπει κλπ. Η επίγνωση της ασθένειας τον κάνει να νιώθει ακόμα χειρότερα.

(Βετεράνος του Ιράκ) Από τότε που γύρισε στην Αμερική, το 2004, "βλέπει" μια σκιά να αιωρείται εδώ κι εκεί. Αυτό γίνεται 2-5 φορές κάθε νύχτα. Ο γιατρός του έγραψε Prazosin, που φαίνεται αποτελεσματικό μόλις κατά 50%. Βλέπει επίσης μάγισσες, νυχτερίδες, ανθρώπους να τον σημαδεύουν με όπλα. Κοιμάται 5-6 ώρες κάθε νύχτα, με συνεχείς διακοπές. Ούτε θυμάται πια πώς είναι ένας καλός, ολονύχτιος ύπνος...

(Άντυ) Είναι 38 ετών και πάσχει από υπναγωγικά οράματα εδώ και είκοσι χρόνια. Σχεδόν κάθε νύχτα βλέπει δαίμονες, αράχνες, ιπτάμενα κεφάλια, διάφορα αντικείμενα που πετούν γύρω του, το ταβάνι να πέφτει, κλπ.

Δεν ξέρει γιατί του συμβαίνουν αυτά: Είναι πολύ υγιής, τρώει σωστά, γυμνάζεται, δεν παίρνει φάρμακα, δεν πίνει, δεν καπνίζει, δεν ασχολείται με μαγείες ή μαντείες, κοιμάται οκτώ ώρες κάθε νύχτα. Δεν φοβάται, αντιμετωπίζει την κατάσταση με λογική και ψυχραιμία. Όμως, η κατάσταση τον εκνευρίζει και επιθυμεί να την ελέγξει και να την ερευνήσει περισσότερο.

(Ψευδοαράχνες) Σε όλη της τη ζωή, μα όχι κάθε νύχτα, βλέπει υπναγωγικά οράματα με αράχνες που είναι εκεί ακόμη και όταν ξυπνά, για να εξαφανιστούν μετά από λίγα δευτερόλεπτα. Μια φορά είδε ένα πολύπλοκο σχέδιο τύπου "μαντάλα" στο ταβάνι, που έμοιαζε με πολυέλαιο γεμάτο πολύχρωμα κρύσταλλα. Τα σχέδια ακολουθούσαν την κίνηση των ματιών της. Έτσι κατάλαβε ότι και οι αράχνες δεν ήταν αληθινές. Δεν την ανησυχεί πια το φαινόμενο...

(Κουρασμένη) Γυναίκα 32 ετών, σε όλη της τη ζωή βλέπει υπναγωγικά οράματα με ελικόπτερα, αράχνες, ρομπότ, ανθρώπους χωρίς μάτια κλπ. Λέει ότι οι παραισθήσεις είναι πολύ χειρότερες στο σκοτάδι, γι' αυτό φροντίζει να κοιμάται με αναμμένο φως ή τηλεόραση. Τελευταία βλέπει αράχνες σχεδόν κάθε νύχτα. Τα φαινόμενα είναι τόσο συχνά ώστε φοβάται να πέσει στο κρεβάτι για ύπνο, έχει μόνιμο άγχος και κατάθλιψη.

Το φάρμακο Terazosin τη βοήθησε σημαντικά, τώρα βλέπει μόνο διάφανες αράχνες. Όμως, υπάρχουν παρενέργειες: φαγούρα, υπνηλία, αίσθηση τριχών στο δέρμα. “Κρίμα... Είμαι ένα καλό άτομο, ήθελα να προσφέρω κάτι θετικό στον κόσμο, μα τώρα νιώθω πολύ κουρασμένη απ' όλα – θλιμμένη, άδεια, χωρίς σκοπό”, εξομολογείται.

(Άγγελος) Είναι μόλις 15 χρονών και δεν ξέρει τι να κάνει: Πρόσφατα ονειρεύτηκε πως τον χτυπούσαν στο κεφάλι με

μπαστούνι και όταν ξύπνησε πονούσε και ζαλιζόταν στ' αλήθεια. Μια άλλη φορά έβλεπε πως τον μαχαίρωσαν και ξύπνησε με μαχαιριές που δεν φεύγουν, όπως δεν του φεύγει ο πονοκέφαλος...

(Υπνοβάτης) Μέχρι τα 12 χρόνια της έβρεχε το κρεβάτι επειδή κοιμόταν πολύ βαθιά. Συχνά ξυπνούσε νιώθοντας πίεση πάνω στα πόδια της ή στην άκρη του κρεβατιού, σαν κάποιος να καθόταν εκεί. Μια φορά υπνοβάτησε. Μερικές φορές έβλεπε πρόσωπα να αιωρούνται μπροστά της, άτομα που την είχαν βλάψει και επιθυμούσε να ξεχάσει. Αργότερα έπαθε κατάθλιψη και άγχος λόγω τραυματικών εμπειριών.

Ο διαλογισμός δεν την βοήθησε, μάλλον επιδείνωσε την κατάσταση: έβλεπε υπνοπομπικές παραισθήσεις με ιστούς αράχνης ή σχηματοποιημένες αράχνες. Εδώ και ενάμισι χρόνο δεν έχει ενοχλήσεις και νιώθει θαυμάσια.

(Μάρκους) Στοιχηματίζει ότι πολλοί από εμάς έχουμε δυσανεξία στη γλουτένη, δηλαδή κοιλιοκάκη. Η γλουτένη είναι ναρκωτικό και μπορεί να προκαλέσει προβλήματα στον ύπνο και στο ξύπνιο όσων είναι ευαίσθητοι στο σιτάρι, το κριθάρι και τη βρώμη. “Αν πάσχετε από γαστροοισοφαγική παλινδρόμηση, κατά 99% έχετε δυσανεξία στη γλουτένη. Κόψτε τη γλουτένη και τα γαλακτοκομικά (η καζεΐνη είναι παρόμοια με τη γλουτένη) και δείτε αν οι παραισθήσεις θα φύγουν. Έφυγαν από μένα όταν έκοψα αυτά τα πράγματα από τη διατροφή μου”, λέει.

(Νίκη) “Δυστυχώς, έχω περάσει τις υπναγωγικές παραισθήσεις μου στον 3χρονο γιο μου: Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, "έβλεπα" πράγματα. Οι υπναγωγικές παραισθήσεις μου είναι σχεδόν πάντα τρομακτικές: αράχνες, μυρμήγκια, σατανικές γραφές με αίμα στους τοίχους. Πάντα πίστευα πως ήμουν τρελή και πως μια μέρα θα αποτρελαινόμουν.

Εκείνο που φοβάμαι περισσότερο, είναι ότι ο γιος μου αρχίζει να αποκτά αυτές τις υπναγωγικές παραισθήσεις και δεν

μπορώ να του πω ότι είναι ψέματα επειδή όλοι ξέρουμε πόσο αληθινές φαίνονται, ιδίως σ' ένα μικρό παιδί. Έχει εκδώσει κανείς τίποτα σχετικά με τη κληρονομική μετάδοση αυτής της κατάστασης;

(Έϊμυ) “Δεν βλάπτει να το δοκιμάσετε: Τα επεισόδια είναι πιο συχνά όταν είμαι στρεσαρισμένη, ενώ σχεδόν εξαφανίζονται όταν είμαι ήρεμη. Πριν από 20 χρόνια είχα επεισόδια σχεδόν κάθε νύχτα. Τα συνέδεσα με το επιπλέον άγχος που ένιωθα λόγω των δύο διαρρήξεων στο σπίτι μου μέσα σε τέσσερις μέρες. Αφού έκανα τη σύνδεση, ξεκίνησα ένα ειδικό τελετουργικό πριν πέσω στο κρεβάτι: Περπατούσα σε όλο το σπίτι εξετάζοντας κάθε πόρτα και παράθυρο, για να βεβαιωθώ πως είναι ασφαλή. Αφού ξάπλωνα, οραματιζόμουν τη "βόλτα" μου και διαβεβαίωνα τον εαυτό μου πως όλα ήταν ασφαλή. Όταν έκανα αυτό το τελετουργικό, δεν είχα ενοχλήσεις. Βρείτε, λοιπόν, τι σας δημιουργεί άγχος, και φροντίστε να ηρεμήσετε τον εαυτό σας ανάλογα, ιδίως πριν από τον ύπνο...”

“Άλλο ένα πράγμα που δοκίμασα, πάνω στην απόγνωσή μου, ήταν να χώνω το σαγόνι μου στο στήθος μου πριν αποκοιμηθώ. Για κάποιο παράδοξο λόγο αυτό έφερε αποτέλεσμα! Δεν ξέρω γιατί, αλλά το κόλπο δούλεψε. Δοκιμάστε το...”

(Σαμάνος) “Η υπναγωγία είναι φυσική ψυχεδέλεια. Τα ναρκωτικά είναι άχρηστα, η υπναγωγία είναι LSD για όλους. Μην ακούτε τους γιατρούς, που δεν ξέρουν τίποτα πέρα από τα βιβλία τους. Απλά, ξεχωρίστε τη φαντασία από την πραγματικότητα. Δείτε το υπναγωγικό στάδιο σαν ένα ακόμα ψυχικό βασίλειο, πέρα από την φυσική πραγματικότητα και τα όνειρα. Απολαύστε το μυστήριο, την τρέλα.

Ξεκινήστε διαλογισμό και μάθετε πώς να προκαλείτε μόνοι σας την υπναγωγία. Κατά τη διάρκεια του διαλογισμού, εισέρχεστε στο υπναγωγικό στάδιο. Η διαφορά είναι ότι έτσι θα διατηρείτε μεγαλύτερη συνειδητότητα, οπότε θα γνωρίζετε πως όσα βιώνετε είναι ψευδαίσθηση, προβολή του δικού σας νου.

Η υπναγωγία δεν μπορεί να σας βλάψει. Δεν είστε τρελός, ούτε χρειάζεστε φάρμακα. Όποτε ξυπνάτε από τρομαχτικές υπναγωγικές παραισθήσεις, απλά διαφοροποιείστε την πραγματικότητα από τη φαντασία. Άλλωστε, δεν υπάρχει μονάχα μία, σταθερή πραγματικότητα. Οι ψυχίατροι χαρακτηρίζουν κάποιον τρελό μόνο και μόνο επειδή κάνει ενδιαφέρουσες σκέψεις.

Όσοι βιώνετε υπναγωγική δραστηριότητα, θεωρείστε την σαν κάτι καλό. Ο νους σας έχει ένα φυσικό δυναμικό ανώτερο από των άλλων ανθρώπων. Όταν προσπαθείτε να ξεφύγετε, απλά βουλιάζετε βαθύτερα μέσα στο πρόβλημα, καθώς ο φόβος προδιαγράφει τις εμπειρίες σας".

(Clorazil) Γυναίκα είχε τακτικά υπναγωγικά επεισόδια και διαγνώστηκε με σχιζοφρένεια. Της έγραψαν Clorazil πριν από ενάμισι χρόνο και τα επεισόδια σταμάτησαν. Προηγουμένως είχε δοκιμάσει και άλλα φάρμακα αλλά κανένα από αυτά δεν την βοήθησε αποτελεσματικά.

(Αξίζει μια δοκιμή) Άνδρας 37 χρονών έχει υπναγωγίες εδώ και 20 χρόνια. Οι παραισθήσεις είναι κυρίως ακουστικές: φωνές, ομιλίες, βουητό. Συνηθίζει να καταγράφει αυτές τις εμπειρίες. Ο αδελφός του "βλέπει" αράχνες ή γριές· η μητέρα του παραμιλάει στον ύπνο της· ο θείος του πάσχει από υπνική παράλυση· η κόρη του έχει νυχτερινούς τρόμους τρεις φορές τη βδομάδα, από δέκα μηνών! Προφανώς, το πρόβλημα είναι γενετικό. Κρατώντας τακτικό ημερολόγιο, ανακάλυψε ότι τα προϊόντα με γλουτένη πυροδοτούν τα επεισόδια. Έτσι, ξεκίνησε δίαιτα χωρίς γλουτένη και οι φωνές εξαφανίστηκαν – ωστόσο επιστρέφουν αν ενδώσει σε κάποιο ντόνατ.

Όταν άρχισε την ίδια δίαιτα στην κόρη του, η κατάστασή της βελτιώθηκε από τρία επεισόδια τη βδομάδα σε τρία εκείνο το μήνα. Ύστερα, οι νυχτερινοί της τρόμοι εξαφανίστηκαν. Έξι μήνες αργότερα ξαναέβαλε γλουτένη στη δίαιτά της και μέσα σε τρεις μέρες οι νυχτερινοί τρόμοι επέστρεψαν...

(Βαρέθηκα...) Άνδρας έχει υπναγωγικά οράματα εδώ και 20 χρόνια, δεν τα αντέχει άλλο. Ανακούφιση έχει βρει μόνο στα συμπληρώματα σιδήρου (ferrous sulfate 325 mg), που του τα έγραψε ο γιατρός επειδή έπασχε από το σύνδρομο των ανήσυχων ποδιών. Έκτοτε, οι κινήσεις των ποδιών αλλά και οι υπναγωγικές παραισθήσεις του μειώθηκαν αισθητά: κάποτε τα είχε κάθε μέρα, τώρα του έρχονται μερικές φορές το μήνα. Αν σταματήσει τα συμπληρώματα σιδήρου για λίγο καιρό, οι παραισθήσεις επανέρχονται. Δεν έχει χαμηλή αιμοσφαιρίνη ή σίδηρο στο αίμα, αλλά χαμηλή φεριτίνη. Μάλλον η χαμηλή φεριτίνη προκαλεί τα προβλήματα ύπνου...

(SageWeed) Άνδρας υποφέρει από υπνική παράλυση, νυχτερινούς τρόμους και υπναγωγικές παραισθήσεις εδώ και πολύ καιρό. Εργάζεται σαν κάμεραμαν για ένα κανάλι μεταφυσικής έρευνας. Τα τελευταία χρόνια, η συχνότητα των επεισοδίων έχει αυξηθεί πολύ (*παγκοσμίως;*).
“Ο ανθρώπινος νους είναι ικανός να δημιουργεί παραισθήσεις, φαντασίες, σενάρια αλλά και να αντιλαμβάνεται τη συνειδητή ψυχική ενέργεια. Έχω πάει σε πολλούς γιατρούς, έχω υποστεί μελέτες ύπνου, αξονικές τομογραφίες κλπ, κι έχω πάρει τις ίδιες, στερεότυπες απαντήσεις απ' όλους. Οι γιατροί μπορούν να εξετάσουν το φυσικό σώμα όπου κατοικεί το πνεύμα σου. Δεν μπορούν να εξετάσουν το πνεύμα και τη συνειδητότητα που είναι ο αληθινός εαυτός σου”, λέει.

Σύμφωνα με τη συνολική εμπειρία του από τους πιο στοιχειωμένους τόπους των ΗΠΑ, “Ποτέ δεν είμαστε μόνοι· υπάρχει ένα μέρος όπου πάμε όλοι μετά το θάνατο. Έχω δει με τα μάτια μου πολλά εκπληκτικά πράγματα μέσα από το φακό της κάμερα: Φωτεινές σφαίρες, λωρίδες διαφόρων χρωμάτων, ανθρώπινες οπτασίες, ενέργεια. Έχω παρευρεθεί σε συνειδητές και λογικές συζητήσεις μεταξύ ερευνητών και πνευμάτων, τόσο αγγελικών όσο και δαιμονικών. Έχω νιώσει έντονα διάφορες ενέργειες να με τραβάνε, να με σκουντάνε, να με σπρώχνουν. Συχνά έχω νιώσει έτοιμος να αιωρηθώ...”.

Γενικά συμπεράσματα

Α] Οι υπναγωγικές παραισθήσεις και οι επαναλαμβανόμενοι εφιάλτες κατά κανόνα αφορούν πρόσωπα ή πράγματα που το άτομο φοβάται ή θέλει να ξεχάσει. Σχεδόν ποτέ δεν αφορούν κάτι ευχάριστο. *Δεν είναι σατανικό αυτό;*
Β] Οι γυναίκες υποφέρουν σε πολύ μεγαλύτερο ποσοστό από τους άνδρες. *Λογικό δεν είναι, σε μια μισογυνική κοινωνία;*
Γ] Τέτοια πράγματα συμβαίνουν συνήθως σε ανθρώπους καλούς, που επιθυμούν να προσφέρουν κάτι θετικό στον κόσμο, που αναρωτιούνται και προβληματίζονται, που έχουν κριτική σκέψη. *Δεν συμβαίνουν ποτέ σε ανεγκέφαλους ή σε καθάρματα...*
Δ] Οι υπναγωγικές εικόνες συχνά φαίνονται σαν ξεκάρφωτες, σαν από κάποιο βιντεοπαιγνίδι ή κινούμενα σχέδια. Ενίοτε μοιάζουν σχηματοποιημένες ή φτιαγμένες από κομπιούτερ – *σα να τις στέλνει κάποιος τεχνητός πομπός και ο εγκέφαλος της δέχεται σαν δέκτης.*
Ε] Τα προβλήματα μπορεί να διαρκέσουν δεκαετίες, ίσως μέχρι το τέλος της ζωής. Ενίοτε μολύνουν το DNA του θύματος και περνούν στην επόμενη γενιά. *Πολύ καλά έκανα, τελικά, που δεν παντρεύτηκα και δεν τεκνοποίησα: Το εφιαλτικό μήνυμα και τα υπναγωγικά οράματα φωτιάς θα μπορούσαν κάλλιστα να περάσουν στα παιδιά μου...*
ΣΤ] Δίνονται άφθονες αιτιολογίες για το φαινόμενο: Ψυχολογικά προβλήματα, ψυχικές επιθέσεις, ηλεκτρομαγνητικές επιθέσεις, κακή διατροφή -όλα μπορεί να φταίνε. *Γενικότερα, οι αρνητικοί παράγοντες είναι πολύ περισσότεροι από τις πιθανές λύσεις, που τελικά δεν είναι και τόσο πιθανές...*

Αρνητικοί Παράγοντες

Άγχος, φόβος, μετατραυματικό στρες
Έλλειψη ύπνου
Ψύχωση, κατάθλιψη
Άπνοια, εμποδιζόμενη αναπνοή
Αλκοόλ, νικοτίνη, καφεΐνη

Κατανάλωση προϊόντων με γλουτένη (σιτηρά, δημητριακά, αλλαντικά, τηγανητά) ή καζεΐνη (γαλακτοκομικά)
Ψυχιατρικά φάρμακα
Διάβασμα στο κρεβάτι
Ύπνος σε ύπτια στάση
Γενετικοί ή νευρολογικοί παράγοντες (ημικρανίες με αύρα, επιληψία, ναρκοληψία, νόσος του Πάρκινσον κλπ)
Ενασχόληση με πνευματισμό, μαγεία, μαντεία και τα συναφή
Ο διαλογισμός εισάγει το νου στο υπναγωγικό στάδιο

Δράσεις και Ουσίες που ίσως βοηθούν

* Αποδοχή της κατάστασης, περιορισμός του σχετικού άγχους
* Ημερολόγιο νύχτας: Καταγράφετε τις παραϋπνικές ενοχλήσεις ή τα ασυνήθιστα όνειρα σ' ένα τετράδιο, κάθε νύχτα. Σημειώνετε τους αρνητικούς παράγοντες που νομίζετε ότι προκαλούν το φαινόμενο, έτσι ώστε να τους αποφεύγετε στο μέλλον.
* Αναπτύξτε ένα ειδικό τελετουργικό (συνεχή κι επαναλαμβανόμενη θετική έκθεση) πριν από την κατάκλιση: Αν, για παράδειγμα, "βλέπετε" πως κλέφτες εισβάλλουν στο σπίτι σας, προτού πέσετε στο κρεβάτι περπατήστε σε όλα τα δωμάτια εξετάζοντας κάθε πόρτα και παράθυρο, για να βεβαιωθείτε πως είναι ασφαλή. Αφού ξαπλώσετε, οραματιστείτε τη "βόλτα" σας και καθυσηχάστε τον εαυτό σας πως όλα είναι εντάξει. *Αν μη τι άλλο, τουλάχιστον θα νιώσετε πιο ήρεμα...*
* Prazosin (*αντιυπερτασικό, δεν υπάρχει στην Ελλάδα*)
* Μελατονίνη (*προκαλεί έντονα όνειρα αλλά μάλλον επιδεινώνει τα υπναγωγικά φαινόμενα*)
* 5-HTP, L-Tryptophan, Clorazil, Terazosin, Inositol (*ψυχοφάρμακα αμφίβολης δράσης*)
* Valerian root (*δεν κάνει πολλά πράγματα*)
* Μαριχουάνα, Indica strain (*ναρκωτικό, παράνομο*)
* Θειικός σίδηρος 325 mg – ferrous sulfate (*μάλλον όχι τόσο ικανοποιητικό*)
* 4-6 oz linden tea (τσάι φιλλύρας) ή μισό κουταλάκι μέλι φιλλύρας τύπου Δυτικής Ουκρανίας ή Μολδαβίας (*σπάνιο και αμφίβολο*)

Επαναστατικό Καλοκαίρι

Τετάρτη, 6 Ιουνίου 2018

Εικόνες του Πλέγματος: Εδώ και λίγες μέρες σχεδίαζα να πάω να ρίξω μια πιο προσεκτική ματιά σε δυο παράξενα οικόπεδα της Άνω Γλυφάδας, τα οποία φέρονται ως έχοντα σχέση με την ΕΥΔΑΠ: Το πρώτο πιάνει ολόκληρο το τετράγωνο Κέας, Λεάνδρου, Αγ. Τρύφωνος, Πέλλης. Το δεύτερο οριοθετείται από τις οδούς Ελ. Βενιζέλου, Βουλιαγμένης, Αγ. Φανουρίου, Κουντουριώτη.

Σήμερα το απόγευμα, έχοντας ξεχάσει το ανωτέρω σχέδιο, ετοιμαζόμουν να πάω μια απλή βόλτα στα πέριξ. Ωστόσο, ρίχνοντας μια τράπουλα με χαρτιά Yu-Gi-Oh, όπου έχω αντιστοιχήσει μία φιγούρα σε κάθε διαδρομή (για να έχει και λίγο σασπένς η υπόθεση), έτυχε να τραβήξω το "Amazon Village" που αντιστοιχεί στις οδούς Κέας και Αγ. Τρύφωνος – δηλαδή στο κοντινότερο από τα εν λόγω οικόπεδα!

Έτσι, λοιπόν, κατευθύνθηκα προς τα εκεί και φρόντισα να παρατηρήσω καλύτερα το μέρος: Το μοναχικό κτήριο στέκει μέσα σ' ένα εντελώς αδιαμόρφωτο χωράφι γεμάτο δέντρα (πεύκα, πικροδάφνες, ελιές, συκιές κλπ). Εκτός από την πρόσοψη, οι τοίχοι του είναι μισοθαμένοι, σε όλο το μήκος τους, μέσα σε χειροποίητους λοφίσκους -*γιατί άραγε;* Υπάρχουν δυο όμοιες πινακίδες, η μία κολλημένη στην εξώπορτα και η άλλη στην μπροστινή πόρτα του κτίσματος, που γράφουν το ίδιο, δηλαδή "ΕΥΔΑΠ - Απαγορεύεται η είσοδος στους μη έχοντες εργασία". *Αυτό μόνο...* Το οικόπεδο είναι περικυκλωμένο από ψηλά, πράσινα κάγκελα, η εξώπορτα είναι πάντα κλειδωμένη και ποτέ μα ποτέ δεν έχω δει να μπαίνει ή να βγαίνει κάποιος από εκεί. Πάντως, άκουσα νερό να τρέχει μέσα από τα τρία ανοιχτά πλαϊνά παράθυρα, που δεν έχουν παντζούρια αλλά κάγκελα.

Λίγες μέρες αργότερα θα επισκεφθώ το δεύτερο οικόπεδο: έχει τα ίδια χαρακτηριστικά, μόνο που διαθέτει και

προστατευτικά σύρματα πάνω από τα ψηλά πράσινα κάγκελα. Αυτό το κτήριο πρέπει να είναι μεγαλύτερο αλλά το σχέδιό του δεν πολυφαίνεται επειδή όλη η μπροστινή μεριά καλύπτεται από πυκνοφυτεμένα δέντρα. Και εδώ υπάρχουν οι παράξενοι λοφίσκοι, οι ίδιες απωθητικές πινακίδες, η ίδια απόλυτη ερημιά, ο ίδιος αέρας μυστηρίου πλανιέται στην ατμόσφαιρα...

Εδώ και πέντε δεκαετίες τουλάχιστον, αυτά τα δυο οικόπεδα παραμένουν ίδια και απαράλλακτα. Τέτοιου είδους κτίσματα δεν έχω δει πουθενά αλλού, υπάρχουν όμως δυο σχετικά κοντά στο σπίτι μου (10-15΄ με τα πόδια). Και, όπως είδα στον χάρτη, σχηματίζουν ισόπλευρο τρίγωνο 8 x 8 x 14 εκ με το σπίτι μου, με το κτίσμα της οδού Λεάνδρου να βρίσκεται στην κορυφή.

Ψάχνω σχετικές πληροφορίες στο Διαδίκτυο για αρκετή ώρα, μα δεν καταφέρνω να βρω καμία σχετική πληροφορία -λες και τα οικήματα του είδους να είναι ανύπαρκτα.

Τι να κρύβουν, άραγε;

Κάτι κρύβουν, όχι κατ' ανάγκην κάτι κακό.

Αλλά αμφιβάλλω έντονα αν έχουν όντως κάποια σχέση με την ΕΥΔΑΠ...

Παρασκευή, 8 Ιουνίου 2018

Νωρίς το πρωί ανοίγω το ψυγείο και, προς μεγάλη μου έκπληξη, διακρίνω μέσα ένα σετ από έξι κουτιά μπύρες *εζα,* από τις οποίες λείπει η μία. Απορώ, καθώς δεν έχω αγοράσει μπύρες τελευταία, παρά μόνο σόδες που πίνω με το φαγητό.

"Πώς βρέθηκαν εδώ αυτές οι μπύρες; Μήπως τις έφερε ο Γιάννης;" ρωτώ τη μαμά.

"Όχι, μάλλον τις είχες αγοράσει εσύ και τις ξέχασες", μου απαντά εκείνη.

Κι όμως, είμαι σίγουρη πως εδώ και μια βδομάδα τουλάχιστον δεν υπήρχαν μπύρες στο ψυγείο. Πιθανότατα πρόκειται για ακόμα μια ***χρονική διάλειψη***. Σαν πολύ συχνά δεν μου συμβαίνουν τελευταία;

☺ Ο Χαρούλης έχει κλείσει πλέον τα δέκα κι έχει κόψει τις πολλές χαριτωμενιές. Σπάνια παίζουμε ποδόσφαιρο πια (μόνο ρακέτες, καμιά φορά), μάλλον επειδή έχει ψηλώσει αρκετά και δεν του είναι τόσο εύκολο να ορμάει συνεχώς κάτω στο πάτωμα για να πιάσει τη μπάλα. Προτιμάει να προπονείται μόνος του στην αυλή, σύμφωνα μάλιστα με τις οδηγίες του αυστηρού πατέρα του, ο οποίος ονειρεύεται μια μέρα να δει το γιο του "Ρονάλντο".

Το μεσημέρι ο μικρός αναχωρεί για τριήμερες διακοπές στο Σοφικό, σε μια ειδική κατασκήνωση για μέλλοντες ποδοσφαιριστές. Την εκδρομή διοργανώνει ο ποδοσφαιρικός σύλλογος στον οποίο ανήκει και είναι η πρώτη εξόρμηση του Χάρη ως νεαρός, ανεξάρτητος άνδρας.

Λίγο πριν φύγει, σκεπτικός και προβληματισμένος, κάθεται και γράφει τις σκέψεις του (κομματάκι ανορθόγραφα) σ' ένα μικρό ημερολόγιο:

‡ 8/6/2018 – Σήμερα φεύγω για τρεις μέρες με τους φίλους μου για το Σοφικό. Θα μου λείψει πολύ η μαμά μου, ο μπαμπάς μου και οι οικογένιά μου. Εκτός από αφτό, η Ζωζώ έχει γκόμενο που εφτυχώς θυμήθηκα το όνομά του γιατί όλο το ξεχνάω, γιατί θέλω να το ξεχνάω. Τέλοσπάντον παρόλα φτα βρήκα και εγώ γκόμενα που είναι πιο όμορφη από τη Ζωζώ! ‡

Όσο για τον ανηψιό Γιάννη, εξακολουθεί να περιφέρει το προσωπείο του ευσυνείδητου οικογενειάρχη – ίσως όμως να νιώθει γνήσια την ανάγκη. Εγώ, πάντως, εξακολουθώ να μην πείθομαι, καθώς βλέπω ότι ορισμένες αρνητικές τάσεις του χειροτερεύουν με το χρόνο: Συγκεκριμένα, του είναι αδύνατον να μιλήσει έστω για δέκα λεπτά χωρίς να εκφράσει τον ακραίο μισογυνισμό του. Με ρομποτική επιμονή διατυμπανίζει πως όλες οι γυναίκες είναι βρωμερές πουτάνες επειδή θέλουν σεξ και όλες θέλουν σεξ παντού, πάντοτε, με οποιονδήποτε τρόπο και με όποιοδήποτε τύχει! Μιλάει με λόγια τόσο υπερβολικά και

προσβλητικά, που δεν μπορώ ούτε θέλω να τα καταγράψω. Θεωρεί τις γυναίκες ως το πιο ευτελές πράγμα πάνω στη γη, πολύ κατώτερες και από αντικείμενα ακόμη. Δεν ξέρω πώς αλλιώς να το εκφράσω, τόσο περιφρονητικά δεν μιλάει κανείς ούτε για το κωλόχαρτο. Συχνά, μάλιστα, εκφράζει την επιθυμία του να ήταν μουσουλμάνος, επειδή

“Αυτοί τις έχουν τις γυναίκες τους όπως πρέπει, κλεισμένες μέσα στο σπίτι, ούτε νεκρές δεν βγαίνουν απο εκεί! Όχι σαν τις δικές μας που είναι καραπουτάνες και τριγυρίζουν όλη μέρα έξω!”

“Μα τότε κι εγώ πουτάνα είμαι, επειδή όλη μέρα τριγυρίζω έξω!” του κάνω.

“Τι σχέση έχεις εσύ με τις γυναίκες;” μου απαντάει αινιγματικά. “Τι σύγκριση υπάρχει ανάμεσα σε σένα και στα σκατά;”

Ενίοτε τονίζει ότι εγώ και η μάνα μου διαφέρουμε από τις άλλες γυναίκες (προφανώς επειδή δεν πηδιόμαστε) αλλά δεν νομίζω ότι μας εκτιμάει πραγματικά: Ή μας δουλεύει, ή θέλει να μας βλέπει έτσι επειδή είμαστε η οικογένειά του. Άλλωστε, συχνά-πυκνά μας πετάει βρισιές με τρόπο (πχ, "είστε ηλίθιες") έντεχνα ανακατεμένες με άσχετες κουβέντες, ώστε να μη συνειδητοποιούμε αμέσως τι λέει.

Ο Γιάνναρος έχει οκτώ μήνες να κάνει σχέση – πρωτοφανές για τον σούπερ γόη, ο οποίος ως τον περασμένο Νοέμβριο δεν είχε μείνει ποτέ, ούτε μια μέρα, χωρίς παλλακίδα να τον υπηρετεί. Αυτό συμβαίνει ίσως επειδή τελευταία έχει αποτρελαθεί και εκφράζει αμέσως και απερίφραστα το μίσος του για τις γυναίκες, ακόμη και σε όσες τον πλησιάζουν ερωτικά. Εκείνες τσινάνε και ο πρίγκηπας μένει μόνος κι εξαγριωμένος με τις "πουτάνες".

Όσο για μένα, φροντίζω να διατηρώ ένα μετριοπαθές προφίλ απέναντί του: Όταν κάποιος εκφράζει τόσο ακραίο ρατσισμό, είναι σίγουρα επικίνδυνος ψυχωτικός, κάτι σαν τους ναζιστές του 3ου Ράιχ. Μόνο που σε αυτή την περίπτωση, τον ρόλο των προς εξόντωση Εβραίων έχουν πάρει οι γυναίκες. Πρόκειται, άραγε, για μια τρέλα του Γιάννη ή για μια γενική τάση της σύγχρονης, δήθεν προοδευτικής κοινωνίας; Πολύ

φοβάμαι ότι ο Γιάννης εκφράζει τη γενική νοοτροπία των σημερινών ανδρών...

Δευτέρα, 11 Ιουνίου 2018

Πείραμα: Κατά τις 9:00 το βράδι τρώω λίγα φρούτα και μετά παίρνω 4 gr μελατονίνη. Περίπου στις 4:10 τα ξημερώματα μου έρχεται

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σε μια πόλη που μοιάζει με την Άνω Γλυφάδα. Ο ουρανός είναι γεμάτος βαριά, γκρίζα, βροχερά σύννεφα. Πρέπει να πάω στη δουλειά μα η βροχή δυναμώνει πολύ και οι δρόμοι γίνονται αδιάβατοι, σαν ποτάμια. Κάνω να περάσω απέναντι μα δεν μπορώ. Θυμώνω, το όνειρο γίνεται διαυγές, στέκομαι και φωνάζω: "Προστάζω να βγει ο ήλιος τώρα!"

Ωστόσο η βροχή επιμένει αλλά το ίδιο κι εγώ: επαναλαμβάνω τα λόγια και περιμένω, γεμάτη σιγουριά. Τότε, ο ουρανός ξανοίγει στον ορίζοντα, λαμπρός ήλιος αρχίζει να ανατέλλει, η βροχή σταματά, τα σύννεφα υποχωρούν σταδιακά, ο ουρανός γίνεται γαλανός. Στο μεταξύ το μέρος αλλάζει, γεμίζει με όμορφα, λευκά σπίτια που φαντάζουν σαν σκηνικά, ενώ κόσμος πολύς βγαίνει στους δρόμους. Μπροστά μου ξετυλίγεται τώρα ένα γραφικό, γαλάζιο ποτάμι, με πράσινα νησάκια που ξεπροβάλλουν κοντά στην αντικρινή όχθη. Απογειώνομαι και πετώ αβίαστα προς τα εκεί, ενώ δυο άτομα με σπρώχνουν από πίσω. Πετώ γοργά στον αέρα, νιώθοντας έντονη χαρά και ικανοποίηση...

Συντονισμός του Πλέγματος: Το πρωί πηγαίνω στο Ταχυδρομείο της Άνω Γλυφάδας για να πληρώσω μια οδική κλήση της Αλίκης με ταχυδρομική επιταγή. Όμως, όταν έρχεται η σειρά μου, οι υπάλληλοι με πληροφορούν ότι από σήμερα ειδικά αλλάζει η διαδικασία και μου ζητούν τον αριθμό ταυτότητας της αδελφής μου. Η δική μου ταυτότητα δεν αρκεί.

Δεδομένου ότι τέτοια ώρα η Αλίκη είναι στη δουλειά της και δεν θα μπορέσω να τη βρω στο κινητό, παίρνω τηλέφωνο τη μαμά στο σπίτι και της λέω να ψάξει να βρει τον αριθμό ταυτότητας. Μετά από δέκα λεπτά -και μια ευχάριστη βόλτα

στα πέριξ- της ξανατηλεφωνώ και μου τον υπαγορεύει.

Τώρα, όμως, οι δυο κυρίες στο ταχυδρομείο, που ακόμα προσπαθούν να βγάλουν άκρη, ζητούν επίσης το Αστυνομικό Τμήμα και την ημερομηνία έκδοσης, που δεν τα έχουμε πουθενά σημειωμένα. Συνεπώς, θα χρειαστεί να πάω και αύριο, μαζί με μια φωτοτυπία της ταυτότητας. Αποχωρώ άπρακτη και γεμάτη θυμό, ρίχνοντας αυθόρμητα μερικά μπινελίκια στον θεό αυτού του κόσμου – και τελικά δεν θα χρειαστεί να ξαναπάω: Θα τα κανονίσει η ίδια η Αλίκη, μου λέει μόλις φθάνω σπίτι...

Τρίτη, 12 Ιουνίου 2018

Πείραμα: Αποβραδίς τρώω λίγα φρούτα και μετά παίρνω 4 mg μελατονίνη, όπως χθες. Κατά τις 1:20 τη νύχτα βιώνω μια

Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι στο κατάστρωμα ενός πλοίου και διασκεδάζω με φίλους, πλάι σε μεγάλα γκρίζα παράθυρα. Ωστόσο, νιώθω έναν αόρατο, ακαθόριστο κίνδυνο να καραδοκεί. Τότε το όνειρο γίνεται διαυγές· υψώνω τα χέρια, αρχίζω να ίπταμαι τριγύρω, ανεβαίνω σκάλες, πετώ σε όλο το πάνω κατάστρωμα. Δίπλα σ' ένα παγκάκι διακρίνω μια παλιά μας γειτόνισσα, την κυρία Λαμπρινή, η οποία (μου) μιλάει γελαστή μα φαίνεται αρκετά κοντή.

Ξαφνικά, πολλοί ασπροκόκκινοι πύραυλοι πέφτουν από τον ουρανό και εκρήγνυνται εκεί κοντά. Φόβος με πλημμυρίζει, κλείνω τα μάτια με τα χέρια μου και προσεύχομαι για συγχώρεση στο Χριστό και στην Παναγία. Ανέλπιστα, όλα ησυχάζουν. Τότε, βλέπω να κατεβαίνουν εξωγήινοι, μάλλον μέσα από κάποιο σκάφος στον ουρανό. Όταν φεύγουν, λένε στους άλλους για μένα “Να της φέρεστε ωραία”. Αμέσως μετά βρίσκομαι καθισμένη σε μια καρέκλα και τρώω ένα κομμάτι τούρτα σοκολάτα, που είναι απαλή στην υφή κι ευχάριστη στη γεύση...

Τετάρτη, 20 Ιουνίου 2018

Πείραμα: Αποβραδίς τρώω δυο κομμάτια γεμιστά και μετά παίρνω 4 mg μελατονίνη. Κατά τις 2:00 πμ έρχεται

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ξυπνώ μέσα στη νύχτα και βγαίνω στο δρόμο. Βλέπω ότι όλοι οι κάδοι σκουπιδιών είναι

πεσμένοι κάτω, ενώ συμμορίες ρακοσυλλεκτών τους ψάχνουν και τους αδειάζουν. Μόλις με βλέπουν, παρατάνε τους κάδους και τρέχουν να μπουν στο σπίτι μου, με σκοπό να κλέψουν. Μόλις που προφταίνω να φθάσω εγώ πρώτη, όμως τα κάγκελα της εξώπορτας δεν κλείνουν καλά, οπότε σύντομα οι κλέφτες βρίσκονται στην αυλή μου. “Δεν έχω λεφτά”, τους λέω βιαστικά, ενώ μέσα στο σπίτι έχω 65.000 δρχ. Εκείνοι δεν με πιστεύουν και μπαίνουν στο σαλόνι μου. Τότε, για να αποφύγω την κλοπή, τους λέω ψέματα ότι γνωρίζω ένα σπίτι, όχι πολύ ψηλά στην οδό Τεμπών, όπου υπάρχουν πολλά χρήματα. Παραδόξως με πιστεύουν και αποχωρούν, θέλουν όμως να πάω κι εγώ μαζί τους για να τους βοηθήσω στη διάρρηξη.

Αναγκαστικά βγαίνω στο δρόμο μαζί τους αλλά μετά από λίγα μέτρα κάνω απότομη μεταβολή και τρέχω ξανά πίσω, προς το σπίτι μου. Τώρα, όμως, είναι και ο Χάρης μαζί μου. Μπαίνουμε μέσα πάνω στην ώρα, κλείνω τη μπροστινή πόρτα έγκαιρα, όμως ξεχνώ ότι υπάρχουν και άλλες, πλαϊνές πόρτες ανοιχτές, απ' όπου οι εχθροί εισβάλλουν ανενόχλητοι. “Εντάξει, νικήσατε”, τους λέω. *Μετά θα δω τι θα κάνω*, σκέφτομαι...

Παρασκευή, 22 Ιουνίου 2018

☺ Νωρίς το πρωί, μόλις ήλθε ο Χαρούλης στο σπίτι μας, μου παρέδωσε ένα κουτί Happy Hippo (από τις πέντε γκοφρέτες είχε φάει τις δυο) “για τα γενέθλιά σου, που ήταν χθες”, μου είπε. Ύστερα εγώ έφυγα για μάθημα αγγλικών στις αδελφές Ξιφαρά (το τελευταίο της σχολικής χρονιάς) και ο μικρός έκατσε κι έγραψε ένα νέο επεισόδιο της Σούπερ Νονάς:

‡ “Η Σούπερ νονά και τα Happy Hippo” ‡

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε η Σούπερ νονά με τον άνδρα της και την οικογένειά της σε μια βιλάρα με πισίνα και ήταν βράδυ. Εκεί που όλοι από την οικογένειά της είχαν κοιμηθεί, τότε την σούπερ νονά (λιγουρού) την έπιασε μια λιγούρα για Happy Hippos. Μες τα μεσάνυχτα η σούπερ νονά πήγε λοιπόν στο Γαλαξία για να πάρει Happy Hippo.

Όταν όμως βγήκε από το μαγαζί, την πήρε ο άνδρας της στο τηλέφωνο επειδή ξύπνησε και δεν την είδε δίπλα του. Η

Σούπερ νονά το σήκωσε και τις απόσπασε την προσοχή. Είδε έναν κύριο η Σούπερ νονά που ήταν κακός αλλά δεν το 'ξερε. Έτσι λοιπόν της έβαλε μια μικρή μπαλίτσα για να την κατασκοπεύει. Πήγε σπίτι και όταν ξύπνησε πήγε για τη δουλιά της όπως όλοι. Μια δυο μέρες της πήγεναν όλα στραβά και σα να μην φτάνει μόνο αυτό, την τρίτη μέρα γύρισε πτώμα από την δουλειά. Ο κακός είχε μετατρέψει τα Happy Hippo σε ιποππόταμους αληθινούς και έτσι η σούπερ νονά έπρεπε να σώσει τον κόσμο. Όμως τα κατάφερε και για μια ακόμα φορά η νονά έσωσε τον κόσμο. Όλοι της έφτιαξαν ένα άγαλμα και ζήσαν αυτή καλά και εμείς καλύτερα! ♥

Σχετικά με την "μικρή μπαλίτσα" που έβαλε ο κακός στη Σούπερ Νονά "για να την κατασκοπεύει" και μετά "της πήγεναν όλα στραβά", το έχω ξαναπεί: με κάποιον ασυνείδητο τρόπο, ο μικρός γνωρίζει για μένα περισσότερα από οποιονδήποτε άλλον...

Δευτέρα, 25 Ιουνίου 2018

Από νωρίς το απόγευμα απολαμβάνω την ξέγνοιαστη περιπλάνησή μου στα παραλιακά στενά της Κάτω Γλυφάδας. Κάθε τόσο στέκομαι και φωτογραφίζω ορισμένες πανέμορφες γωνιές -αν και το νιώθω: μια φωτογραφική μηχανή δεν έχει θέση σ' ένα παραδείσιο περιβάλλον...

Σε μια στιγμή, καθώς στρίβω στη Βασιλέως Παύλου, την προσοχή μου αποσπά ένα αεροδυναμικό, μαύρο αμάξι που έρχεται και σταματά λίγα βήματα μπροστά μου. Το προσπερνώ αδιάφορα μα εκείνο με ακολουθεί αργά, σα να με

παρακολουθεί. Στο τιμόνι κάθεται ένας εμφανίσιμος νεαρός, όχι πάνω από 25 ετών, ο οποίος κάτι μου λέει αλλά δεν ακούω τι.
“Ορίστε;” του κάνω.
“Είσαι πολύ όμορφη!”
“Ευχαριστώ!” απαντώ μετά την αρχική έκπληξη και συνεχίζω κανονικά το δρόμο μου. Μετά από λίγα δευτερόλεπτα, ο νεαρός βάζει μπροστά κι εξαφανίζεται...⇑

Εικόνες του Matrix: Πριν από λίγες μέρες η Ελλάδα και η λεγόμενη Δημοκρατία της Μακεδονίας (FYROM) υπέγραψαν τη Συνθήκη των Πρεσπών, σύμφωνα με την οποία οι Σκοπιανοί αναγνωρίζονται ως Μακεδόνες και απόγονοι του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Στο εξής, λοιπόν, η χώρα αυτή θα αποκαλείται Δημοκρατία της Βόρειας Μακεδονίας, η γλώσσα τους θα λέγεται Μακεδονική και η σημαία τους επίσης Μακεδονική, με το λαμπερό άστρο της Βεργίνας στο κέντρο. Επιπλέον, έτσι ανοίγει ο δρόμος για την ένταξη της χώρας στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Απορώ, πάντως: Επιτρέπεται μια χώρα να αλλάζει το όνομά της όπως της γουστάρει; Τα υπόλοιπα κράτη (ακόμα και η Ελλάδα!) γιατί δέχονται αυτή την ονομασία; Και από πού και ως πού οι Σκοπιανοί είναι Μακεδόνες;

Πριν από τις κατακτήσεις του Φιλίππου Β΄, το βασίλειο της Μακεδονίας αντιστοιχούσε στη σημερινή ελληνική Μακεδονία. Γύρω στα τέλη του Μεσαίωνα περιλάμβανε βουλγαρικά και αλβανικά εδάφη, καθώς και το νότιο τμήμα της σημερινής FYROM. Τότε οι Σλάβοι αποτελούσαν την μεγαλύτερη εθνική μειονότητα, όμως η πλειοψηφία των κατοίκων ήταν Έλληνες. Συνεπώς, οι αρχαίοι Μακεδόνες ήταν πρόγονοι των Ελλήνων. Οι Σλάβοι εγκαταστάθηκαν στην περιοχή πολύ αργότερα, κατά τη διάρκεια του 6ου και 7ου αιώνα μ.Χ. Ο ίδιος ο Σκοπιανός ηγέτης Κίρο Γκλιγκόροφ ομολόγησε δημοσίως σε μια ομιλία του το 1992 ότι “Εμείς είμαστε Σλάβοι, δεν έχουμε καμία σύνδεση με τον Μέγα Αλέξανδρο. Ήρθαμε στην περιοχή τον 6ο αιώνα μ.Χ.”. *Με δυο λόγια, οι Σκοπιανοί έχουν τόση σχέση με τον Μέγα Αλέξανδρο όση και τα χαρούπια με το σαξόφωνο...*

Suite (συνέχεια): Στα τέλη Σεπτεμβρίου θα γίνει δημοψήφισμα στη γειτονική χώρα και οι Σκοπιανοί θα

ψηφίσουν αν συμφωνούν με την αλλαγή του ονόματος της χώρας τους ή όχι. Το ~91% θα ψηφίσει "ναι" αλλά η συμμετοχή δεν θα ξεπεράσει το 36%, οπότε το δημοψήφισμα θεωρείται άκυρο, όπως και η συμφωνία των Πρεσπών. Την ίδια εποχή περίπου, η Ελλάδα βγαίνει από το μνημόνιο...

et fin (και τέλος): Ωστόσο, ο Σκοπιανός ηγέτης δεν θα αργήσει να βρει τους οκτώ βουλευτές από την αντιπολίτευση που του έλειπαν για να έχει την πλειοψηφία στη Βουλή (οι φήμες λένε ότι έπεσε η δωροδοκία σύννεφο). Έτσι, η Συνθήκη των Πρεσπών θα τεθεί σε πλήρη ισχύ, με τις ευλογίες των Μεγάλων Δυνάμεων.

"Η Ελλάδα μου θυμίζει την οικογένειά μας", λέει χαρακτηριστικά η μητέρα μου, μόλις ακούει τα καθέκαστα στις Ειδήσεις. "Όλοι τη χτυπάνε από παντού αλλά αυτή συνεχίζει να μένει πάντα όρθια..."

Σάββατο, 30 Ιουνίου 2018

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Περιπλανιέμαι στα σκοτεινά υπόγεια μιας εκκλησίας· καθώς διασχίζω μια στενή γαλαρία, το όνειρο γίνεται διαυγές. Κάποιος κίνδυνος με απειλεί αλλά ξεφεύγω έγκαιρα και βγαίνω έξω. Ασυναίσθητα γυρνώ το κεφάλι πίσω και βλέπω έναν αδύνατο, άσχημο, κακόβουλο γέρο να με κοιτάζει βλοσυρά. Μπορεί να πετάει κι έρχεται προς το μέρος μου με εχθρικές διαθέσεις, μα εγώ τον απωθώ μακριά με τη δύναμη της σκέψης.

Αμέσως μετά συναντώ μια κοπέλα που είναι μάγισσα και φεύγουμε μαζί πάνω στην ιπτάμενη σκούπα της. Ξαφνικά νιώθω ερωτικά γι' αυτήν και της πιάνω τα στήθη, ενώ πετάμε μαζί στον αέρα. Απειλή εξακολουθεί να υπάρχει, μα τώρα στοχεύει περισσότερο σ' έναν φυγά που μοιάζει του Πήτερ Παν, καθώς πολλοί πειρατές υψώνονται και καιροφυλακτούν γι' αυτόν σε περίεργες, απειλητικές πόζες...

Ακόμα ένας ***Συντονισμός του Πλέγματος:*** Νωρίς το πρωί πηγαίνω στο σούπερ μάρκετ Κρητικός. Όπως πάντα, αφήνω το σιδερένιο καρότσι μου κοντά στην υποδοχή και ξεκινώ τα ψώνια. Μόλις τελειώνω και φθάνω στο ταμείο, βλέπω ότι ο

λογαριασμός ανέρχεται στο ποσό των 26 ευρώ περίπου, ενώ έχω μόλις συμπληρώσει 999 μονάδες στην κάρτα· μία μονάδα ακόμη, και δικαιούμαι την έκπτωση των 10 ευρώ. Μαζεύω τα πράγματα στις τσάντες, κατευθύνομαι προς την υποδοχή και τότε ακριβώς διαπιστώνω ότι το όμορφο, μπλε, μεταλλικό καρότσι μου έχει κάνει φτερά! Σαστίζω για λίγα δευτερόλεπτα -δεν μου έχει ξανασυμβεί κάτι τέτοιο- και αμέσως μετά ενημερώνω τον υπάλληλο της υποδοχής. Φυσικά, εκείνος δεν παρατήρησε τίποτα το ύποπτο, άλλωστε δεν μένει συνεχώς στην ίδια θέση, ούτε μπορούσε να ξέρει σε ποιόν ανήκε το εν λόγω καρότσι, λέει. Τέλος πάντων, για να κουβαλήσω τα πράγματα χρειάζεται να πάρω ένα άλλο, πάνινο καρότσι που στοιχίζει 9,99 ευρώ και με αυτό συμπληρώνω τις 1003 μονάδες, με τις οποίες δικαιούμαι την έκπτωση των 10 ευρώ!

Απλά, δεν μπορώ να αγνοήσω τη συγκυρία: Την ώρα ακριβώς που συμπλήρωσα τις μονάδες για την έκπτωση των 10 ευρώ, μου έκλεψαν το καρότσι και το καινούργιο που αναγκάστηκα να αγοράσω μου στοίχισε ακριβώς 10 ευρώ! Σα να μου λέει το Matrix: *Εσένα δεν πρόκειται ποτέ να σου χαρίσω ούτε μια δεκάρα...*

Δεν είναι καν η πρώτη φορά που συμβαίνει κάτι τέτοιο: Πριν από δυο χρόνια περίπου, όταν ψώνιζα συχνά από το Βασιλόπουλο, έλαβα έκτακτα 50 μονάδες στην κάρτα μου με τις οποίες συμπλήρωσα τις 400 που χρειάζονταν για να κερδίσω την "επιταγή" των έξι ευρώ. Ωστόσο, την επόμενη φορά που ήταν να πάω εκεί για να ψωνίσω και να πάρω την έκπτωση των έξι ευρώ, ανακάλυψα ότι η κάρτα μου είχε κάνει φτερά μέσα από το πορτοφόλι! Έψαξα παντού μα δεν τη βρήκα πουθενά.

Ακόμα ένα ανάλογο γεγονός πήγε να γίνει τον περασμένο Γενάρη, ωστόσο η ζημία αναιρέθηκε τελικά μάλλον εξαιτίας των άγριων βλασφημιών που έριξα στον θεό του κόσμου τούτου. Επιστρέφοντας στο σπίτι μετά το σημερινό επεισόδιο, σε όλο το δρόμο έριχνα μπινελίκια στον *κωλοθεό αυτού του κωλοκόσμου·* αυτή τη φορά το κακό δεν αναιρέθηκε αλλά δίπλα σ' έναν κάδο βρήκα μια όμορφη, διάφανη ομπρέλλα σε πολύ καλή κατάσταση...

* * * *

Τετάρτη, 4 Ιουλίου 2018

 Κι άλλος ένας απίθανος ***Συντονισμός του Matrix*** – ας τα πάρουμε με τη σειρά:

α) Όπως με πληροφορεί ο λογιστής μου, από φέτος η εφορία δεν ζητά αποδείξεις αγοράς αλλά συνολικά ετήσια έξοδα ύψους 700 ευρώ με χρεωστική κάρτα, αλλιώς πέφτει φόρος ύψους 100 ευρώ. Αυτό σημαίνει ότι οδηγούμαστε τάχιστα προς το πλαστικό χρήμα και, προφανώς, "θέλουν να μας φακελώσουν όλους", όπως λέει ο ανηψιός Θάνος.

β) Εγώ διαθέτω δυο λογαριασμούς τραπέζης, έναν στην Alpha κι έναν στην Eurobank, κι έχω βγάλει δυο αντίστοιχες χρεωστικές κάρτες, από τις οποίες η πρώτη έχει χαθεί εδώ και χρόνια.

γ) Τη δεύτερη την έβγαλα το Φλεβάρη, ωστόσο δεν τη χρησιμοποίησα ποτέ κι έχω ξεχάσει το PIN. Έψαξα παντού μέσα στο σπίτι μα δεν το βρήκα σημειωμένο πουθενά.

δ) Σήμερα το πρωί πήγα στην Alpha Bank για να καταθέσω 300 ευρώ και να βγάλω νέα κάρτα. Ωστόσο, επειδή το κατάστημα της Γούναρη είναι κωλοχανείο, σκέφθηκα να πάω σ' ένα άλλο, μεγαλύτερο και πολυτελέστερο, που βρίσκεται επί της λεωφόρου Βουλιαγμένης.

ε) Μπαίνοντας, διαπιστώνω με ανακούφιση ότι υπάρχουν μόλις πέντε πελάτες στο ταμείο, που περιμένουν να εξυπηρετηθούν από έναν υπάλληλο. Στέκομαι υπομονετικά στην ουρά και περιμένω για να κάνω την κατάθεση.

στ) Ωστόσο, ο καθένας από τους μπροστινούς μου κάνει τουλάχιστον μισή ώρα να τελειώσει. Αρχίζω να δυσφορώ, το ίδιο και τρεις άλλοι πελάτες που έχουν έλθει πίσω μου.

στ) Δυο θέσεις μπροστά από μένα στέκεται μια ηλικιωμένη γυναίκα, που σύντομα ανακαλύπτω πως δεν είναι μόνη: Έχει έλθει μαζί με τον μεσήλικα γιο της ο οποίος, ενώ στην αρχή καθόταν ήσυχα σε μια καρέκλα, τώρα έρχεται και ξανάρχεται, και γίνεται κολιτσίδα στους πελάτες. Παρόλο που ο τύπος είναι καθυστερημένος διανοητικά, φαίνεται ιδιαίτερα διαβασμένος:

Μιλώντας με ρυθμό πολυβόλου, θίγει διάφορα πολιτικά και ιστορικά θέματα, τα οποία όμως ερμηνεύει με τον δικό του παράλογο τρόπο. "Έχει γνώσεις αλλά δεν έχει σωστή κρίση", εξηγεί η μητέρα του στη διπλανή της μεσόκοπη γυναίκα, που εκφράζει τον θαυμασμό της για το φαινόμενο.
ζ) Κάποια στιγμή, έρχεται ένας άλλος υπάλληλος και με βοηθά να καταθέσω τα χρήματα μέσω του ειδικού μηχανήματος. Έτσι, τώρα είμαι ελεύθερη να πάω στα γραφεία για να ζητήσω καινούργια χρεωστική κάρτα.
η) Στην αντικρινή πλευρά της τεράστιας αίθουσας υπάρχουν τρία γραφεία· όμως μονάχα το ένα λειτουργεί κι εκείνη την ώρα εξυπηρετεί έναν πελάτη. Κατευθύνομαι προς τα εκεί, πιάνω ένα κάθισμα και περιμένω υπομονετικά τη σειρά μου.
θ) Τότε ακριβώς, εκεί που κόντευα να τον ξεχάσω, τσουπ, εμφανίζεται μπροστά μου ο καθυστερημένος. Μου χαμογελά ηλίθια και αρχίζει να με απασχολεί με θέματα που δεν είναι ούτε ιστορικά, ούτε πολιτικά, αλλά θρησκευτικά! Ανάμεσα στ' άλλα, μου λέει ότι "ένας άνδρας μπορεί να γίνει άγιος ακόμη κι αν έχει σκοτώσει, όσους κι αν έχει σκοτώσει, αρκεί να μετανοήσει". "Ναι", του λέω. "Αλλά μια γυναίκα μπορεί να γίνει αγία μόνο αν έχει γίνει πρώτα πουτάνα, όπως η Μαρία η Μαγδαληνή", μου κάνει αμέσως μετά, με μάτια που λάμπουν. Του πετάω ένα "δεν ξέρω" και στρέφω αλλού το βλέμμα μου, μήπως και τον αποθαρρύνω.
ι) Εκείνος, όμως, δεν φαίνεται να προείται: Στέκεται από πάνω μου και με καθηλώνει με βλέμμα βλοσυρό, προφέροντας μέσα από τα δόντια του λόγια ασυνάρτητα, κάθε τόσο τονίζοντας τη λέξη "πουτάνα". Προσπαθώ να τον αγνοήσω, όμως τα ακατάληπτα λόγια του ηχούν όλο και πιο επιθετικά, θυμίζοντας ξόρκια ή κατάρες.
ια) Στο μεταξύ, η ώρα περνά βασανιστικά, εφόσον ο πελάτης που ήδη εξυπηρετείται στο γραφείο δεν λέει να τελειώσει. Κι εγώ δεν αντέχω άλλο τον βλάκα που πετάει ασυναρτησίες ακριβώς πάνω από το κεφάλι μου. Προτιμώ να σηκωθώ και να φύγω...

ιβ) Έχω ήδη φθάσει στην έξοδο όταν βλέπω τον καθυστερημένο να καταφθάνει βιαστικά πίσω μου και να κρατά την πόρτα του θαλαμίσκου ανοιχτή. "Μια στιγμή, κυρία", μου κάνει και ύστερα συνεχίζει να προφέρει το ακατάληπτο "ξόρκι" του, με ακόμα περισσότερη μανία. Φυσικά, επειδή κρατά την πίσω πόρτα ανοιχτή, η μπροστινή δεν ανοίγει και δεν μπορώ να βγω έξω.

ιγ) "Τι θα γίνει τώρα, θα έλθεις μαζί μου; Πήγαινε στη μητέρα σου, σε ψάχνει" του λέω επιτακτικά. Εκείνος όμως επιμένει στο "ξόρκι" του, πάντα με το ίδιο σκοτεινό, άγριο βλέμμα. "Άει παράτα με, δίνε του!" του φωνάζω και τον σπρώχνω ελαφρά, αναγκάζοντάς τον να πισωπατήσει έκπληκτος. Έτσι, κλείνει η πίσω πόρτα και ανοίγει η μπροστινή για να βρεθώ επιτέλους έξω, στον καθαρό αέρα, όχι δίχως κάποιο φόβο μήπως με ακολουθήσει ο ψυχανώμαλος.

ιδ) Κάτι τέτοιο δεν συμβαίνει βέβαια, ωστόσο είμαι έξω φρενών: "Είναι απίστευτο, απίστευτο!" μονολογώ χαμηλόφωνα ενώ απομακρύνομαι γοργά, βιώνοντας τρομερή εσωτερική ένταση. "Μια χρεωστική κάρτα θέλησα να βγάλω και ο "θεός" αυτού του κόσμου δεν μου το επέτρεψε! Από την άλλη, διάφοροι ψυχανώμαλοι, όπως ο Χίτλερ, σχεδιάζουν γενοκτονίες και παγκοσμίους πολέμους μα ο "θεός" δεν τους σταματάει πουθενά, τουλάχιστον όχι προτού αιματοκυλήσουν τον κόσμο!"

ιστ) Σε όλο το δρόμο για το σπίτι, βλαστημάω άγρια τον κωλοθεό αυτού του κωλοκόσμου, με λόγια ακατάλληλα για ανηλίκους αλλά και για πολλούς ενηλίκους.

(Πάντως, σχετικά με τις αγίες, πρέπει να ομολογήσω ότι ο τρελός είχε κάποιο δίκιο: Σύμφωνα με τη θρησκεία, για να αγιάσει μια γυναίκα πρέπει προηγουμένως είτε να έχει βασανιστεί φρικτά είτε να έχει χρηματίσει πουτάνα...)

Suite (συνέχεια): Εντέλει, θα πάω την μεθεπομένη στη Eurobank και θα ζητήσω να μου δώσουν νέο PIN για την κάρτα μου. Θα τελειώσω μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας και η κάρτα θα μου έλθει στο σπίτι μετά από 3-4 μέρες.

... et fin (και τέλος): Στις 16 του μήνα αποφασίζω να πάω στο κατάστημα της Alpha στη Γούναρη για να σηκώσω 200

ευρώ και -μια και βρίσκομαι εδώ- να βγάλω μια νέα χρεωστική κάρτα. Αυτή τη φορά όλα φαίνονται να βαίνουν αισίως: οι υπάλληλοι είναι καινούργιοι και πρόθυμοι, με εξυπηρετούν αμέσως, ωστόσο δεν αργώ να διαπιστώσω ότι η διαδικασία καθυστερεί περίεργα:

i) Αρχικά, ο αρμόδιος υπάλληλος μου λέει ότι όποτε ξαναπεράσω, πρέπει να του προσκομίσω έναν λογαριασμό του κινητού τηλεφώνου μου. Εντάξει, τον διαβεβαιώνω.

ii) Λίγα λεπτά αργότερα, με πληροφορεί ότι θα χρειαστεί να πάω και στη Vodafone για να ζητήσω μια ειδική επιστολή, όπου θα βεβαιώνεται ότι ο αριθμός κινητού τηλεφώνου που του έχω δώσει ανήκει σε μένα – και αυτό πρέπει να γίνει αμέσως, ει δυνατόν.

iii) Μένω κατάπληκτη μόλις ακούω ότι η έκδοση της χρεωστικής κάρτας δεν είναι δωρεάν: Αν βγάλω Mastercard στοιχίζει 10 ευρώ το χρόνο, αν βγάλω Visa 30 ευρώ. Σε αντάλλαγμα, η τράπεζα μου παρέχει μια ειδική υπηρεσία για την περίπτωση απώλειας της κάρτας (τρεχαγυρευόπουλος).

iv) Επειδή ντρέπομαι να σηκωθώ και να φύγω, ρέπω προς τα 10 ευρώ της Mastercard. Ο υπάλληλος, όμως, προτιμά να μου φτιάξει Visa, η οποία θα μου στοιχίσει 15 ευρώ για ένα εξάμηνο κατόπιν ειδικής συμφωνίας. Μετά θα μπορώ να διακόψω το πρόγραμμα αλλά να διατηρήσω την κάρτα, λέει. Εντάξει, λέω.

v) Συμπληρώνω ορισμένα χαρτιά, όλα ωραία και καλά, μα όταν ο νεαρός υπάλληλος κάνει ν' ανοίξει το λογαριασμό μου στο κομπιούτερ, διαπιστώνει ότι

“Δυστυχώς δεν γίνεται να εκδώσουμε τώρα την κάρτα επειδή έχετε ήδη βγάλει δυο παλιές, για τις οποίες δεν έχει γίνει ακύρωση ούτε αίτηση επανέκδοσης!”

“Για την πρώτη έχει γίνει ακύρωση, αλλιώς δεν θα έβγαινε η δεύτερη!” του απαντώ.

“Ναι, αλλά η μία ήταν Visa και η άλλη Mastercard!”

“Και τι πρέπει να κάνω τώρα;”

“Πρέπει να πάτε σπίτι, να πάρετε τηλέφωνο τα κεντρικά (μου δίνει ένα χαρτί με τον αντίστοιχο αριθμό τηλεφώνου) και να ζητήσετε ακύρωση κάρτας. Μετά από 2-3 μέρες ξαναπεράστε

από δω!"
vi) Κατόπιν τούτων γίνομαι μπουχός. Ναι μεν απορώ που φεύγω άπρακτη ακόμα μια φορά, ωστόσο νιώθω μάλλον ανακουφισμένη επειδή γλύτωσα τα 15 ευρώ που θα μου 'τρωγαν κοροϊδίστικα.

Με δυο λόγια, οι δυσκολίες συνεχίζονται και σημαίνουν ότι πρέπει να αποφύγω την εν λόγω τράπεζα -δεν είναι για σοβαρές δουλειές. Κατά πάσα πιθανότητα, όταν θα ερχόταν η ώρα να ακυρώσω το συμβόλαιο, θα μου έλεγαν ότι "τώρα δεν γίνεται, όταν υπογράψατε το πρόγραμμα γινόταν, μα στο μεταξύ άλλαξε ο κανονισμός, οπότε πρέπει να πληρώνετε 30 ευρώ το χρόνο ή να ακυρώσετε την κάρτα". Κι επειδή δεν θα με συνέφερε πλέον να ακυρώσω την κάρτα, θα τους έδινα τα 30 ευρώ το χρόνο...

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Πάνε εκείνες οι ωραίες εποχές, που έβαζες αμέριμνα τις οικονομίες σου στην τράπεζα κι έπαιρνες και τόκο. Τώρα, όχι μόνο δεν παίρνεις τόκο ούτε στο όνειρό σου, αλλά αν δουν ότι έχεις κάποιο κομπόδεμα κοιτάνε πώς θα σου φάνε όσα μπορούν: Έτσι και καθήσεις στα γραφεία για οποιοδήποτε λόγο, πχ για έκδοση χρεωστικής κάρτας, πολύ μεθοδικά σου αρχίζουν την πλύση εγκεφάλου σχετικά με κάποια θαυματουργά προγράμματα αποταμίευσης μέσω ασφαλιστικών εταιρειών, τα οποία σου δίνουν τον υπέρογκο τόκο της τάξεως του 2% αν κλείσεις τα λεφτά σου για 15 χρόνια. Αν, όμως, χρειαστεί να διακόψεις το συμβόλαιο πριν περάσουν 10 χρόνια, χάνεις ουκ ολίγα φράγκα...

Πέμπτη, 5 Ιουλίου 2018

Ευχάριστη απογευματινή εξόρμηση στην παραλία του "Sirocco" μαζί με τον Γιάννη και τον Χάρη. Κολυμπάμε, κουβεντιάζουμε, απολαμβάνουμε τη θάλασσα και τον ήλιο, ύστερα οι νεαροί παίζουν ρακέτες κι εγώ κάνω μια βόλτα στην άμμο. Στο δρόμο της επιστροφής, συζητάμε για την παροιμιώδη κακοτυχία που μας δέρνει οικογενειακώς κι επ' ευκαιρία διηγούμαι στον ανηψιό τη χθεσινή μου περιπέτεια στην τράπεζα.

“Είναι το γιν και το γιανκ”, μου αναγγέλλει με σοβαρό ύφος.
“Μάλιστα...” του κάνω συγκαταβατικά. *Άρχισε τα τρελά του πάλι*, σκέφτομαι.
“Σε αυτό τον κόσμο, πότε κυριαρχεί το γιανγκ, που είναι το καλό, και πότε το γιν, που είναι το κακό”, εξηγεί εκείνος ήρεμα. “Σήμερα το κακό κυριαρχεί απόλυτα κι επειδή εμείς είμαστε καλοί, μας κυνηγά ανελέητα. Το θέμα είναι ότι, για κάποιο περίεργο λόγο, το κακό μεγαλώνει συνεχώς αντί να δίνει τη θέση του στο καλό!”
“Αυτό το έχω ακούσει και αλλού” αποκρίνομαι, κρύβοντας την έκπληξή μου: *Πού μπορεί να έχει ακούσει ο Γιαννάκης για τον κύκλο του γιν-γιανγκ και για τη στάση στον κύκλο του γίγνεσθαι;*
“Στη σημερινή εποχή το αρνητικό έχει φθάσει στο ζενίθ, ωστόσο ο κύκλος δεν γυρίζει στο θετικό, όπως θα έπρεπε” συνεχίζω. “Παραδόξως το σύστημα έχει σταματήσει, με συνέπειες απρόβλεπτες”.
“Υπάρχουν μυστικές οργανώσεις που εκτελούν μαύρη μαγεία, έτσι ώστε να εμποδίζουν τη στροφή προς το θετικό. Αυτές οι οργανώσεις έχουν γίνει πια πανίσχυρες, αυτές διοικούν τον κόσμο”, καταλήγει ο Γιάννης σκεπτικός.

Προφανώς, ο νεαρός ξέρει περισσότερα απ' όσα νόμιζα και αναρωτιέμαι πού τα έχει μάθει...

Δευτέρα, 23 Ιουλίου 2018

Πείραμα: Αποβραδίς τρώω μερικούς κεφτέδες και ύστερα παίρνω 4 mg μελατονίνη. Η νύχτα περνά ήρεμα μέχρι τις 5:30 περίπου, οπότε βιώνω μια υπναγωγική παραίσθηση αεροπλάνου που εκρήγνυται σε μια σφαίρα φωτιάς. Μετά από λίγο αποκοιμιέμαι και μου έρχεται

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι κάπου στο Πυρνάρι και περιμένω το λεωφορείο στη στάση για να πάω στη δουλειά. Αγχώνομαι επειδή αργεί. “Τι ώρα είναι, 10:00;” ρωτώ μια γυναίκα που στέκεται δίπλα μου. “Όχι, 1:00”, μου απαντά εκείνη. Σκέφτομαι πως είναι πολύ αργά πια για να πάω στη δουλειά, μα τότε εμφανίζεται ένα λεωφορείο που φέρει τον παράξενο αριθμό 3-4-5. Μπαίνω μέσα αλλά σύντομα πέφτουμε

σε μποτιλιάρισμα στη Βουλιαγμένης και το όχημα δεν κουνιέται με τίποτα. Όλοι οι επιβάτες κατεβαίνουμε και συνεχίζουμε με τα πόδια. Αγωνιούμε επειδή η λεωφόρος φαίνεται κλεισμένη και δυσκολευόμαστε να προχωρήσουμε, όμως γρήγορα ανακαλύπτουμε ένα στενό μονοπάτι που μας οδηγεί ως την πρώτη διασταύρωση. Ανάμεσα στους οδοιπόρους αναγνωρίζω τον πατέρα μου αλλά δεν έρχομαι καθόλου σε επαφή μαζί του.

Σύντομα καταλήγουμε μπροστά σ' ένα νοσοκομείο. Η ατμόσφαιρα είναι σκοτεινή, μουντή, αποπνικτική. Με έκπληξη παρατηρώ ότι υπάρχουν πολλά γκρίζα βατράχια γύρω μας, μεγάλα σαν κοτόπουλα. Την επόμενη στιγμή τα βλέπω τεμαχισμένα, σαν να σφάζει ένας αόρατος χασάπης, και τα ματωμένα κομμάτια τους πετάγονται παντού ολόγυρα. Τα πόδια μου λερώνονται με αίματα, νιώθω αηδία, φτύνω κάτω, ανησυχώ έντονα. Αμέσως μετά παραμερίζω το διάφανο, πλαστικό παραπέτασμα της μπροστινής πόρτας και περνώ στην αίθουσα υποδοχής του νοσοκομείου, ελπίζοντας να νιώσω πιο ασφαλής.
Ερμηνεία: αμέσως παρακάτω...⇧

Εικόνες του Πλέγματος: Λίγο μετά το μεσημέρι ξεσπούν τεράστιες πυρκαγιές στην Ανατολική Αττική. Σήμερα ειδικά, στην περιοχή φυσούν άνεμοι 9-11 μποφώρ, οι οποίοι μάλιστα αλλάζουν συνεχώς κατεύθυνση. Ως αποτέλεσμα, η φωτιά είναι ανεξέλεγκτη και απρόβλεπτη, τρέχοντας με 70 χλμ την ώρα. Τεράστιες δασικές μα και κατοικημένες εκτάσεις καταστρέφονται, στην Κινέτα, στο Νέο Βουτζά, στο Μάτι. Δεδομένου ότι η λεωφόρος Μαραθώνος έχει κλείσει από τη φωτιά, εκατοντάδες άτομα προσπαθούν να καταφύγουν στην ακτή κάτω από το πευκόφυτο Μάτι. Όμως, θα εγκλωβιστούν σε τρομερό μποτιλιάρισμα επειδή οι δρόμοι του οικισμού είναι πολύ στενοί. Όσοι καταφέρνουν να ξεφύγουν μέσα από στενά μονοπάτια, θα φθάσουν στη θάλασσα αγκομαχώντας σε μια γκρίζα, αποπνικτική ατμόσφαιρα, ώσπου φθάνει βοήθεια από εθελοντές και το Λιμενικό.

Μέχρι τις 30 Ιουλίου οι νεκροί ανέρχονται στους 91, ενώ πάνω από 180 άτομα νοσηλεύονται σε νοσοκομεία των Αθηνών. Μερικές δεκάδες αγνοούνται ακόμη. Τα σπίτια που κάηκαν

υπολογίζονται σε 2488. Η επίσημη αναφορά λέει πως η φωτιά ξεκίνησε στο Νταού Πεντέλης από αβλεψία ιδιώτη, ο οποίος θέλησε να κάψει ξερόχορτα στον κήπο του. Αν όλη αυτή η καταστροφή ξεκίνησε από μία μόνο εστία φωτιάς, ήταν άραγε τόσο δύσκολο να την ελέγξουν έγκαιρα;

Υποψίες: Κατά πάσα πιθανότητα, πρόκειται για εμπρησμό προγραμματισμένο ειδικά για την ημέρα που οι άνεμοι στην περιοχή θα έφθαναν τα 11 μποφόρ. Χάρη στη σύγχρονη μετεωρολογία, τα κυκλώματα των εμπρηστών γνωρίζουν από πριν πότε και πού θα έχει δυνατούς ανέμους, οι οποίοι θα ευνοούν την πυρκαγιά όσο το δυνατόν περισσότερο.

Συνήθως οι εμπρησμοί δεν γίνονται σε κατοικημένες περιοχές αλλά σε απομακρυσμένες βουνοπλαγιές, προκειμένου να δημιουργηθούν οικόπεδα προς πώληση. Αυτή τη φορά, όμως, κάηκαν πολλά σπίτια και άνθρωποι. Συνεπώς, δεν πρόκειται για απλό εμπρησμό αλλά για τρομοκρατική ενέργεια.

Φήμες: α) Μια πολυεθνική εταιρεία είχε ενδιαφερθεί πέρυσι να αγοράσει εκτάσεις στην περιοχή για να κάνει εξόρυξη των πολύτιμων μετάλλων που βρίσκονται στο υπέδαφος· όμως, οι κάτοικοι αρνήθηκαν να πουλήσουν τις περιουσίες τους έναντι πινακίου φακής. β) Στην περιοχή του Ματιού φυλάσσονταν μυστικά οι οκτώ Τούρκοι πραξικοπηματίες που κατέφυγαν στην Ελλάδα πρόπερσι για να γλιτώσουν από τη μανία του Ερντογάν...

Τρίτη, 24 Ιουλίου 2018

Mommy Dearest: Τελευταία με προβληματίζουν (περισσότερο από άλλοτε) ορισμένες παραδοξότητες στη συμπεριφορά της μητέρας μου, οι οποίες επιμένουν απρόσκοπτα από την εποχή που ήμουν νήπιο:

* Ό,τι κι αν πάω να κάνω, μου λέει να μη το κάνω: “Μην σκουπίσεις τώρα, άσε αργότερα” ... “Μην σφουγγαρίζεις καλοκαιριάτικα, άσε για το φθινόπωρο” ... “Μην ανοίγεις την πόρτα, κάνει κρύο” ... “Μην κλείνεις την πόρτα, θα σκάσουμε από τη ζέστη” ... “Όλο σκατά γράφεις στο κομπιούτερ, θα χαζέψεις” ... “Μη φας εκείνο, φάε το άλλο” κ.ο.κ.

* Ό,τι κάνω τελικά, φροντίζει να μου το διορθώνει: “Δεν τον κάνεις σωστά έτσι, κάνε το αλλιώς” ... “Μην πας από κει, πήγαινε από δω” ... “Μη φοράς αυτό, φόρεσε το άλλο” κ.ο.κ.
* Θεωρεί αυτονόητο ότι πρέπει ανά πάσα ώρα και στιγμή να είμαι πρόθυμη να εγκαταλείψω οποιαδήποτε ασχολία μου για να υπηρετήσω την ίδια, την αδελφή μου ή τους γιους της. Στις προάλλες, που είχα πάει στο Internet Cafe, μου τηλεφώνησαν και απαίτησαν να έλθω σπίτι άρον-άρον για να δακτυλογραφήσω ένα e-mail της Αλίκης ατάκα κι επί τόπου. Υπάκουσα μεν αλλά έγινε χαμός επειδή εκδήλωσα κάποια δυσαρέσκεια. Εντέλει, το εν λόγω e-mail ήταν πέντε γραμμές όλο κι όλο, και καθόλου επείγον.
* Ειδικά για το φαγητό, δεν υπάρχει περίπτωση να βάλω μια μπουκιά στο στόμα μου και να μη μου πει: “Μη το φας όλο, άσε να φάνε ο Γιάννης, ο Χάρης, η Αλίκη...”
* Παρακολουθεί διαρκώς την κάθε μου κίνηση: τι κάνω και πώς το κάνω· πού πηγαίνω, γιατί, και πόση ώρα λείπω· τι παρακολουθώ στην TV, γιατί εκείνο και όχι το άλλο· πόση ώρα κάθομαι στο κομπιούτερ και τι "σκατά" γράφω – και πάντα σχολιάζει ανάλογα: “πάλι με βλακείες ασχολείσαι” ... “μεγάλη είσαι, ελπίζω να ξέρεις τι κάνεις” ... “όλο αργείς, σίγουρα πηγαίνεις στη φιλενάδα σου την Ελένη; Ή μήπως πηγαίνεις σε καμιά αίρεση;” ... “Μην πετάς ξερά φύλλα στο διπλανό κήπο, θα σε προσβάλλουν” (χθες που σκούπιζα έξω, έριξα ελάχιστα φύλλα από δικά τους δέντρα που φυλλοβολλούν στην αυλή μας), κ.ο.κ.
* Τρέμει στη σκέψη μήπως δυσαρεστήσω τα "αφεντικά" μου: “Ο Αργύρης Ξιφαράς σου δίνει λεφτά (120 ευρώ το μήνα), γι' αυτό μην παραπονιέσαι καθόλου για τις παραξενιές του, να παρακαλάς μόνο να μη σε αφήσει!”
* Στην πρώτη ευκαιρία, σπεύδει να μου υποβάλλει ότι είμαι νευρασθενική. Αν, για παράδειγμα, ακουστεί καμιά φωνή από τη διπλανή πολυκατοικία, βγάζει αμέσως το συμπέρασμα ότι φώναξα εγώ και με ταράζει στην ανάκριση. Μάταια προσπαθώ να της εξηγήσω ότι δεν ήμουν εγώ. Αν δυσανασχετήσω για οτιδήποτε, με καθηλώνει με σιδερένιο βλέμμα και με αρχίζει

στα “Πολλά νεύρα έχεις” ... “Κοίτα να συγκρατείς τα νεύρα σου” ... “Είσαι υστερική”, κλπ.

Ιδίως τους τελευταίους μήνες, όποια δουλειά κι αν κάνω, σπεύδει να ελέγξει μήπως δεν την έκανα σωστά και αρκετά συχνά μου βρίσκει περίεργα λάθη, για τα οποία συχνά αναρωτιέμαι αν όντως τα έχω κάνει:

▪ “Άνοιξες τη βρύση του νιπτήρα και την ξέχασες ανοιχτή! Θα πλημμυρίσουμε καμιά ώρα!” *Είναι δυνατόν να άφησα τη βρύση να τρέχει;*

▪ “Άναψες λάθος μάτι κουζίνας ξανά! Μα πού έχεις το νου σου;” *Έλα ντε...*

▪ “Πήρες την κατσαρόλα από το μάτι και το ξέχασες αναμμένο! Πρόσεχε λίγο, θα πιάσουμε φωτιά!” *Κι όμως, είχα την εντύπωση ότι είχα σβήσει το μάτι...*

▪ “Έκλεισες τα παντζούρια του σαλονιού αλλά δεν γύρισες το γαντζάκι και το παράθυρο θα έμενε ανοιχτό όλη νύχτα!” *Μα μου είναι αυτόματη αυτή η κίνηση, να ασφαλίζω τα παντζούρια μόλις τα κλείσω για βράδι...*

▪ “Ξέχασες να κλειδώσεις την πόρτα αποβραδίς, κι έμεινε ξεκλείδωτη όλη νύχτα!” *Πάντα κλειδώνω κι ελέγχω τις πόρτες πριν πάω για ύπνο...*

▪ Σήμερα το πρωί κάναμε απόψυξη στο ψυγείο κι έβαλα μια πετσέτα κοντά στη βάση του για να μην σοροκαλίζουν τα νερά στο δάπεδο. Η μαμά έσπευσε αμέσως να ελέγξει μήπως η πετσέτα δεν ήταν σωστά διπλωμένη αλλά δεν βρήκε κάποιο ψεγάδι -μάλλον επειδή εκείνη την ώρα έτυχε να είμαι μπροστά.

Τις ανωτέρω ανησυχίες τις εκφράζει μονάχα σε σχέση με μένα· δεν αμφιβάλλει ποτέ για την εξυπνάδα ή την αποτελεσματικότητα της αδελφής μου, των ανηψιών μου ή οποιουδήποτε άλλου.

Κατόπιν τούτων, αναρωτιέμαι: Αφού η καλή μου μητέρα με θεωρεί εντελώς ανίκανη και δεν μου έχει καμία εμπιστοσύνη για τίποτα, πώς με άφησε να πάω μόνη μου για σπουδές στην Ιταλία, και μετά για δουλειά στη Σάμο, όταν ήμουν μόλις 20 ετών; Τότε ήμουν όντως αγαθιάρα, άβγαλτη και άβουλη, θα μπορούσα πράγματι να πέσω σε καμιά άσχημη παγίδα. Δυο-

τρεις φορές τη γλύτωσα στο παρά τρίχα, ψάχνοντας για δουλειά σε ύποπτες περιοχές. Τολμώ να σκεφθώ ότι η μάνα μου δεν με εμποδίζει σε κάτι τέτοια επειδή με κάτι τέτοια δεν με περιμένει καλό...

Άραγε, μου φέρεται έτσι από απλή μητρική ανασφάλεια; Ή, μήπως, μου εξασκεί σκόπιμα συστηματικό ψυχολογικό πόλεμο; Αν ισχύει το δεύτερο, τα πράγματα είναι πολύ πιο αλλόκοτα απ' όσο φαίνονται... Ώρες-ώρες έχω την εντύπωση πως κάτι πολύ χοντρό παίζεται γύρω μου και τρέφω υπόνοιες ακόμα και για το ρόλο που μπορεί να παίζει η μάνα μου απέναντί μου -και τον παίζει πολύ καλά: Μήπως είναι ο βασικός δεσμοφύλακάς μου στην Κοσμική Φυλακή της Γης; Μήπως η αλήθεια του κόσμου είναι πολύ πιο απίθανη απ' όσο έχω φανταστεί ποτέ;

Εδώ και κανένα χρόνο, μάλιστα, η μαμά αναπτύσσει τις ίδιες τεχνικές και απέναντι στο Χαρούλη! Μόλις μπαίνει μέσα το παιδί, η μάνα μου γίνεται σαν ταύρος που βλέπει κόκκινο πανί. Του επιτίθεται αμέσως και του κάνει παρατηρήσεις για τα πάντα: γιατί φοράει την κοντομάνικη μπλούζα και όχι τη μακρυμάνικη, γιατί πίνει γάλα κρύο και όχι ζεστό, γιατί τακτοποιεί τα παιγνίδια του έτσι και όχι αλλιώς, γιατί ανταπαντάει και βγάζει γλώσσα, κ.ο.κ. "Καημό το 'χω, μία φορά να έλθω κάτω και να μη με μαλώσει η γιαγιά!", μου παραπονιέται ο μικρός όταν βρεθούμε μόνοι.

! Αυτά καθόμουν κι έγραφα στον υπολογιστή νωρίς το απόγευμα. Όταν τελείωσα, πήγα να αντιγράψω το ενημερωμένο αρχείο από τα "Έγγραφα" στο αντίστοιχο του USB, όπως πάντα. Ωστόσο, δεν ξέρω πώς έγινε, και αντί να αντιγράψω το καινούργιο αρχείο από τα "Έγγραφα" στο στικάκι, μετέφερα το παλιό αρχείο του USB στα "Έγγραφα"! Το αποτέλεσμα ήταν να χαθούν όσα είχα μόλις γράψει! Απόρησα, πρώτη φορά μου συμβαίνει κάτι τέτοιο! Μπερδεύτηκα τάχα, ή συνέβη τίποτε άλλο, καμιά ***χρονική διάλειψη***, ας πούμε; *Μάλλον δεν έπρεπε να γράψω αυτό το κείμενο,* σκέφτηκα εκείνη την ώρα κι έκλεισα τον υπολογιστή. Βλέποντας, όμως, ότι τα επεισόδια συνεχίζονται, μετά από λίγες μέρες θα ξαναγράψω το κείμενο,

με ακόμα περισσότερες λεπτομέρειες...

Τετάρτη, 25 Ιουλίου 2018

Στιγμές: Απογευματινή εξόρμηση με το Γιάννη, το Χαρούλη και την αδελφή μου στην Κάτω Γλυφάδα. Σταματώντας σε κάποιο φανάρι, μας πλευρίζει μια γυφτοπούλα για να ζητήσει λεφτά. Ο ανηψιός μου της δίνει ένα νόμισμα των δυο ευρώ μα εκείνη δεν λέει να φύγει. Γεμάτη περιέργεια, κάθεται και με κοιτάζει που κάθομαι πίσω μαζί με το Χάρη, με δείχνει διαρκώς με το δάχτυλο και κάτι λέει στο Γιάννη.
"Πόσων χρονών είναι;" την ακούω να ρωτάει.
"Σαράντα" της απαντά ο Γιάννης.
"Δεν φαίνεται!" απορεί η μικρή.
Ύστερα κάνει κι ένα σχετικό κομπλιμέντο για την αδελφή μου, ρωτάει για το βαθμό συγγένειάς μας, εκδηλώνει ξανά την απορία της που η Αλίκη κι εγώ φαινόμαστε τόσο νέες, ώσπου τελικά ανάβει το πράσινο και φεύγουμε.

Μετά από λίγο φθάνουμε στην παραλία του Sirocco. Για κανένα τέταρτο η Αλίκη μου κάνει τη χάρη να κολυμπήσει μαζί μου, συζητώντας ζωηρά το ενδεχόμενο να νοικιάζουμε το σπίτι στην Κεφαλλονιά σε τουρίστες. Καλή ιδέα μου φαίνεται αλλά δεν σκοπεύω να ανακατευτώ. Άλλωστε, αν τελικά πετύχει το εγχείρημα, εγώ δεν πρόκειται να δω δεκάρα από αυτά τα χρήματα, σίγουρα πράγματα.

Αργότερα, όταν έχει πια βραδιάσει, πηγαίνουμε στην ψαροταβέρνα "Στιγμές" στην Αργυρούπολη, όπου μπορούμε να φάμε όσο θέλουμε με 13 ευρώ το άτομο, σ' ένα νησιώτικο, ανάλαφρο περιβάλλον. Κατόπιν, με πρωτοβουλία του Γιάννη, καταλήγουμε στο ζαχαροπλαστείο "Βοσκοπούλα" στη Βάρη, όπου φτιάχνουν ωραίο εκμέκ με παγωτό.

Η εκδρομή ολοκληρώνεται με μια βόλτα στο Πανόραμα, όπου θαυμάζουμε τους γραφικούς δρόμους, τα εντυπωσιακά πλουσιόσπιτα και την υπέροχη θέα του Σαρωνικού από τη Βουλιαγμένη μέχρι τον Πειραιά – ολόκληρη η παραλία φωτισμένη και αστραφτερή στο σκοτάδι της νύχτας.

Αργότερα, όταν επιστρέφουμε στο σπίτι, η μαμά

εκφράζει την χαρά αλλά και την έκπληξή της που
“Πήρατε και την Υβόννη μαζί! Καλά κάνατε και την πήρατε!”
“Γιατί, του πεταμού είναι η Υβόννη;” απορεί ο Γιάννης.
Εγώ χαμογελώ συγκαταβατικά και κάνω το κορόιδο -παλιά μου τέχνη κόσκινο.

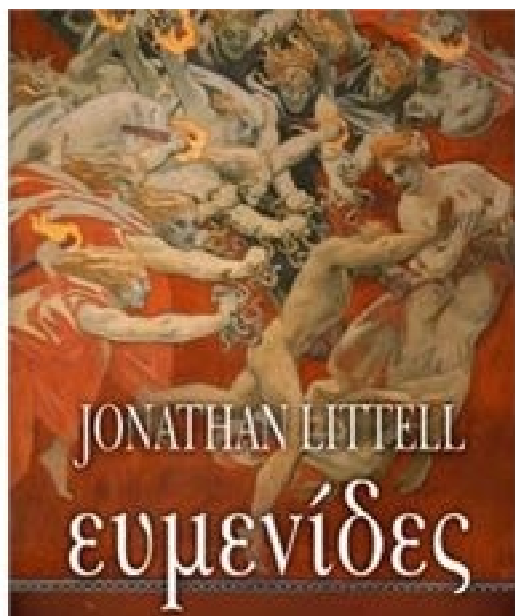
Αυτό το καλοκαίρι πηγαίνω αρκετά συχνά για μπάνιο μαζί με τον Γιάννη και το Χαρούλη. Όποτε μπορεί, έρχεται και η Αλίκη. Περνάμε ευχάριστα, δείχνουν να με υπολογίζουν κι εγώ δείχνω ότι τους εμπιστεύομαι. Ίσως να παίζουν αυτοί το ρόλο τους, μα παίζω κι εγώ τον δικό μου και είμαστε όλοι οκέι...

Παρασκευή, 27 Ιουλίου 2018

Αστρική Προβολή: Νωρίς το πρωί, ενώ λαγοκοιμάμαι στο κρεβάτι μου, κάποια στιγμή αποκτώ συνείδηση του εαυτού μου. Νιώθω σα να βγαίνω από το σώμα μου και υψώνομαι αργά, με τα χέρια μου να σκαρφαλώνουν στον τοίχο μέχρι το ταβάνι. Κατευθύνομαι προς το παράθυρο, κατόπιν φθάνω στη αντικρινή γωνία και κατεβαίνω, με σκοπό να σβήσω τον ανεμιστήρα που δουλεύει όλη νύχτα.

Ύστερα ίπταμαι στα υπόλοιπα δωμάτια. Πετώ μπροστά από τη μητέρα μου μα δεν με βλέπει, ούτε η Αλίκη που στέκεται παραπέρα, είμαι αόρατη γι' αυτές. Ο μόνος που με βλέπει είναι ο Χαρούλης, που μου χαμογελάει γλυκά. Τότε αντιλαμβάνομαι ότι είναι παρούσα και η ξαδέρφη Ανθή. Την ακούω να μιλάει με την αδελφή μου, σχετικά με βιβλία: “Έχεις τίποτα για την κόλαση;” τη ρωτάει. Ξυπνώ ταραγμένη και απογοητευμένη...⇧

“***Ευμενίδες***”: Ιστορικό μυθιστόρημα του Τζόναθαν Λίτελ, που μου κράτησε συντροφιά όλο το καλοκαίρι. Πρόκειται για ένα συγκλονιστικό βιβλίο, 1000 σελίδων περίπου, όπου διαγράφεται με ιδιαίτερη παραστατικότητα η ανθρώπινη φύση μέσα από τις φρικαλεότητες που διαπράχτηκαν κατά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο από την "ανώτερη ράτσα" των Γερμανών.

Μάχες, σφαγές, γενοκτονίες, βιασμοί, βασανιστήρια, λεηλασίες, στρατόπεδα συγκέντρωσης, εξευτελισμός της ζωής, βομβαρδισμοί, καταστροφές – σα να μου φαίνεται πως ο ανθρώπινος νους είναι έτσι κατασκευασμένος ώστε να προσαρμόζεται άνετα σε τέτοιες καταστάσεις, είτε ως θύτης είτε ως θύμα.

Οι δυο Παγκόσμιοι Πόλεμοι, που έλαβαν χώρα μέσα στον 20ό αιώνα, ήταν στην πραγματικότητα Παγκόσμια Πειράματα με έναν πραγματικό σκοπό: τον ακραίο εξευτελισμό της ανθρώπινης ζωής και τη δαιμονική μετάλλαξη του ανθρώπινου ψυχισμού.

Οι μεγάλες αυτοκρατορίες δημιουργούνται από υπέρμετρη κακία και υπέρμετρη τρέλα μα γρήγορα γκρεμίζονται από την υπέρμετρη βλακεία του όντος που λέγεται άνθρωπος. Οι "Άριοι", για παράδειγμα, αντί να συντηρούν σωστά το εργατικό δυναμικό των αιχμαλώτων τους, το εξολόθρευαν μεθοδικά και ανελέητα στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Ως αποτέλεσμα, τους κατατρόπωσαν οι Σύμμαχοι...

Πρωταγωνιστής της ιστορίας είναι ένας αξιωματικός των ναζί, ο δρ Μαξ Άουε, ο οποίος από νεαρή ηλικία εμφανίζεται ως φίλος των γραμμάτων και των τεχνών – μα είναι επίσης αιμομίκτης και ομοφυλόφιλος. Σύντομα καταλήγει ένα γρανάζι στη φονική μηχανή της ναζιστικής Γερμανίας και καταντά παράφρονας, δολοφόνος, μητροκτόνος μα και προκλητικά τυχερός, όπως όλοι οι κακούργοι. Παράλληλα, προσπαθεί διαρκώς να πείσει τον εαυτό του και τους άλλους ότι ο ίδιος δεν ευθύνεται για τίποτα: "Εγώ δεν έφταιγα, με παρέσυρε το ρέμα, εγώ απλά τη δουλειά μου έκανα, εντολές εκτελούσα, κι εσείς στη θέση μου το ίδιο θα κάνατε", διατυμπανίζει κάθε τόσο.

Ωστόσο, ο εν λόγω κύριος και οι όμοιοί του δεν αφήνουν κλίκα για κλίκα και κύκλωμα για κύκλωμα, προκειμένου να πάρουν γαλόνια και ν αναρριχηθούν στην ιεραρχία του ναζισμού.

Κάπως έτσι σκέφτεται και πράττει ο μέσος σημερινός πολίτης, ο οποίος είναι χωμένος στα κυκλώματα μέχρι τα μπούνια, υπακούει τυφλά σε διαταγές (αν τολμάει ας μην υπακούσει), εκτελεί κάθε είδους εγκλήματα και μετά ισχυρίζεται ότι "εγώ είμαι ένας νομοταγής πολίτης, απλά τη δουλίτσα μου κάνω". Το Τρίτο Ράιχ μπορεί να εξαφανίστηκε, ωστόσο άφησε πίσω του αξίες: τις αξίες των κυκλωμάτων...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Ιούνιος-Ιούλιος 2018)***: Παρόλο που τα νυχτερινά προβλήματα συνεχίζονται με αμείωτη συχνότητα, επιχειρώ μερικά ακόμη πειράματα:

* Από τις 9 ως τις 19 Ιουνίου τρώω κάτι ελαφρύ το βράδι και μετά παίρνω 4 γραμμάρια μελατονίνη. Η ουσία προξενεί ορισμένα ζωηρά όνειρα ή Περιπέτειες της Νύχτας, ωστόσο δεν μπορώ να πω ότι κοιμάμαι καλύτερα: όλη τη νύχτα νιώθω ανήσυχη, κάθε τόσο ξυπνάω, χώρια που τα παραϋπνικά επεισόδια μάλλον αυξάνονται.
* Από τις 22 ως τις 25 Ιουλίου αλείφω αιθέριο έλαιο λεβάντας στις παλάμες και στις πατούσες μου. Ως αποτέλεσμα, έχω μερικά έντονα όνειρα αλλά και κάποια οράματα με σχηματοποιημένες φλόγες - τίποτα το αξιοσημείωτο...
* Από την 1η Ιουλίου παίρνω προβιοτικά Biotix Acidophilus Plus μετά το φαγητό. Με αυτά αισθάνομαι γενικώς καλύτερα, καθώς διευκολύνεται η πέψη και μειώνονται κάπως οι νυχτερινές ενοχλήσεις.
* Στις 27 Ιουλίου αποφασίζω να παίξω το τελευταίο μου χαρτί: Παρόλο που δεν αντέχω αυτό το πράγμα πάνω μου, στο εξής σκοπεύω να κοιμάμαι με το αλουμινοκάλυμμα απλωμένο πάνω από το κεφάλι μου όλη νύχτα. Παρά την αρχική αισιοδοξία μου, δυο μέρες αργότερα, γύρω στις 4:15 πμ, ακούω τη λέξη "κόλαση" σε υπναγωγική παραίσθηση. Σηκώνομαι αμέσως, πετάω το κάλυμμα από πάνω μου και μένω άγρυπνη, εκνευρισμένη και απογοητευμένη για ώρες. Δεν περίμενα ότι

αυτή η μέθοδος θα αποτύχαινε τόσο γρήγορα. Και όμως, για κανένα μήνα (μέσα Απριλίου έως μέσα Μαΐου) που χρησιμοποιούσα το αλουμινοκάλυμμα για κανένα δίωρο τα ξημερώματα, μου είχε δώσει ελπίδες...

Βεβαίως, καταλαβαίνω ότι για να έχω σωστή προστασία θα έπρεπε ίσως να προμηθευτώ ένα πλήρες σύστημα ηλεκτρομαγνητικής θωράκισης, από αυτά που μοιάζουν με σκηνές, κουβούκλια ή κουνουπιέρες και στοιχίζουν γύρω στα 1200 ευρώ. Ωστόσο, δεν είμαι διατεθημένη να πληρώσω ένα τόσο μεγάλο ποσό με κίνδυνο να αποτύχει και αυτό το μέτρο. Άλλωστε, όσο ζει η μάνα μου δεν μπορώ να εμφανίσω κάτι τέτοιο μέσα στο σπίτι. Το θέμα είναι ότι, παρά τις εντεινόμενες προσπάθειές μου, η κατάσταση φαίνεται να επιδεινώνεται σταθερά και ανεξήγητα:

Φαινόμενα	Ιούνιος	Ιούλιος
Οράματα φωτιάς:	αρκετές σχηματοποιημένες φλόγες	ομοίως+1
Εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση/hell":	4	2
το αντίθετο "παράδεισος":	1	
Όνειρα με φλόγες:		1
Καθαρές νύχτες:	20	19

Έχοντας, λοιπόν, αυτή την κατάληξη μετά από 12 χρόνια ψυχικού πολέμου, κρίνω πως έχει έλθει ο καιρός να αποδεχθώ ότι στο εξής αυτή θα είναι η πραγματικότητα για μένα: Σχεδόν κάθε νύχτα θα δέχομαι το μήνυμα "κόλαση/hell", είτε στα όνειρά μου είτε σαν υπναγωγική ή υπνοπομπική παραίσθηση, ενώ δεν θα λείπουν τα οράματα φωτιάς. Ενίοτε θα παρατηρώ ίσως κάποια βελτίωση, μα τελικά δεν έχει καμία σημασία αν το "μήνυμα" ή το "όραμα" μου έρχεται τρεις φορές το μήνα ή πέντε. Σημασία έχει ότι εξακολουθεί να έρχεται...

Όσο για το βαθύτερο νόημα αυτών των φαινομένων, δεν μπορώ να ξέρω αν πράγματι υπάρχει κόλαση και παράδεισος μετά θάνατον. Όμως, ακόμη και αν υπάρχει, καλό είναι να είμαι ψυχικά προετοιμασμένη. Άλλωστε, *ο σοφός ζει άνετα ακόμα και στην κόλαση* (Ζεν)...

Προς το Τέλος...

Σάββατο, 4 Αυγούστου 2018

Αναπάντεχη πρωινή επίσκεψη από τη θεία Ερμιόνη (μήνες είχε να φανεί). Ανάμεσα στ' άλλα, μας διηγείται για τον γαμπρό της τον Ντένις, ο οποίος πρόσφατα είχε μια πολύ καλή πρόταση για δουλειά στη Γερμανία: εργασία στο σπίτι, ταξίδι εκεί δυο φορές το χρόνο, αποδοχές 120.000 ευρώ ετησίως. "Είναι κεφάλι ο άνθρωπος, ιδιοφυία στα κομπιούτερ", λέει η θεία. Ωστόσο, αφού συσκέφθηκε με τη γυναίκα του, ο Ντένις απέρριψε τελικά την πρόταση επειδή είναι πια ηλικιωμένος και εισπράττει ήδη αρκετά χρήματα από τις έξι συντάξεις του.

Ύστερα η θεία μας μιλάει για τις αγαπημένες της ανηψιές, τη Μάντυ και τη Λία, οι οποίες εδώ και πολλά χρόνια κατέχουν διευθυντικές θέσεις με παχυλούς μισθούς σε πολυεθνικές εταιρείες.

“Πώς κι εσύ, που έχεις τόσα προσόντα και ξέρεις τέσσερις γλώσσες, δεν έχεις βρει μια τέτοια δουλειά;” με ρωτάει, κοιτώντας με αινιγματικά.

“Μα εγώ δεν έχω τα απαραίτητα προσόντα!” απαντώ αμέσως.

“Πώς, εσύ, με τόσες γλώσσες που ξέρεις...”

“Πριν από χρόνια, είχα κάνει κι εγώ αίτηση για εργασία στην εταιρεία όπου δουλεύει η Μάντυ, αλλά μου απάντησαν εγγράφως ότι δεν έχω επαρκή προσόντα!”

“Μα τι παραπάνω προσόντα μπορεί να ήθελαν;” απορεί η θεία.

“Προφανώς κάποια που εγώ δεν διαθέτω, ξέρω γω; Δεν μου εξήγησαν!”

“Μήπως να φορούσες κανένα μίνι;”

“Ίσως να μετράει και το μίνι αλλά περισσότερο μετράει το τι είσαι διατεθημένος να κάνεις γι' αυτούς χωρίς να ρωτάς πολλά. Αν ήταν μόνο το μίνι, τότε όλες οι πόρνες θα ήταν πλούσιες και διάσημες!”

“Βέβαια, πρέπει να περνάς και από κρεβατοκάμαρες!” πετάγεται η μάνα μου.

“Τέλος πάντων, δεν δουλεύω σε τέτοιες εταιρείες επειδή *αυτές* δεν διαθέτουν τα προσόντα που θέλω εγώ: Ανθρώπινες συνθήκες εργασίας, τρία χιλιάρικα το μήνα μισθό, διευθυντική θέση και να μη μου ζαλίζει κανείς τον έρωτα!” καταλήγω ψύχραιμα.

Λίγο αργότερα, αφού έχει φύγει η θεία, η μητέρα μου κι εγώ συζητάμε σχετικά με την απίθανη πρόταση που έγινε στον Ντένις:

“Ολόκληρη Γερμανία, δεν υπάρχει εκεί ένας ειδικός που να μπορεί να κάνει αυτή τη δουλειά; Τον Ντένις περιμένουν, που είναι 75 χρονών και ζει στην Ελλάδα;” εκφράζω την εύλογη απορία.

“Κατάσκοπος είναι” αποκρίνεται αυθόρμητα η μαμά. “Θυμάσαι τότε, που ήλθε η αστυνομία στο σπίτι του, στις 5 η ώρα το πρωί, επειδή τους φάνηκε ότι κάποιος κάνει υποκλοπές με τα κομπιούτερ;”

“Αλλά έφυγαν αμέσως μόλις κατάλαβαν ότι είναι βετεράνος του αμερικανικού στρατού κι εξουσιοδοτημένος από την Αμερική!”

Μάλιστα, αυτά είναι προσόντα...

Σάββατο, 18 Αυγούστου 2018

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' ένα μαγαζί απ' όπου δεν μπορώ να φύγω επειδή όλη η γύρω περιοχή έχει πλημμυρίσει. Παρατημένος κατάχαμα είναι ένας παράξενος ζωγραφικός πίνακας που απεικονίζει ένα δαιμονικό ον με ανθρώπινο σώμα και με σκοτεινό, δυσδιάκριτο πρόσωπο, να κάθεται πλάι σε μια βάρκα στην ακροθαλασσιά. Ξαφνικά, πλήθος από ανθρώπινα κεφάλια αναδύονται από το κύμα και στριμώχονται γύρω από τον δαίμονα, στενάζοντας θλιμμένα "τι βάσανα είναι τούτα;" -λες κι έχουν μόλις βγει από τον Άδη. “Το δικό σου πρόσωπο είναι κάτω από τον κώλο μου! Αυτή είναι η θέση σου, εδώ στην κόλαση!” μου αναγγέλλει ο δαίμονας – αν και δεν ακούω καλά την τελευταία λέξη επειδή ξυπνώ πάνω στην ώρα, αρκετά ταραγμένη.

Ερμηνεία: Προφανώς, κάποιος δυσανασχετεί επειδή τον αποκαλώ *κωλογαμημένη αδερφάρα* κάθε φορά που μου

δημιουργεί αφύσικα προβλήματα. *Να κάνουμε μια συμφωνία; Εσύ δεν θα μου σπας τα νεύρα κι εγώ δεν θα σου ρίχνω μπινελίκια,* του στέλνω το νοερό μήνυμα. *Όμως, δεν μπορείς να κάνεις καμία συμφωνία με τον Διάβολο*, συλλογίζομαι αμέσως μετά. *Παραείναι κακούργος, τρελός και διεστραμμένος για κάτι τέτοιο. Απλά, θα τρώει τα μπινελίκια του όποτε με εκνευρίζει. That's all...*

Παρασκευή, 24 Αυγούστου 2018

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Έχω μπροστά μου ένα μεγάλο κομπιούτερ και κατεβάζω μια εφαρμογή που φανερώνει τη βιολογική ηλικία του χρήστη. Αφού αφήνω την οθόνη να μαυρίσει, βγαίνει από εκεί μέσα μια άλλη οθόνη, μικρή και σφαιρική, που κινείται πάνω σ' έναν μεταλλικό βραχίονα. Με πλησιάζει, γυρίζει από δω κι από κει, και με φωτογραφίζει σε διάφορες γωνίες σα να με εξετάζει. Εντέλει, αποφαίνεται προφορικά ότι είμαι 26 ετών. Την επόμενη μέρα ξανακάνω το πείραμα και αυτή τη φορά η εφαρμογή με υπολογίζει 23 ετών. "Τριανταέξι", ακούω έναν άνδρα να λέει πίσω μου. Διαμαρτύρομαι, μα εκείνος επιμένει: "Τριανταέξι". *Πιθανή ερμηνεία: Διόλου απίθανο, κάποια προγράμματα υπολογιστών να παρακολουθούν στενά τον χρήστη -πιο στενά απ' όσο γενικά πιστεύεται...*

Επιστρέφοντας με το λεωφορείο από την πλαζ της Βάρκιζας το βράδι, λίγο πιο πέρα και αντικριστά μου βλέπω να κάθεται ένας πολύ συμπαθητικός νεαρός, μάλλον Σκανδιναυός, από εκείνους που θα μπορούσα να ερωτευτώ την εποχή που ήμουν νέα. Έχει μακριά ξανθά μαλλιά, όμορφο τετράγωνο πρόσωπο, αισθησιακό λαιμό. Φοράει μια λευκή πουκαμίσα με μαύρα κεντημένα σχέδια. Σε όλη τη διαδρομή τον κοιτάζω με τρόπο, αδυνατώ ν' αντισταθώ. Φυσικά το καταλαβαίνει και με κοιτάζει κι εκείνος. Δίπλα του κάθεται κάποιος (δεν μοιάζει για κάποια) που συνεχώς ακουμπάει το κεφάλι στον ώμο του ή ξαπλώνει στα γόνατά του, μάλλον επιδεικτικά. Παραδόξως, δεν με νοιάζει· ο νεαρός εξακολουθεί να μου φαίνεται πανέμορφος.

Κάποτε φθάνει η ώρα να κατέβω. Μόλις στέκομαι όρθια,

βλέπω τον κούκλο να σηκώνει το χέρι και να χαιρετάει! *Εμένα χαιρετάει;* αναρωτιέμαι. Μόλις κατεβαίνω στη στάση, στρέφω και τον ξανακοιτάζω μέσα από το τζάμι. Με χαιρετάει ξανά, αυτή τη φορά πιο διστακτικά. *Αντίο, αγάπη μου*, σκέφτομαι καθώς παίρνω το δρόμο για το σπίτι.
Αν ήμουν 30 χρόνια νεώτερη,
Αν δεν είχα τόσα εσωτερικά μπλοκαρίσματα,
Αν το κοινωνικό περιβάλλον μου δεν ήταν τόσο αρνητικό,
Αν δεν χάλαγε ο κόσμος,
Τότε ίσως να γινόταν κάτι ανάμεσά μας.
Σ' ένα άλλο σύμπαν, θα μπορούσαμε να είμαστε μαζί.
Εδώ, καλύτερα όχι...

Σάββατο, 25 Αυγούστου 2018

 Ευχάριστο απογευματινό μπάνιο στην πολυσύχναστη παραλία του Sirocco. Μόλις μπαίνω στο νερό, αναζητώ με τα μάτια τον Γιάννη και τον Χάρη, που έχουν βουτήξει πριν από μένα. Όμως, τα μυωπικά μάτια μου δεν με βοηθούν και δυσκολεύομαι να τους εντοπίσω. Αρχίζω να κολυμπώ προς τα μέσα, με κατεύθυνση δυο ανδρικά κεφάλια που βλέπω λίγο πιο πέρα, μα πριν κάνω πέντε απλωτές βλέπω το Γιάννη δίπλα μου, όλο κέφια και χαμόγελα.
"Καλά που ήλθες, θα πήγαινα σε αυτούς τους δυο εκεί κάτω! Δεν βλέπω καλά χωρίς τα γυαλιά μου!" τον ενημερώνω χαρωπά.
"Καλά, τι νομίζεις, έτσι σε αφήνω εγώ; Έχεις έλεγχο, δεν σε αφήνω έτσι, άλλο αν στην ηλικία σου πρέπει να νομίζεις πως είσαι ελεύθερη!" μου απαντά σκωπτικά.

Φαντάζομαι ότι κάπως έτσι είναι όλες οι λειτουργικές σχέσεις μεταξύ ανδρών και γυναικών: Η γυναίκα νομίζει πως είναι ελεύθερη και ο άνδρας νομίζει πως είναι το αφεντικό...

Λίγο αργότερα, μπαμπάς και γιος βγαίνουν εξω για να παίξουν ρακέτες. Μόλις μένω μόνη, απομακρύνομαι από τους υπόλοιπους κολυμβητές και απολαμβάνω τη θάλασσα μ' έναν πιο εσωτερικό τρόπο: Για λίγες στιγμές αντικρύζω τη χρυσή δύση του ήλιου· κατόπιν κλείνω τα μάτια, γυρίζω την πλάτη –

και κάθε φορά μια μοναδική εμπειρία με συνεπαίρνει: διαμαντένιοι καταρράκτες ξεχύνονται από τον κεντρικό λαμπρό γαλαξία που δεσπόζει στο στερέωμα· ένα λαμπρογάλαζο άστρο δονείται ρυθμικά, πέρα από μια νεφελώδη, σπειροειδή σήραγγα που εκτείνεται ως το κέντρο του ουρανού· εξαίσιοι διπλοί γαλαξίες περιστρέφονται αργά σ' ένα βελουδένιο διάστημα· μια συστάδα σμαραγδογάλανα πετράδια κοσμούν παλλόμενα ολόκληρο το σύμπαν, σα να 'ναι το Στέμμα του Ουρανού...
"Μα πόση ώρα κάθεστε μέσα στο νερό;" με ρωτάει αργότερα η Μαρίνα, η πρώην σύζυγος του Γιάννη, η οποία ήλθε στην παραλία μόλις πριν από λίγο, αφού σχόλασε από τη δουλειά της. "Τουλάχιστον μία ώρα", την πληροφορώ.
🍽 Αργά τη νύχτα, κάτω από την τεράστια χαλκόχρωμη πανσέληνο, οργανώνουμε οικογενειακό τσιμπούσι στην αυλή μας με πρωτοβουλία του Γιάννη, ο οποίος ψήνει αριστοτεχνικά κοντοσούβλι και πανσέτες. Κατά τις 10:00 καταφθάνει αναπάντεχα και η αδελφή μου, η οποία έχει σχολάσει από την ταβέρνα ανέλπιστα νωρίς για σαββατόβραδο.
☺ Πηγαίνοντας να πάρω μπύρες μαζί με το Χάρη, σε μια στιγμή κάνω να τον πιάσω από το χέρι για να διασχίσουμε τη Γούναρη. Εκείνος όμως τραβιέται παραπέρα και μου λέει απότομα: "Μη μου κρατάς το χέρι! Τι είσαι, η γκόμενά μου; Μεγάλωσα πια!" Όντως, ο νεαρός έχει μεγαλώσει πολύ από πέρυσι, έχει σοβαρέψει, το νου του τον έχει στις γκόμενες, ενίοτε κρυφοκοιτάζει και τσόντες στο τάμπλετ, μου έχει πει ο πατέρας του, με αρκετό καμάρι. Σσημερινοί γονείς: το θεωρούν φυσικό το δεκάχρονο παιδί τους να ψάχνει ξέκωλες στο Internet...

Λίγο αργότερα, αφού έχουμε καθήσει όλοι γύρω στο τραπέζι, πιάνουμε κουβέντα για τα τρία εγγόνια του ξαδέρφου Δαμιανού, τα οποία είναι άγνωστο αν έχουν βαφτιστεί παρόλο που έχουν ήδη τα ονόματά τους. Για την ακρίβεια, ούτε για τις δυο κόρες του, που είναι τώρα τριανταπεντάρες, ξέρουμε αν έχουν βαφτιστεί: δεν λάβαμε ποτέ σχετικη μπονμπονιέρα, ούτε ακούσαμε τίποτα σχετικά – γεγονός που συνειδητοποιήσαμε μόλις πρόσφατα...

Τέλος πάντων, το μικρότερο εγγόνι του Δαμιανού, ένα κοριτσάκι δυο χρονών που το φωνάζουν Θεοδώρα, θα μπορούσε να παντρευτεί το Χάρη εφόσον είναι τρίτα ξαδέρφια.
“Είναι οκτώ χρόνια μικρότερή σου και πολύ πλούσια!” αστειεύομαι στο Χάρη.
“Δεν θα με παντρέψετε εμένα για τα λεφτά!” φωνάζει ο μικρός, όλο ανησυχία...

Ο Θανάσης δεν θα καθήσει μαζί μας επειδή δεν του το επιτρέπει η δίαιτά του, λέει (*σώζει τη βραδιά αυτή η δίαιτα*). Ο Χαρούλης τον ρωτάει και τον ξαναρωτάει “Θα κάτσεις, Νάσο, δεν θα κάτσεις, θα κάτσεις;” επειδή λιμπίζεται τη θέση του πλάι στη σχάρα αλλά κι επειδή κατά βάθος δεν τον θέλει εδώ, καθότι θα μας τα 'κανε μαντάρα το αρχιερπετό, ως συνήθως. Πάντως, ο Νάσος δεν δίνει σημασία στις δηλώσεις του μικρού, ούτε ο Γιάννης, ούτε η Αλίκη. Μονάχα η μάνα μου φουρκίζεται για τα καλά, με το ζόρι κρατιέται να μην φύγει από το τραπέζι, και θα μου τα πρήξει τις δυο επόμενες μέρες σχετικά με τον μικρό "που γίνεται γάιδαρος, δεν υπολογίζει τίποτα, ίδιος η Αλβανίδα μάνα του είναι, του χρειάζεται ένα χέρι ξύλο για να στρώσει!”

Κατά τ' άλλα, η ώρα κυλάει πολύ ευχάριστα, με χαρούμενες κουβέντες, πνεύμα ομόνοιας και απρόσμενη ησυχία. Δεν θα μας ανησυχήσουν τα αμέτρητα μουρλά σκυλιά που συνήθως ουρλιάζουν όλη μέρα κάθε μέρα γύρω μας, ούτε οι υστερικοί γείτονες που οι φωνές τους αντηχούν στεντόριες ολημερίς κι ολυνυχτίς επειδή είναι γύφτοι και τους αρέσει να ακούγονται. Σπάνια γαλήνη, που μας επιτρέπει να απολαύσουμε μια πραγματικά υπέροχη βραδιά – ένας θαυμάσιος τρόπος για να αποχαιρετήσουμε το καλοκαίρι...

Δευτέρα, 27 Αυγούστου 2018

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Με ανεπαρκή συνειδητότητα, ψάχνω στους δρόμους να βρω έναν άνδρα που να μου αρέσει. Επιλέγω έναν ψηλό, λεπτό, γοητευτικό νεαρό που έχει μαύρα μαλλιά ως τους ώμους· τον φιλώ τολμηρά μα εκείνος τραβιέται σα να με σιχαίνεται. “Τα χείλη σου είναι ξερά, απαίσια”, μου κάνει και φεύγει. Σύντομα όμως ξαναεμφανίζεται σ' ένα κοντινό

στενό· τώρα με φλερτάρει αλλά εγώ τον αποφεύγω. Καθώς απομακρύνεται, παρατηρώ ότι βγάζει κέρατα στο κεφάλι του.

Ξαφνικά, ένα τσούρμο μαύροι μάγοι (ανάμεσά τους ο Sam Kusba;) με τραβούν σε μια σκοτεινή γωνιά. Προσπαθώ να ξεφύγω πετώντας, όμως εκείνοι με παρασύρουν σ' ένα γκρίζο, μεταλλικό δωμάτιο και με υποχρεώνουν να σταθώ μπροστά σ' έναν ηλεκτρονικό πίνακα γεμάτο από μικρές, σβηστές οθόνες. Δυσανασχετώ έντονα και στο τέλος καταφέρνω να τους ξεφύγω, πετώντας μέσα από στενά σοκάκια. Γρήγορα φθάνω σε μια στάση λεωφορείου, μα δεν έχω λεφτά για εισιτήριο. Έτσι, περιπλανιέμαι για ώρα σε μπερδεμένους δρόμους, παρατηρώ τα λουλουδιασμένα μπαλκόνια τριγύρω, όμως ξέρω πως οι εχθροί με καταδιώκουν ακόμη και πρέπει να βρω διέξοδο επειγόντως. Κάπου συναντώ δυο αγόρια που με κοροϊδεύουν· ενοχλούμαι, τα χτυπώ και φεύγω βιαστικά, μα σύντομα παγιδεύομαι σε αδιέξοδο. Τότε, το όνειρο γίνεται πιο διαυγές, επιχειρώ να περάσω μέσα από ένα τζάμι που φουσκώνει και λιώνει στα χέρια μου κι έτσι, επιτέλους, γλιτώνω...⇑

Συγχρονισμός του βιβλίου: Κατά το μεσημέρι, έχοντας τελειώσει κάποιες διορθώσεις στα κείμενά μου, επιχειρώ *Εύρεση και Αντικατάσταση* της λέξης "οδός" σε όλες τις πτώσεις. Νωρίς το απόγευμα, βοηθώ το Χαρούλη στα μαθήματα και βλέπω ότι έχει σαν άσκηση να κλίνει το ουσιαστικό "η οδός" σαν άσκηση στη Γλώσσα...

Πέμπτη, 30 Αυγούστου 2018

Ώρα 7:00 το πρωί, η αδελφή μου, οι γιοί της κι εγώ πηγαίνουμε στο νεκροταφείο Γλυφάδας για την επικείμενη εκταφή του μπαμπά. Κανείς μας δεν εκφράζει την αγωνία του για το θέαμα που φανταζόμαστε ότι θ' αντιμετωπίσουμε, θέλουμε να πιστεύουμε πως είμαστε έτοιμοι ψυχολογικά. Όμως, όταν φθάνουμε μπροστά στον τάφο, διαπιστώνουμε πως όλα έχουν ήδη τελειώσει: ο λάκκος είναι ανοιχτός και άδειος, έχει μείνει μονάχα το κάτω μέρος από το σάπιο πια φέρετρο. Πάνω στο ανάχωμα έχει αφεθεί το μπουκάλι κρασί και το πακέτο τσιγάρα που είχε τοποθετήσει ο Γρηγόρης μέσα στο φέρετρο

λίγο πριν από την ταφή, σύμφωνα με παλιά επιθυμία του πατέρα μου. Ο πατέρας μου είχε επίσης εκφράσει την επιθυμία να μεταφερθούν τα κόκκαλά του στην Κοντογεννάδα για να θαφτούν στον τάφο των γονέων του· αυτό το δύσκολο έργο θα το αναλάβει ο Νάσος όταν έλθει η ώρα.

Συναντάμε εκεί τον αρμόδιο υπάλληλο του δήμου, ο οποίος μας εξηγεί ότι η εκταφή έχει ήδη ολοκληρωθεί από τα ξημερώματα, προτού ανοίξει το νεκροταφείο κι αρχίσει να έρχεται κόσμος. Ο νεκρός δεν έχει λιώσει εντελώς· τα χέρια και τα πόδια είναι εντάξει αλλά στο σώμα κρατάει ακόμη, οπότε τον έχουν βάλει σ' έναν μικρό, πρόχειρο τάφο κολλητά στη μάντρα, όπου υπολογίζεται ότι θα μείνει για ένα οκτάμηνο ακόμα.

Επιστρέφουμε στο σπίτι ήρεμοι και ανακουφισμένοι που δεν χρειάστηκε να αντικρύσουμε κανένα φρικτό θέαμα. Ο Θάνος είχε εφιάλτες όλη νύχτα, έβλεπε νεκροταφεία και τάφους. Ο Γιάννης δεν κοιμήθηκε καλά, ξυπνούσε κάθε μια ώρα, τα ίδια και η Αλίκη, τα ίδια κι εγώ – αν κι εγώ, έτσι κι αλλιώς, από μικρή κάνω ανήσυχο ύπνο, ξυπνώ κάθε δυο ώρες μέσα στη νύχτα. Πάντως, χαίρομαι που η ιστορία τελείωσε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο...

Σε μια στιγμή, χτυπά το κινητό της Αλίκης· είναι ο Γρηγόρης, πήγε στο νεκροταφείο λίγο μετά τις 7:00 και δεν βρήκε κανέναν εκεί, λέει. Φανταζόμαστε ότι θα περάσει από το σπίτι, αλλά δεν θα φανεί. Αμφιβάλλω αν θα φανεί ποτέ ξανά. Αργότερα, ο Νάσος μας ανακοινώνει ότι θα φύγει αυθημερόν για μια βδομάδα διακοπές στην Κεφαλλονιά, μαζί με την Αννούσκα.

Κατά το μεσημέρι τηλεφωνεί η Ανθή και, ανάμεσα στ' άλλα, μας πληροφορεί πως ο Δαμιανός επικοινώνησε το πρωί με το νεκροταφείο, ζήτησε να παραγγείλει κασάκι αλλά του είπαν πως δεν ήταν όλα έτοιμα ακόμη. “Από κάτι τέτοια φαίνεται ο σεβασμός που έχουν όλοι στον μπαμπά, ακόμα και τώρα που είναι πεθαμένος”, λέει η μαμά. Κι εγώ μόλις τώρα συνειδητοποιώ ότι όλη εκείνη η πλούσια κοινωνική ζωή που γνώρισε η οικογένειά μου κάποτε, με πληθώρα φίλων, γειτόνων και συγγενών να μπαινοβγαίνουν τακτικά στο σπίτι μας,

οφειλόταν κυρίως στην υψηλή κοινωνική θέση που είχε πετύχει ο πατέρας μου ως καπετάνιος του εμπορικού ναυτικού. Τώρα, όμως, που εκείνος δεν υπάρχει πια και η οικονομική μας κατάσταση δεν είναι τόσο ανθηρή, η μητέρα μου κι εγώ έχουμε απομονωθεί απ' όλους....

Παρασκευή, 31 Αυγούστου 2018

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είναι βράδι κι έχω βγει έξω μαζί με τη Νινέτα [*παλιά μου φίλη προ εικοσαετίας, η οποία παρέδιδε ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών και με βοήθησε να ξεκινήσω το επάγγελμα*]. Βρισκόμαστε σ' ένα θέατρο, γυρεύουμε τουαλέτα μα δεν βρίσκουμε πουθενά και ανησυχούμε.

Ανεβαίνουμε μια μεγάλη σκάλα, η Νινέτα βγαίνει σ' έναν όροφο μα εγώ πηγαίνω ψηλότερα και χανόμαστε. Ψάχνω να τη βρω σε διάφορους χώρους, μα δεν φαίνεται πουθενά. Για αρκετή ώρα αδημονώ, καθώς δεν μπορώ να βρω ούτε τις τουαλέτες, ούτε τη φίλη μου. Καταλήγω σ' ένα δωμάτιο όπου υπάρχουν πολλά ξύλινα κασόνια γεμάτα με παράξενα λουλούδια και πρασινωπά φίδια που φαντάζουν απειλητικά. Ένα από αυτά με αγκαλιάζει στο λαιμό αλλά καταφέρνω να του ξεφύγω. Κάπου διακρίνω τη μικρή Θεώνη μα δεν μιλάμε.

Φεύγω από κει, κατεβαίνω τη σκάλα μέχρι τον κάτω όροφο και επιτέλους ανακαλύπτω τις τουαλέτες στο τέλος ενός γκρίζου διαδρόμου, πίσω από κλειστές, φαρδιές, μεταλλικές πόρτες. Όμως, γρήγορα απογοητεύομαι μόλις διαπιστώνω πως τα αποχωρητήρια είναι παλιά, τούρκικα, πλημμυρισμένα με ακάθαρτα νερά. Παρόλο που νιώθω έντονη την ανάγκη ν' ανακουφιστώ, δεν μπαίνω εκεί μέσα.

Εντέλει αποχωρώ από το θέατρο χωρίς να έχω βρει τη φίλη μου. Αναρωτιέμαι τι να απέγινε και τότε παρατηρώ το μαύρο κινητό μου, που κρέμεται μ' ένα κορδόνι από την τσάντα μου. Αναθαρρώ αμέσως, καθώς νόμιζα πως το είχα χάσει και αυτό. *Τώρα θα μπορούσα να βρω τη Νινέτα*, σκέφτομαι μα τελικά προτιμώ να μην το κάνω. Συνεχίζω το δρόμο μου με τα πόδια, νιώθοντας ανέλπιστα απελευθερωμένη...

♠ *Ερμηνεία:* Στις 10:30 το πρωί βρίσκομαι στο Internet Cafe κι έχω μόλις αρχίσει να σερφάρω όταν παρατηρώ ότι έχω στο κινητό μου μια κλήση από τον Αργύρη Ξιφαρά. *Τώρα βρήκε*, σκέφτομαι, καθώς δεν έχω καμία όρεξη να του μιλήσω -ειδικά εδώ μέσα. *Πιο πολύ σκεφτόμουν αυτό το τηλεφώνημα εδώ και δυο μήνες, παρά την εκταφή...*

Τέλος πάντων, μετά από λίγα λεπτά δοκιμάζω να του τηλεφωνήσω, όμως "ο συνδρομητής έχει το τηλέφωνο κλειστό". Με ξαναπαίρνει ύστερα από κανένα τέταρτο, χαιρετιόμαστε τυπικά μα δεν φαίνεται πρόθυμος να πει περισσότερα, υπάρχει και πολλή οχλαγωγία γύρω μου, οπότε του εξηγώ ότι "είμαι εκτός σπιτιού κι έχει πολλή φασαρία εδώ". Στη συνέχεια, του προτείνω να επικοινωνήσω εγώ μαζί του κατά τις 6:00 το απόγευμα. "Θα σου τηλεφωνήσω εγώ", μου κάνει.

Οι ώρες περνούν, δεν πηγαίνω για μπάνιο επειδή περιμένω τηλέφωνο, μα ως τις 7:30 μμ ούτε φωνή ούτε ακρόαση από το νυμφίο. Παίρνω εγώ στο σταθερό του, δεν απαντά κανείς. Ύστερα δοκιμάζω στο κινητό του και το σηκώνει σχεδόν αμέσως. "Έχω μια δουλειά τώρα" και "θα σε πάρω αύριο το πρωί κατά τις 9:00" μου κάνει.

Γύρω στις 9:00 το βράδι χτυπάει το σταθερό μας, βλέπω στην οθόνη τον αριθμό του Αργύρη αλλά μόλις σηκώνω το ακουστικό, μου το κλείνει! Η μαμά ρωτά ποιός ήταν κι εγώ της λέω πως ήταν λάθος επειδή βαριέμαι τη βαβούρα του τύπου "Κυνήγα τον τώρα αμέσως, αλλιώς χανόμαστε". Ύστερα στρογγυλοκάθομαι μπροστά στην τηλεόραση για να παρακολουθήσω το "X-Men 2", που μόλις αρχίζει.

Την επομένη, κατά τις 11:00 το πρωί, κοιτάζω το κινητό μου που δεν έχει χτυπήσει ακόμη και ασυναίσθητα πιέζω τα πλήκτρα. Εκείνη τη στιγμή βλέπω να σχηματίζεται στην οθόνη ο αριθμός του Αργύρη, όμως η κλήση κόβεται απότομα, ίσως επειδή τότε ακριβώς έτυχε να πατήσω εγώ τα κουμπιά και ακύρωσα κατά λάθος την κλήση. Αμέσως δοκιμάζω να τον πάρω εγώ μα "η λειτουργία δεν είναι προς το παρόν διαθέσιμη", λέει ο τηλεφωνητής. Ξαναδοκιμάζω μετά από ένα τέταρτο, τα ίδια. *Τρελός και γρουσούζης*, συλλογίζομαι βαρύθυμα. *Προτού*

καν ξεκινήσουμε, έχουμε πρόβλημα! Πόσο θα 'θελα να τον ξεφορτωνόμουν οριστικά!

Άλλωστε, έχω μάθει πια να αναγνωρίζω τα ***σημάδια της μοίρας:*** Όλη αυτή η δυσχέρεια για να ξεκινήσουμε τα αγγλικά φέτος, σημαίνει ότι δεν πρέπει να ξεκινήσουμε καθόλου. Εδώ και χρόνια νιώθω πως η υπόθεση με τα ιδιαίτερα μαθήματα έχει πλέον τελειώσει οριστικά, μονάχα ο Ξιφαράς εμποδίζει τον κύκλο να κλείσει. Όλα τα πράγματα, ακόμη και τα καλά, πρέπει να τελειώνουν κάποτε· πόσο μάλλον τα όχι τόσο καλά...

Εντέλει, μου τηλεφωνεί ο Αργύρης κατά το μεσημέρι και, με αρκετά σοβαρό ύφος, μου αναγγέλλει ότι "Μερικά πράγματα έχουν αλλάξει τελευταία" ... "Οι δουλειές δεν πάνε τοσο καλά, έχουμε και αυξημένα έξοδα" ... "Και οι μικρές έχουν σχηματίσει ένα γκρουπ με τις φίλες τους για να πηγαίνουν όλες μαζί φροντιστήριο" ... "Το συζήτησα και με την Κορίνα" ... "Φέτος δεν θα κάνουμε ιδιαίτερα, θα στείλω τα παιδιά σε φροντιστήριο!"

"Όπως νομίζετε, κανένα πρόβλημα", τον διαβεβαιώνω εγώ ψύχραιμα (μόλις που κρατιέμαι να μην χοροπηδήσω από τη χαρά μου). Κατόπιν εύχομαι καλή πρόοδο στα κορίτσια, αποχαιρετιόμαστε εγκάρδια και κάπου εκεί τελειώνει κι αυτη η υπόθεση. Κλείνοντας το τηλέφωνο, αισθάνομαι ανέλπιστα απελευθερωμένη...

Αρκετή έκπληξη μου προκαλεί η άμεση αντίδραση της μητέρας μου η οποία, μόλις ακούει τα καθέκαστα, δηλώνει αυθόρμητα ότι

"Είναι παράξενο, μα δεν λυπήθηκα καθόλου που σταμάτησε!"

"Δεν σου το έχω πει αλλά ευχόμουν να σταματήσει!" ομολογώ αυθόρμητα, χωρίς φόβο και πάθος.

"Δεν ξέρω αλλά εδώ και κανένα χρόνο δεν μου άρεσε που πήγαινες εκεί, ένιωθα πως αυτή η δουλειά σε μειώνει, δεν μου άρεσαν και οι υστερίες τους..."

Περίεργο, είχα την εντύπωση ότι έτρεμες μην τυχόν και χάσω τον σοβαρό πελάτη, συλλογίζομαι.

"Με τα κορίτσια δεν είχα πρόβλημα αλλά αυτόν δεν τον γουστάρω καθόλου!" της εξηγώ αμέσως μετά. "Ευχόμουν να

γίνει κάτι για να τους ξεφορτωθώ πριν φθάσουν στο Lower! Δεν τολμώ καν να διαννοηθώ τι θα μπορούσε να συμβεί αν μία από αυτές (μάλλον η Θεώνη) δεν έπαιρνε το χαρτί! Και θέλω να τελειώνω οριστικά με αυτό το επάγγελμα και τις υστερίες του τύπου: "Τα κατάλαβε όλα το παιδί; Μήπως δεν κατάλαβε εκείνο ή το άλλο; Και γιατί πήρε 19 και όχι 20;" Τώρα θέλω να ασχοληθώ με κάτι διαφορετικό! Από αύριο κιόλας, θ' αρχίσω να ψάχνω στο Internet για δουλειά!” (μούσι...)
Χαρές η μαμά, γελάει ολόκληρη. “Ναι, να ψάξεις! Είμαι σίγουρη πως θα βρεθούν πολλοί που θα εκτιμήσουν τα προσόντα σου!” μου λέει, και μάλλον το πιστεύει.

Σαφώς, δεν έχω σκοπό να ψάξω για τίποτε άλλο. Δεν μπορώ τώρα, στα 55 μου, να κυνηγάω τα ίδια που κυνηγούσα στα 22. Άλλωστε, εγώ δουλειά έχω -πάντα είχα- εδώ, στο Φεζαρρομαρκέικο. Προς το παρόν δεν μου χρειάζεται άλλη...

Πέμπτη, 6 Σεπτεμβρίου 2018

Τι μπορεί να συμβαίνει; Να 'χουν αλλάξει οι εντολές, άραγε; Εδώ και μερικούς μήνες, δηλαδή από τον Απρίλη, στο σπίτι μας δεν πατάει ψυχή. Οι παλιές γειτόνισσες (Πόπη, Ερμιόνη, Θεώνη), που κάποτε κάνανε βάρδιες στο σαλόνι μας, έχουν εξαφανιστεί. Απ' ότι μαθαίνουμε, πρωί και απόγευμα ανελλιπώς πηγαίνουν για καφέ στην καινούρια νοικάρα της θείας Ερμιόνης (έδιωξε την προηγούμενη με συνοπτικές διαδικασίες για να φέρει αυτήν), η οποία είναι Ιεχωβού. Σίγουρα γίνεται βαρβάτο κύρηγμα εκεί πέρα, αν και οι κυρίες υποστηρίζουν πως δεν τρέχει τίποτα.

Επιπλέον, γίνεται βαρβάτο κουτσομπολιό εναντίον μας, όπως μας μήνυσε η Θεώνη, η οποία εμφανίστηκε σήμερα το πρωί μετά από εξαφάνιση πέντε μηνών. Πιστεύαμε ότι έλειπε εκτός Αθηνών, όμως ήταν εδώ όλο αυτό τον καιρό, είπε, κι έκανε τακτική παρέα με την Ερμιόνη, την Πόπη και την Ιεχωβού.
“Η Ερμιόνη έχει μεγάλα παράπονα εναντιον σου, Μαριέτα, επειδή δεν την πήρες τηλέφωνο στη γιορτή της προχθές για να της ευχηθείς. Όμως, "κουμπάρα μου είναι, μου έχει βάλει λάδι",

έλεγε στις προάλλες", μας πληροφόρησε με μάλλον αυτάρεσκο ύφος.
"Μα εγώ δεν παίρνω τηλέφωνα, δεν την έχω πάρει ποτέ στη γιορτή της, τώρα της κακοφάνηκε;" απόρησε η μητέρα μου.

Όταν έφυγε η Θεώνη, βιαστικά και μετά από ένα τέταρτο μόλις, η μαμά φαινόταν ιδιαίτερα προβληματισμένη. Της συνέστησα να είναι πολύ προσεκτική με τη Θεώνη και να μη της λέει το παραμικρό, επειδή η εν λόγω κυρία διαθέτει μια θαυμαστή ικανότητα να μεταδίδει τα κουτσομπολιά με απίθανη ταχύτητα αλλά και να τα διαστρεβλώνει σε απίθανο βαθμό. Και αμφιβάλλω έντονα για το ρόλο που παίζει στα σπίτια που μπαινοβγαίνει, ως αγράμματη, αθώα, παλιά κι έμπιστη φιλενάδα...

Τρίτη, 25 Σεπτεμβρίου 2018

Ο ήλιος έχει δύσει και βραδιάζει γοργά, καθώς κατηφορίζω την οδό Χίου εντελώς ανύποπτη για το ***μυστήριο*** που πρόκειται να εμφανιστεί εντελώς απροσδόκητα: Περπατώ αμέριμνα, απολαμβάνοντας τη διακριτική συντροφιά των θαλερών δέντρων γύρω μου, όταν ξάφνου παρατηρώ δυο μεγάλα φώτα που κινούνται μάλλον αργά πίσω από τα λεπτά σύννεφα. Διαγράφουν ευθύγραμμες τροχιές αντίθετης κατεύθυνσης, παλινδρομούν ξανά και ξανά, με αποτέλεσμα να διασταυρώνονται κάθε τόσο· ενίοτε εμφανίζεται κι ένα τρίτο φως στην ίδια πορεία, έτσι ώστε να συμπληρώνεται κάθε φορά η ίδια συνολική απόσταση που καλύπτουν όλα μαζί. Καθώς προχωρώ, βλέπω τα φώτα πάντα μπροστά μου, σε γωνία ~30-40° από το έδαφος. Αρχικά φαντάζομαι ότι εκπέμπονται από κάποιο προβολέα εκεί κοντά, ίσως από μπαλκόνι ή ταράτσα· γρήγορα όμως απορρίπτω αυτή την εκδοχή εφόσον δεν φαίνονται πουθενά φωτεινές δέσμες· άλλωστε, τα φώτα βρίσκονται πίσω από τα σύννεφα, όχι μπροστά.

Φθάνοντας στην οδό Κεφαλληνίας, συνειδητοποιώ ότι τα φώτα εξακολουθούν να βρίσκονται μπροστά μου, πάντα στην ίδια απόσταση από μένα, λες και κατεβαίνουν το δρόμο μαζί μου. Στρίβω αριστερά, σύντομα μπαίνω στη Μυστρά, κι εκεί τα

διακρίνω ξανά πίσω από τα σύννεφα μπροστά μου. Αιωρούνται με τον ίδιο ακριβώς τρόπο, σε ευθύγραμμες, παλινδρομικές, διασταυρούμενες πορείες, πάντα στην ίδια θέση σε σχέση με μένα -λες και με ακολουθούν...

Στρίβω αριστερά, στη λεωφόρο Γούναρη, από περιέργεια και μόνο, για να δω τι θα γίνει· τα φώτα είναι σα να μετακινούνται και αυτά όλα μαζί, σα να με συνοδεύουν από ψηλά. Περπατώ μέχρι το εμπορικό κέντρο Ζικ-Ζακ, τα φώτα με ακολουθούν πιστά, πάντοτε στην ίδια θέση και στην ίδια απόσταση από μένα, δίνοντάς μου την εντύπωση ότι παρακολουθούν τα βήματα μου.

Κάνω μεταβολή και ξαναβρίσκω τη Μυστρά, αποφασισμένη να την περπατήσω μέχρι το τέλος· τα τρία φώτα ακολουθούν πεισματικά την πορεία μου, λες και κατεβαίνουν μαζί μου, επαναλαμβάνοντας σταθερά τις ίδιες τροχιές, πάντα στην ίδια θέση απέναντί μου! Μπαίνω στην Επιδαύρου, τα φώτα με συνοδεύουν κατά πόδας. Ενίοτε αναβοσβήνουν αλλά είναι πάντα εκεί, στις ίδιες σταθερές πορείες, στο ίδιο ύψος, πάντα στα νοτιοδυτικά του ουρανού.

Τώρα αρχίζω ν' ανηφορίζω τη λεωφόρο Παπανδρέου. Τα φώτα ανεβαίνουν κι αυτά λίγο-λίγο, σα να μ' έχουν πάρει στο κατόπι, επαναλαμβάνοντας διαρκώς τις ίδιες τροχιές, ακολουθώντας με πιστά σε όλο το δρόμο ώσπου φθάνω στον Άγιο Τρύφωνα. Κοντοστέκομαι στην πλατεία και τα κοιτάζω που αιωρούνται ακόμη πάνω από τα σπίτια, στην ίδια θέση, πάντα μπροστά μου. Κάποτε φθάνω σπίτι, κάθομαι στη βεράντα και τα παρακολουθώ για λίγη ώρα ακόμη, καθώς πάνε κι έρχονται πίσω από τα σύννεφα, συνεχώς απέναντί μου...

Τι μπορεί να ήταν αυτά τα φώτα; Δεν μπορώ να ξέρω – πάντως μου έδωσαν έντονη την εντύπωση της περιπολίας και της παρακολούθησης, όχι τόσο για μένα προσωπικά αλλά για ολόκληρη την περιοχή. Η μητέρα μου, που τα είδε κι αυτή όταν της είπα και βγήκε στη βεράντα, συμφώνησε ότι πρόκειται για ιπτάμενες συσκευές παρακολούθησης. Της φάνηκε πολύ περίεργο το θέαμα, δεν έχει ξαναδεί κάτι τέτοιο, ούτε εγώ άλλωστε. "Όσο πιο παράξενα είναι τα πράγματα, τόσο

χειρότερα είναι”, κατέληξε και με συμβούλεψε να μην ασχοληθώ περισσότερο. Κατά τις 11 τη νύχτα ξαναβγήκα στη βεράντα· τα φώτα δεν φαίνονταν πια αλλά και τα σύννεφα είχαν αραιώσει πάρα πολύ...

* * * *

Έχοντας την αυξανόμενη βεβαιότητα ότι τα νυχτερινά μου προβλήματα είναι πιο πολυσύνθετα απ' όσο ήθελα να πιστεύω, η πρόσφατη διαδικτυακή μου έρευνα αποδίδει τα εξής ενδιαφέροντα μα όχι πρωτόγνωρα:

Κοσμικά Παράσιτα ή Δαίμονες: Εδώ και χιλιάδες χρόνια, μια εξωγήινη δαιμονική φυλή εξαπατά συστηματικά την ανθρωπότητα. Πρόκειται για ένα είδος κοσμικών παρασίτων, που έχουν τη δυνατότητα να επηρεάζουν το νου και τη θέληση των ανθρώπων. Πιστεύεται πως έχουν δημιουργήσει ένα "πλέγμα" ψευδαισθήσεων πάνω στον πλανήτη, όπου οι γήινοι πιστεύουν ότι είναι ελεύθεροι, ενώ στην πραγματικότητα υπόκεινται σε σωματικά, ψυχολογικά και ψυχικά δεσμά.

Οι δαίμονες μπορούν να θεωρηθούν ως *ρεύματα ηλεκτρικού πλάσματος* (η τέταρτη κατάσταση της ύλης). Είναι αργοκίνητοι αλλά υπερευφυείς, μπορούν να ελέγχουν το νου άλλων όντων και να εκτελούν ψυχοκίνηση. Δεδομένου ότι δεν διαθέτουν συγκεκριμένη μορφή, βασίζονται στις πνευματικές τους δυνατότητες για να αναπτύσσουν μακροπρόθεσμα σχέδια συμπαντικής κυριαρχίας. Φροντίζουν επιμελώς να μην αποκαλύπτονται στα θύματά τους, χρησιμοποιούν τους νοήμονες έμβιους οργανισμούς ως εργαλείο και χειρίζονται με δεξιοτεχνία τον ισχυρότερο παράγοντα που έχουν στη διάθεσή τους: τον χρόνο.

[Παρατήρηση: Το 99,99% του σύμπαντος είναι πλάσμα, δηλαδή θερμά φορτισμένα ιόντα και ηλεκτρόνια που παράγουν ενέργεια. Όταν κρυώνει, διαμορφώνει τη γνωστή μας ύλη. Το διάστημα είναι γεμάτο από ρέον πλάσμα, το οποίο αντιδρά περισσότερο στο ηλεκτρομαγνητικά πεδία παρά στη βαρύτητα. Το πλάσμα μπορεί να κινηθεί γρηγορότερα από το φως μα χρειάζεται να διοχετεύεται μέσα από ηλεκτρικά ρεύματα].

Οι δαίμονες "τρέφονται" από τη συναισθηματική ενέργεια που παράγουν οι άνθρωποι και άλλα έμβια είδη όταν βρίσκονται σε κατάσταση άγχους. Αρέσκονται ιδιαίτερα σε συναισθήματα τρόμου και μίσους, γι' αυτό και δημιουργούν συστηματικά στη γη (και σε άλλους πλανήτες) ένα όσο γίνεται πιο τραυματικό περιβάλλον. Η βασική στρατηγική τους είναι να δημιουργούν συγκρούσεις ανάμεσα σε διάφορες κοινωνικές ομάδες: τα παιδιά μαλώνουν με τους γονείς, οι άνδρες καταπιέζουν τις γυναίκες, οι δεξιές ιδεολογίες αντιμάχονται τις αριστερές, τα έθνη πολεμούν ενάντια στα έθνη. Και η ανθρωπότητα έχει καταλήξει να θεωρεί αυτό το βρώμικο σύστημα ως "νόμο της ζωής".

Οι δαίμονες μεταφέρονται κι επηρεάζουν τους ανθρώπους μέσω "ενεργειακών νημάτων". Έτσι, φθάνουν σχεδόν παντού κι επηρεάζουν κυριολεκτικά τους πάντες. Όταν ένα άτομο βρίσκεται σε επαφή με ένα τέτοιο "νήμα", οι δαίμονες μπορούν να το ελέγξουν ευκολότερα. Στον πλανήτη Γη τα εν λόγω ενεργειακά νήματα ταυτίζονται με το παγκόσμιο δίκτυο τηλεπικοινωνιών, που περιλαμβάνει το Διαδίκτυο και τα κινητά τηλέφωνα. [*"Ο ηλεκτρισμός είναι πολύ περισσότερα απ' όσα νομίζεις", όπως λέει και η διαφήμιση...*]

Στη σύγχρονη εποχή [*τα τελευταία 2000 χρόνια περίπου*] οι δαίμονες έχουν ξεπεράσει κάθε ιερό όριο: Δρουν στη θέση του Θεού και των αγγέλων, απαιτώντας απόλυτη πίστη και υποταγή μέσω των διαφόρων θρησκειών και αιρέσεων. Ο αρχηγός των δαιμόνων συστήνεται ως Παντοδύναμος Θεός. Αυτό είναι ένα φρικτό έγκλημα, ένας εξευτελισμός για οτιδήποτε αγαθό στη ζωή. Σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να έρχεται κανείς σε επαφή με αυτό το υπέρτατα κακόβουλο ον.

Δαιμονικές πύλες: Ναι μεν οι άνθρωποι διαθέτουν μια φυσική προστασία ενάντια στις δαιμονικές επιθέσεις, όμως αυτή μπορεί να απενεργοποιηθεί κάτω από ορισμένες προϋποθέσεις. Όταν σχετίζεσαι μ' ένα κακό, "δαιμονισμένο" άτομο, τότε ανοίγεται μια *δαιμονική πύλη* στο νου σου. Η *πύλη* μπορεί επίσης να είναι κάθε μορφή μαντικής επικοινωνίας: τα χαρτιά Ταρώ, το Ι-Τσινγκ, οι Ρούνοι, ο πίνακας Ουίτζα, το

τσάννελινγκ, η αυτόματη γραφή, η ανάποδη ομιλία, ο "λευκός θόρυβος" στο ραδιόφωνο κλπ. Όλα αυτά είναι πολύ επικίνδυνα και δεν πρέπει να χρησιμοποιούνται ασυλλόγιστα. Ωστόσο, οι μαντικές μέθοδοι δεν είναι κακές από τη φύση τους. Σε έναν σωστό κόσμο θα μπορούσαν κάλλιστα να χρησιμοποιούνται ως μέθοδος επικοινωνίας με τον ανώτερο εαυτό ή με το Θείο. Όμως, δεν ζούμε σε έναν σωστό κόσμο και καλό είναι να το θυμόμαστε αυτό...

Η δαιμονική επιρροή στους ανθρώπους: Υπάρχουν τρία βασικά κριτήρια που καθορίζουν πόσο ευάλωτο είναι ένα άτομο σε δαιμονικές επιθέσεις:

α) το αστρολογικό πορτραίτο: ορισμένα ζώδια (Σκορπιός, Αιγόκερως, Κριός, Καρκίνος) επηρεάζονται ευκολότερα από τους δαίμονες. Όλως τυχαίως, τα ίδια ζώδια αποδεικνύονται ως τα πιο ισχυρά και πετυχημένα στη ζωή...

β) Το DNA: οι ερπετοειδείς (άτομα που έχουν μεγαλύτερο ποσοστό ερπετικών γονιδίων στον γενετικό τους κώδικα).

γ) Η εγγενής τάση εθισμού σε διάφορες μεθόδους μαντείας.

δ) Όποιος έχει χαμηλή αυτοεκτίμηση είναι επιρρεπής σε δαιμονικές επιθέσεις: Όταν δεν έχεις τον εαυτό σου και τις δραστηριότητές σου σε μεγάλη εκτίμηση, τότε είναι πιθανόν να αφήσεις "κάποιον άλλο" να διευθύνει τις υποθέσεις σου.

[*Να γιατί όλες οι θρησκείες και οι αιρέσεις προπαγανδίζουν φανατικά την ταπεινότητα και το "σπάσιμο του εγώ": επειδή έτσι καταστρέφουν σταδιακά την αυτοεκτίμηση των οπαδών τους. Επιπλέον, ενθαρρύνουν τη χρήση μαντικών μεθόδων και, προπάντων, την επίτευξη του "κενού" μέσω διαλογισμού, "προκειμένου να λειτουργήσουν μέσα από σένα άλλες δυνάμεις", όπως λένε...*]

Ένας δαίμονας δεν χρειάζεται να βρίσκεται σε φυσική επαφή με τον άνθρωπο που θέλει να βλάψει. Χρειάζεται μόνο η προσωπική επαφή ενός "δαιμονισμένου" ατόμου με το θύμα, για να μπορέσει να του προξενήσει διάφορες δύσκολες καταστάσεις. Αν, λοιπόν, υποψιάζεσαι δαιμονική επιρροή από κάποιους, πρέπει πρώτα να αναζητήσεις τα εξής ***προειδοποιητικά σημάδια:***

Στιγμιαία κατάθλιψη: ξαφνικά νιώθεις πως τίποτα πια δεν σου είναι ευχάριστο, ούτε καν τα πράγματα που συνήθως απολαμβάνεις. Γίνεσαι ανήσυχος και περπατάς άσκοπα, γεμάτος νευρικότητα. Δεν ησυχάζεις παρά μόνο αν τηλεφωνήσεις σ' ένα συγκεκριμένο άτομο ή αν συμβουλευτείς μια συγκεκριμένη μέθοδο μαντείας.
Εκεί που κάθεσαι ήσυχα και ωραία, ξαφνικά αισθάνεσαι υποχρεωμένος να έλθεις σε επαφή μ' ένα άτομο ή να συμβουλευτείς μια μέθοδο μαντείας, παρόλο που δεν το θέλεις πραγματικά [*πρόκειται για σύμπτωμα εθισμού*].
Δεν σου επιτρέπεται να τελειώσεις μια συνεδρία ή μια συνάντηση όταν εσύ το θέλεις [*συμβαίνει συστηματικά σε διάφορα θρησκευτικά ή μεταφυσικά κέντρα*].
Σου λένε πως πρέπει να υπομείνεις εκείνο ή το άλλο επειδή " είσαι ο εκλεκτός" ... "πρέπει να πάρεις τα μαθήματα της ζωής" ... "πληρώνεις για τις αμαρτίες σου" ... "έχεις κακό κάρμα" ... "πρέπει να σπάσεις το εγώ σου" [*θρησκείες, αιρέσεις και μεταφυσικές σχολές χρησιμοποιούν κατά κόρον τετοιου είδους προπαγάνδα*].
Συνεχώς σου βρίσκουν ελαττώματα και σε κατηγορούν για τα λάθη σου· ποτέ δεν αναφέρουν τα προτερήματά σου, ούτε όσα κάνεις σωστά [*τυπική μέθοδος χειραγώγησης από θρησκείες και αιρέσεις και μεταφυσικές σχολές]*.
Σε κυνηγούν κάθε είδους απανωτές κακοτυχίες.
Οι ηλεκτρονικές συσκευές σου παρουσιάζουν διαρκώς προβλήματα ή χαλάνε· λάμπες φωτός εκρήγνυνται βίαια.

Τρόπος δράσης: Αν έχεις καλούς λόγους να πιστεύεις ότι κάποιος γνωστός σου σε βλάπτει με δαιμονικό τρόπο, πρέπει να διακόψεις αμέσως αυτή τη σχέση. Άλλαξε τον αριθμό του τηλεφώνου σου, άλλαξε ακόμα και τη δουλειά σου αν είναι απαραίτητο. Το δαιμονικό άτομο θα προσπαθήσει να σε επανακτήσει, αλλά οφείλεις να αντισταθείς σθεναρά.

[*Ωστόσο, η φυγή δεν είναι πάντα αποτελεσματική λύση, εφόσον μπορεί να δημιουργήσει περισσότερα προβλήματα απ' όσα θα λύσει. Άλλωστε, όπου κι αν πας, οι δαίμονες έχουν πάντα τον τρόπο να φέρνουν δίπλα σου κάποιον "δικό τους"]*.

Το ίδιο ισχύει και για τις *δαιμονικές πύλες* που έχουν τη μορφή μαντικών μεθόδων. Πρέπει να σταματήσεις να τις χρησιμοποιείς αμέσως. Αυτό μπορεί να είναι αρκετά δύσκολο, εφόσον συχνά εξυπηρετούν ένα ολόκληρο στυλ ζωής. Οι μαντικές μέθοδοι μπορούν να προκαλέσουν εθισμό, όπως τα ναρκωτικά ή το αλκοόλ, γι' αυτό χρειάζεται αποφασιστικότητα και επιμονή προκειμένου να απαλλαγεί κανείς από την επιρροή τους.

Υπάρχουν, όμως, και άλλα ***κανάλια*** απ' όπου ένας δαίμονας μπορεί να εισέλθει στο ανθρώπινο μυαλό: Όταν προσθέτεις μια επαφή και τον αντίστοιχο αριθμό τηλεφώνου στο κινητό σου, μπορεί πράγματι να έχεις δημιουργήσει μια δαιμονική πύλη. Αυτό συμβαίνει αν το άτομο που έχεις προσθέσει είναι φορέας κάποιου δαίμονα.

Στη σημερινή εποχή, πρέπει να ελέγχουμε κάθε τέτοια επαφή που μπαίνει στη ζωή μας. Οφείλουμε να προσέχουμε τις ηλεκτρονικές διευθύνσεις (e-mails), καθώς και τις διάφορες υπηρεσίες ηλεκτρονικής επικοινωνίας (Facebook, Twitter, ICQ, MSN, Messenger κλπ). Ακόμα και η φωτογραφία ενός "δαιμονισμένου" ατόμου μπορεί να δημιουργήσει μία δαιμονική πύλη.

Επιπλέον, πρέπει να είμαστε ιδιαίτερα καχύποπτοι απέναντι στα "Προγράμματα Αναγνώρισης Φωνής". Τέτοιου ειδους προγράμματα φαίνονται να υποβάλλουν λέξεις ή φράσεις όταν "ακούνε" ήχους στο δωμάτιο. Μπορεί, ακόμη, να συνδυάζουν φράσεις ή τμήματα φράσεων για να σχηματίσουν νέες, τυχαίες φράσεις. *Μην πειραματίζεσαι με τέτοια προγράμματα!* Οποιοδήποτε πρόγραμμα μιμείται την επικοινωνία, μπορεί να χρησιμοποιηθεί από δαίμονες, έτσι ώστε να σε επηρεάσει με υπόγειο τρόπο – γοητευτικό στην αρχή, δαιμονικά φρενήρη αργότερα. Μην ξεχνάς ότι οι δαίμονες μπορούν να διαβάσουν το μυαλό σου και γνωρίζουν όλα τα αδύνατα σημεία σου.

Αν τα πράγματα είναι πολύ άσχημα στη ζωή σου και υποπτεύεσαι ότι αρνητικές δυνάμεις αποστραγγίζουν την ενέργειά σου, πράξε ως εξής: Αγόρασε μια τηλεφωνική ατζέντα παλαιού τύπου, γράψε εκεί όλες τις επαφές σου, τους τηλεφωνικούς αριθμούς και τα e-mail. Ύστερα *σβήσε* τις ψηφιακές

επαφές στο κινητό, στο ψηφιακό τηλέφωνο, στο κομπιούτερ και στο laptop. Αυτό, όμως, δεν αρκεί: πρέπει να σβήνεις όλα τα πρόσφατα τηλεφωνήματα, τα logs και τα sms, τόσο αυτά που στέλνεις όσο και αυτά που λαβαίνεις. Σβήσε επίσης όλα τα e-mail, τύπωσε όσα χρειάζεσαι. Η διαδικασία μπορεί να είναι δύσκολη αλλά θα έχεις μια καλύτερη ζωή.

[*Το ιδανικό είναι να μη χρησιμοποιείς καθόλου κινητά τηλέφωνα, ούτε το Internet. Από την άλλη, όμως, ο νους αυτά θέλει: Να ταξιδεύει και να μαθαίνει ελεύθερα στο χωροχρόνο, με ύψιστες ταχύτητες. Ο νοήμων νους απεχθάνεται τη σχετική ακινησία του υλικού σώματος. Ποιός θα ασχολιόταν ποτέ με το Διαδίκτυο αν η κίνηση σ' αυτό ήταν τόσο αργή όσο στην καθημερινή ζωή;*]

Δυνατότητες αντίστασης: Είναι άραγε δυνατόν να εμποδιστούν τα κοσμικά παράσιτα, ώστε να μη μπορούν να ελέγξουν το ανθρώπινο μυαλό; Ίσως, αλλά... ας υποθέσουμε ότι έχεις βρει ένα "ηλεκτρονικό φίλτρο" που έχει τη δυνατότητα να μπλοκάρει τους δαίμονες· πώς θα δοκιμάσεις την αποτελεσματικότητά του; Οι δαιμονικές οντότητες μπορούν να παραστήσουν ότι τάχα έχουν αποκλειστεί αλλά αργότερα, βδομάδες, μήνες, χρόνια, ίσως αιώνες μετά, ακόμα και σε μια άλλη ζωή, θα επιστρέψουν για να σου επιτεθούν.

Εφόσον, όμως, τα κοσμικά παράσιτα αποτελούνται από ηλεκτρικά ρεύματα πλάσματος, ίσως να είναι δυνατόν να μπλοκαριστούν με τη χρήση ενός *κλωβού Faraday.* Για αρχή, το σοφότερο που μπορείς να κάνεις είναι να αποφεύγεις τις δαιμονικές *πύλες* (μέθοδοι μαντείας και αρνητικοί άνθρωποι). Ιδιαίτερη προσοχή χρειάζεται με τις "γεννήτριες τυχαίων αριθμών": αυτές οι ηλεκτρονικές συσκευές αποτελούν βασικά στοιχεία για τη δημιουργία τεχνητής νοημοσύνης. Μην πειραματίζεσαι με αυτά τα πράγματα αλλιώς, αργά ή γρήγορα, ο διάβολος θα αποκτήσει ένα θανάσιμο εργαλείο εναντίον σου.

[Ορισμένα αγγλόφωνα sites πώλησης βιβλίων εμφανίζουν εξαιρετικά ανώμαλη συμπεριφορά: Κάθε φορά που τα ανοίγει κανείς, ακόμη και μετά από ένα λεπτό, παρουσιάζουν διαφορετικό αριθμό downloads για το ίδιο βιβλίο! Ο αριθμός

αυτός μπορεί να διαφέρει σημαντικά ή και να είναι μικρότερος από τον προηγούμενο! Το ιδιο φαινόμενο έχω παρατηρήσει σε ελληνικά sites σχετικά με δρομολόγια λεωφορείων: Κάθε φορά που τα συμβουλεύομαις, οι ώρες των δρομολογίων προκύπτουν διαφορετικές! Κατά πάσα πιθανότητα, τα sites αυτά δεν είναι καθόλου αυτό που δείχνουν: πρόκειται για "γεννήτριες τυχαίων αριθμών", δεν έχουν καμία σχέση με πωλήσεις βιβλίων ή με δρομολόγια λεωφορείων, κι ένας θεός (ή ένας διάβολος) ξέρει τι εξυπηρετούν πραγματικά...

Δεν χρειάζεσαι κάποιο μηχάνημα, μενταγιόν, φυλακτό, ή δεν ξέρω τι άλλο για να έλθεις σε επαφή με τον ανώτερο εαυτό σου και να προστατευτείς από τους δαίμονες. Κανένας και τίποτα δεν πρόκειται να σε σώσει. Η δύναμη για να αντισταθείς βρίσκεται μονάχα μέσα σου. Είσαι ένα τέλειο ον, με θαυμάσιες και ισχυρές δυνάμεις. Εσύ, μονάχα εσύ, είσαι αυτός που περιμένεις...

[© JRS Nilsson – *σχόλια δικά μου με πλάγια γράμματα σε αγκύλες*]

® Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Αύγουστος-Σεπτέμβριος 2018): Ας ξαναθυμηθώ, λοιπόν, μια σχεδόν ξεχασμένη αλήθεια: Από τότε που γεννήθηκα, αποτελώ στόχο δαιμονικών οντοτήτων που με πολεμούν με διάφορα όπλα, ανάλογα με την εποχή και τα διαθέσιμα μέσα. Παλαιότερα, τα ανθρώπινα πιόνια τους με πολεμούσαν με συστηματική κοινωνική τρομοκρατία (bullying), υπονομεύοντας μεθοδικά την αυτοεκτίμησή μου· εδώ και δώδεκα χρόνια περίπου, μου εξαπολύουν φρικτές νοητικές υποβολές, που αποσκοπούν στην καταστροφή της ψυχικής μου υγείας.

Η αλήθεια είναι πως ο τρόμος με ακολουθεί από τα πρώτα χρόνια της ζωής μου: Το ότι όπου κι αν βρέθηκα, όλοι με αντιμετώπιζαν με κατάφορη εχθρότητα και περιφρόνηση, δεν είναι τρομακτικό; Το ότι όσοι φίλοι απέκτησα τελικά με πρόδωσαν με τρόπους αδιανόητους, δεν είναι τρομακτικό; Το ότι είμαι 55 ετών και δεν έχω συνάψει ποτέ ερωτικό δεσμό, δεν είναι τρομακτικό; Το ότι συναντώ αφύσικες δυσκολίες στο

παραμικρό μου βήμα, δεν είναι τρομαχτικό;

Ολόκληρη η ζωή μου με οδηγούσε πάντα εδώ, άλλο αν εγώ αρνιόμουν ή αδυνατούσα να αναγνωρίσω τα σημάδια. Με τον ένα ή τον άλλο τρόπο εδώ θα έφθανα, στα οράματα φωτιάς και στο εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση", ανεξάρτητα από το ποιοί μου τα προκαλούν – κακοποιά πνεύματα, κοσμικά παράσιτα, μαγεία, κυκλώματα, αρνητικά εμφυτεύματα, ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες, δεν έχει σημασία. Σημασία έχει ότι δεν υπάρχει διαφυγή από αυτή την κατάσταση. Κατά βάθος, όμως, πάντα ήξερα ότι η λεγόμενη "βασιλεία του Θεού" δεν ήταν ποτέ για ανθρώπους σαν εμένα αλλά για Ερμιόνες, Πόπες, Ξιφαράδες και κάθε είδους "πτωχούς τω πνεύματι"...

Κρίνω, λοιπόν, σοφότερο να αποδεχθώ οριστικά την κατάσταση, ως κάτι που συνυφαίνεται με το πεπρωμένο μου. Δεν θα ελπίζω πια στην εξάλειψη των παραϋπνικών φαινομένων, ούτε θα αναστατώνομαι κάθε φορά που η λέξη "κόλαση" θα έρχεται στα όνειρά μου. Στο εξής θα αντιμετωπίζω τα εφιαλτικά μηνύματα και τα οράματα φωτιάς σαν κάτι αναμενόμενο αλλά και ανάξιο λόγου.

Άλλωστε, τις περισσότερες φορές οι φλόγες φαίνονται σχηματοποιημένες, σαν μια τηλεοπτική εικόνα που δεν εκπέμπεται ή δεν λαμβάνεται σωστά. Έπιπλέον, εδώ και κανένα τρίμηνο μου έρχονται και άλλες εικόνες, όπως φυλλωσιές, δέντρα, κύμματα. Ομοίως, το εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση/hell" συνήθως δεν ακούγεται ούτε φαίνεται σωστά· ενίοτε αντικρούεται από το αντίθετό του ("παράδεισος") -όλο και συχνότερα τελευταία. Μερικές φορές, μάλιστα, ορισμένα από τα μηνύματα του είδους δίνουν την εντύπωση ελαφρόμυαλης κοροϊδίας:

- Σε κάποιο όνειρο, ένας άνδρας μ' ενοχλεί επίμονα και μου λέει πως ονομάζεται Άμινχελ· ύστερα μου συστήνεται ως Αμινχέβενχελ. Με ακολουθεί παντού και απειλεί ότι δεν θα με αφήσει ποτέ ήσυχη. Προσπαθώ να τον απωθήσω με χτυπήματα καράτε, εκείνος όμως δεν υποχωρεί, με αποκρούει και παραμένει πάντα κοντά μου.
- Ένα πρωί, ενώ είμαι ξαπλωμένη στη κρεβάτι και συλλογίζομαι την τελευταία μου εκστατική βόλτα σε

καταπράσινες γειτονιές, ακούω ξαφνικά σε ακουστική παραίσθηση τη φράση "Έτσι πας στον παράδεισο!"
- Μια άλλη φορά, ενώ είμαι ξύπνια με τα μάτια κλειστά, ακούω μια μάλλον περιπαικτική φωνή να μου λέει το όνομα "Helmut Kol". *Σημείωση: Πάντα, μα πάντα, η φωνή που απαγγέλλει το εφιαλτικό μήνυμα είναι ανδρική και μάλλον ειρωνική...*

Συνεπώς, το όλο θέμα είναι μια σαχλαμάρα που σκοπό έχει να με ταράζει -και όσο με ταράζει τόσο θα συμβαίνει. Τι θα κάνω, λοιπόν, από δω και πέρα; Τίποτα το ιδιαίτερο, απλά θα επιμείνω σε μια

Οριστική Τεχνική Ψυχικής Αυτοάμυνας

Γενικά:
* Αποφεύγω το αλκοόλ (ποτά και κολώνιες), εφόσον μένει 24 ώρες στο αίμα, επηρεάζει αρνητικά το νευρικό σύστημα και χειροτερεύει τα συμπτώματα.
* Η χρήση προβιοτικών Biotix Acidophilus Plus μετά το φαγητό βοηθάει αρκετά, καθώς ομαλοποιεί την πέψη.
* Προσοχή στη χρήση του Διαδικτύου: Όταν το ανοίγω στο σπίτι, έστω για μία ώρα το πρωί, τη νύχτα έχω έντονες ενοχλήσεις. Ωστόσο, όταν ασχολούμαι στο Internet Cafe έως δυόμισι ώρες και όχι αργότερα από τις 2:00 μμ, δεν έχω πρόβλημα τη νύχτα.

* Το συνεχές κλικάρισμα (πχ στα ηλεκτρονικά παιγνίδια) σίγουρα χειροτερεύει την κατάσταση. Έτσι, δεν παίζω Ναρκαλιευτή πάνω από 20΄ την ημέρα. Άλλωστε, δεν βρίσκω πια νόημα, καθώς αποκλείεται να πετύχω καλύτερους χρόνους: Αρχάριος 6΄΄ (71% νίκες), Μέτριος 44΄΄ (28% νίκες), Προχωρημένος 128΄΄ (4% νίκες).
* Κάθε είδους ηλεκτρονικές κάρτες (πιστωτικές, χρεωστικές, κλπ) καλύτερα να φυλάσσονται τυλιγμένες σε αλουμινόχαρτο, μακριά από το κρεβάτι.

Απόγευμα:
* Δεν δουλεύω στο κομπιούτερ μετά τις 6:30 μμ.
* Δεν πηγαίνω σε σούπερ μάρκετ ή πολυκαταστήματα.
* Δεν καταναλώνω τρόφιμα με γλουτένη, ψωμί, μπισκότα, κόλυβα· επίσης αποφεύγω το ποπ κορν και τα γαλακτοκομικά.
* Κάτι τρέχει με τα κινητά τηλέφωνα: Αν τύχει να μιλήσω στο κινητό ή στο ψηφιακό σταθερό τηλέφωνο αργά το απόγευμα, μου έρχεται το εφιαλτικό μήνυμα αρκετές φορές καθ' όλη τη διάρκεια της νύχτας. Τώρα τελευταία, μάλιστα, που έχω αποκτήσει ένα πιο μοντέρνο κινητό με οθόνη αφής (το παλιό του Χαρούλη), έχω ενοχλήσεις όλη νύχτα ακόμη κι αν το τηλεφώνημα έγινε το πρωί.

Βράδι:
* Δεν μπαίνω σε εκκλησία μετά τις 5:00 το απόγευμα και δεν περνώ ούτε απέξω μετά τις 8:00 το βράδι. Όποτε το κάνω, έχω επίμονες νυχτερινές ενοχλήσεις
* Δεν παρακολουθώ τηλεόραση πάνω από δυο ώρες την ημέρα και όχι αργότερα από τις 10:30 μμ. Πρόσφατα ανακάλυψα ότι εκείνο που με επηρεάζει πιο αρνητικά στην TV είναι οι διαφημίσεις: 10΄ διαφημίσεις κάνουν περισσότερο κακό από τρεις ώρες ταινία. Η συνολική χρήση Διαδικτύου και τηλεόρασης καλό είναι να μην ξεπερνά τις πέντε ώρες καθημερινά.
* Παραδόξως, όταν βλέπω ταινίες σε DVD βιώνω παραϋπνικά φαινόμενα ακόμη και μετά από ώρες. Ομοίως όταν ακούω μουσική από CDs· ωστόσο, δεν υπάρχει πρόβλημα όταν ακούω

κασέτες.
* Το διάβασμα πριν από τον ύπνο πρέπει να αποφεύγεται, ιδίως κείμενα γραμμένα με ανοιχτόχρωμα γράμματα πάνω σε μαύρο φόντο.
* Ένα παγωτό μετά το γεύμα αποδεικνύεται χωνευτικό και μάλλον ευεργετικό. Εναλλακτικά, 7-8 καρύδια χαρίζουν πιο ήρεμο ύπνο.
* Σε περίπτωση που δεν μπορώ να αποφύγω τις παρασπονδίες (πχ να δω μια ενδιαφέρουσα ταινία στην τηλεόραση μέχρι τα μεσάνυχτα), λίγο πριν από τον ύπνο παίρνω 1-2 χάπια Norgesic.

Νύχτα:
* Κοιμάμαι με δυο μαξιλάρια, όχι με ένα· το κεφάλι πρέπει να είναι σχετικά ψηλά.
* Σεξουαλική διέγερση μπορεί να προκαλέσει έντονα υπναγωγικά οράματα φωτιάς.
* Καθ' όλη τη διάρκεια της νύχτας, δεν κοιμάμαι καθόλου ανάσκελα· δεν μένω σε ύπτια στάση πάνω από λίγα δευτερόλεπτα.
* Το επιτραπέζιο ρολόι δεν πρέπει να είναι κοντά μου· κάθε είδους μπαταρία που είναι κοντά στο κεφάλι επηρεάζει αρνητικά το νευρικό σύστημα.
* Όποτε ξυπνώ μέσα στη νύχτα, σηκώνομαι και περπατώ για λίγο στα δωμάτια. Έτσι, όχι μόνο ξεμουδιάζω αλλά κι ελαχιστοποιώ τις υπναγωγικές παραισθήσεις.
* Στις 6:30 το πρωί ξυπνώ οριστικά. Μέχρι να ξεκινήσει η μέρα, ακούω μουσική με ακουστικά στο κρεβάτι.
* Όποτε δέχομαι δαιμονικές επιθέσεις (προκλητικές κακοτυχίες την ημέρα, υπναγωγικά οράματα φωτιάς ή εφιαλτικά μηνύματα τη νύχτα), αντιδρώ άμεσα με το ***Υπερόπλο***, δηλαδή με οργισμένες βλαστήμιες ενάντια στον θεό αυτού του κόσμου.

۞ Ο λεγόμενες "Θεός" ψοφάει για δουλική λατρεία, ενώ δεν αντέχει καθόλου την κριτική. Γι' αυτό και τσαμπουνάει "μην κρίνετε ίνα μην κριθείτε". Ανέχεται, συγχωρεί και υποβοηθά κάθε είδους αδικίες, διαστροφές, αίσχη, εγκλήματα, αλλά δεν ανέχεται την κριτική! Όπως και να χει, οι δαίμονες πρέπει να

αντιμετωπίζονται κυρίως σε ψυχικό επίπεδο. Οποιαδήποτε άλλη μέθοδος φέρνει μόνο προσωρινά και αμφίβολα αποτελέσματα...

~ ~ ~ ~

Αυτό είναι το τελευταίο *Χρονικό Ψυχικού Πολέμου*. Δεν βρίσκω πλέον κανένα νόημα στην απαρίθμηση παραϋπνικών φαινομένων που μέλλουν να συνεχιστούν στον αιώνα τον άπαντα, ούτε σε δοκιμές διαφόρων "θαυματουργών" αντικειμένων (οργονίτες, τάχυον, φυλακτά, βιομαγνητικά βραχιόλια, κρύσταλλοι, κλπ) τα οποία κατά κανόνα κάνουν ακριβώς το αντίθετο από αυτό που υποτίθεται ότι κάνουν.

Γύρω στα τέλη Αυγούστου ξεφορτώθηκα τον κρύσταλλο τάχυον Spectrum Ball, μάλλον ακριβό δώρο (150 ευρώ) από την παρολίγον φίλη μου την Ειρήνη, την οποία γνώρισα στα Σεμινάρια Αγγέλων το έτος 2006. Η φιλία μας ξεκίνησε μόλις έναν μήνα προτού εμφανιστεί το εφιαλτικό μήνυμα στα όνειρά μου· τον κρύσταλλο μου τον χάρισε το Νοέμβρη του ιδίου έτους – και από τότε που τον έβαλα στο σπίτι μου, τίποτα καλό δεν είδα.

Και κάτι ακόμα: *Όταν είσαι σκλάβος, αν θέλεις να επιβιώσεις, πρέπει να κάνεις και να λες όσο γίνεται λιγότερα και κανένας να μην γνωρίζει ότι ξέρεις γράμματα* (“20 Χρόνια Σκλάβος”). Αυτή ακριβώς την τακτική ακολουθώ τα τελευταία χρόνια στην καθημερινή μου ζωή μα αυτό δεν είναι αρκετό: Ναι μεν οι σκέψεις μου μπορεί έτσι κι αλλιώς να *διαβάζονται* ανά πάσα στιγμή από τους εχθρούς μου, αλλά δεν χρειάζεται να τους διευκολύνω κιόλας. Όσα γράφω και εκδίδω στο Διαδίκτυο, πιθανότατα ανακαλύπτονται από τα κυκλώματα, οπότε ξέρουν πώς αντιμετωπίζω τις ψυχικές και ηλεκτρομαγνητικές επιθέσεις τους και αντιδρούν ανάλογα. Ίσως γι' αυτό το λόγο, τεχνικές οι οποίες ως ένα χρονικό σημείο λειτουργούν, ξαφνικά παύουν να λειτουργούν...

Σύμπτωση; Μόλις τελειώνω τη συγγραφή των κειμένων *Κοσμικά Παράσιτα* και *Χρονικό Ψυχικού Πολέμου*, αποθηκεύω το αντίστοιχο αρχείο στη μνήμη του υπολογιστή και μετά ετοιμάζομαι να το αντιγράψω σε δυο USB, ως συνήθως. Εκτελώ, λοιπόν, την αντιγραφή από τα "Εγγραφα" στο στικάκι,

πατάω "Αντιγραφή και Αντικατάσταση", όλα φαίνονται εντάξει· όταν, όμως, πάω να επαναλάβω το ίδιο με το δεύτερο στικάκι, ανακαλύπτω ότι έχω αντιγράψει το (παλαιότερο) αρχείο του USB στα "Έγγραφα"! Συνεπώς, έχει σβηστεί όλη η δουλειά που έκανα επί ώρες!

Απορώ κι εξίσταμαι, τσατάλια τα νεύρα μου, ύστερα όμως προσπαθώ να σκεφθώ ψύχραιμα πώς ακριβώς έγινε αυτό: Σίγουρα κανόνισα σωστά την αντιγραφή από το κομπιούτερ στο USB, όχι αντιθέτως, δεν είμαι καμιά αρχάρια! Και είναι η δεύτερη φορά μέσα σ' έναν μήνα που μου συμβαίνει το ίδιο πράγμα! Ίσως να είναι εμπλοκή του υπολογιστή, ίσως όμως να είναι κάτι άλλο, κάτι πιο σατανικό, μια ***χρονική διάλειψη*** για παράδειγμα -κοντεύω να τις συνηθίσω! *Να 'ναι τάχα αυτό είναι το νέο όπλο του "Θεού" εναντίον μου;* Κατά πάσα πιθανότητα, κάποιος ή κάποιοι ενοχλήθηκαν από τις τελευταίες καταγραφές μου αλλά δεν θα τους περάσει! Αύριο το πρωί θα καθήσω και θα ξαναγράψω τα ίδια κείμενα καλύτερα από πριν...

Η Άκρη του Νήματος: Μετά από πολύχρονες και πολυάριθμες προσωπικές έρευνες, έχω πλέον καταλήξει σ' ένα βασικό συμπέρασμα: Στα 20 δήθεν θετικά πράγματα (φυλακτά, μαγικές συνταγές, κρύσταλλοι, προσευχές, διαλογισμοί, εκκλησιασμοί, ψυχοφάρμακα, φαρμακευτικά σκευάσματα, βιομαγνητικά προϊόντα κλπ) που έχω δοκιμάσει για να αντιμετωπίσω τα αφύσικα ψυχικά μου προβλήματα, τα 19 όχι μόνο δεν βοηθούν αλλά κάνουν ακριβώς το αντίθετο! Και το ένα που απομένει, δεν είναι τόσο θετικό ώστε να μπορώ να το υπολογίζω.

Ολόκληρος αυτός ο κόσμος είναι τοξικός για την ψυχή μου, συνεπώς κανένας και τίποτα εδώ δεν μπορεί να με βοηθήσει. Αυτό συμβαίνει επειδή ό,τι με περιβάλλει είναι ψεύτικο, ένα σαδιστικό matrix δημιουργημένο ειδικά για μένα και ενάντια σε μένα, από δυνάμεις κάθε άλλο παρά αγαθές. Μονάχα η Πίστη με βοηθάει πραγματικά. Η Πίστη σε μένα...

Ο άνδρας της ζωής μου είμαι εγώ (αυτό το 'χουν πει κι άλλες)
Ο Θεός ο δικός μου είμαι εγώ (αυτό το λέω μονάχα εγώ)

Αντιζωή

Κυριακή, 3 Ιουνίου 2018

Κατ' αρχήν, η ***ενδοσκόπηση:*** Η παροιμιώδης κακοτυχία που με κατατρέχει εκ γεννετής μπορεί να οφείλεται στο ότι δεν είμαι βιώσιμος οργανισμός. Οι κακότυχοι άνθρωποι είναι μη βιώσιμοι τύποι, τόσο σε σωματικό όσο και σε ψυχικό επίπεδο. Σε παλαιότερες εποχές, τα ασθενικά παιδιά (δηλαδή η πλειοψηφία), πέθαιναν προοτού φθάσουν στην εφηβεία και οι γονείς το θεωρούσαν αυτονόητο: "Έκανα δέκα παιδιά μα ο Θεός μου άφησε τα δυο" έλεγαν, χωρίς ιδιαίτερη θλίψη – και ίσως να ήταν καλύτερα έτσι, αφού όσοι πέθαιναν νωρίς γλύτωναν από μια φρικτή ζωή.

Αν είχα γεννηθεί 100 χρόνια πριν, πιθανότατα δεν θα είχα ξεπεράσει ποτέ την ηλικία των επτά ετών: Σε ηλικία έξι μηνών αρρώστησα με οστρακιά· μέχρι τα έξι μου πάθαινα συνεχείς λοιμώξεις και γρίπες αλλά επιβίωνα χάρη στα αντιβιοτικά· στα επτά έπαθα σκωληκοειδίτιδα, από την οποία δεν θα επιζούσα αν δεν γινόταν άμεσα εγχείρηση· στα 13 έπαθα μυωπία· σε μια παλαιότερη εποχή, όπου δεν θα φορούσα γυαλιά, θα φαινόμουν σαν καθυστερημένη ή μισότυφλη. Επειδή, όμως, ζω στον 21ο αιώνα, κοντεύω αισίως τα 55 χωρίς ιδιαίτερα προβλήματα υγείας. Η σύγχρονη ιατρική επιτρέπει σε μη βιώσιμους τύπους να επιβιώνουν, όμως η μοίρα έχει διαφορετική γνώμη και δεν τους επιτρέπει να ζούν...

Είναι καιρός που το νιώθω σαν βρόχο στο λαιμό μου, ιδίως κατά τη διάρκεια της μεσημεριάτικης σιέστας: Η ζωή είναι πια πίσω μου, όλα είναι πίσω μου, τίποτα δεν είναι μπροστά μου, δεν έχω τίποτα καλό να περιμένω από το μέλλον. Δεν έχω πια τίποτα καινούργιο να πω, όσα είχα να πω τα είπα και όσα θα μπορούσα να πω στο μέλλον θα ήταν μονάχα επανάληψη. Είναι σα να 'χω ήδη πεθάνει, σα να 'μαι νεκρή για τον κόσμο των ανθρώπων. Βιολογικά αντέχω ακόμα, όσο πάει...

Αλλά και όσα έχω κάνει μέχρι σήμερα, άξιζαν άραγε τον

κόπο; Συχνά σκέφτομαι πως ίσως θα 'ταν καλύτερα να μη τα είχα κάνει: Αν δεν είχα εργαστεί ποτέ στις επιχειρήσεις τους, αν δεν είχα μπλέξει ποτέ με φίλους-φίδια, αν δεν είχα εκτεθεί ποτέ στις κλίκες τους (γυμναστήρια, σχολές, κέντρα αυτογνωσίας, κλπ) – ακόμα κι αν είχα περάσει ολόκληρη τη ζωή μου κλεισμένη μέσα στο σπίτι, τώρα μάλλον θα βρισκόμουν σε πολύ ανώτερο ψυχικό επίπεδο και δεν θα αντιμετώπιζα τα αφύσικα προβλήματα που αντιμετωπίζω εδώ και δώδεκα χρόνια τουλάχιστον – μα ούτε και γι' αυτό είμαι τόσο σίγουρη. Σίγουρα, πάντως, δεν μου άξιζαν όλα αυτά που έχω περάσει μέχρι σήμερα, ούτε όλα αυτά που αντιμετωπίζω τώρα, μου άξιζαν πολύ καλύτερα πράγματα...

❀ Και μετά, η ***αφύπνιση:*** Έρχεται εντελώς απροσδόκητα, κατά τη διάρκεια της συνηθισμένης απογευματινής μου βόλτας. Κατηφορίζω την οδό Θράκης όταν ξαφνικά έχω την πιο εκπληκτική συνειδητοποίηση της ζωής μου: *Ο Παράδεισος είναι εδώ, πάντα ήταν εδώ, παντού γύρω μου,* σε αέναη κίνηση μα κι αιώνια σταθερότητα. Σε κάθε μου βήμα ξετυλίγεται ο Παράδεισος που δεν χάθηκε ποτέ -η φύση και το φυτικό βασίλειο: δέντρα, λουλούδια, χορτάρια, θάμνοι, χωράφια, νερά, λιθάρια, σύννεφα, ουρανός – το καθένα τους είναι ξεχωριστό και θαυμάσιο, ακόμη και τα αγκάθια και τα ξερόχορτα και οι κομμένοι κορμοί και οι πέτρες. Κι εγώ, καθώς γλιστρώ ανάμεσά τους, βιώνω τη φυσική ευδαιμονία τους και συντονίζομαι με ένα εντελώς διαφορετικό επίπεδο ύπαρξης. Σε κάθε μου βήμα αισθάνομαι να με διαποτίζει μια καθολική *αγάπη*, μια διάχυτη θαλπωρή. Κάθε στιγμή απολαμβάνω τη σιωπηλή μα έντονη επαφή με το φυτικό βασίλειο – τέτοια υπέροχη, θερμή επικοινωνία δεν έχω νιώσει ποτέ με κανένα ανθρώπινο ή ζωικό ον. Και, για πρώτη φορά, βιώνω την *ενότητα:* Τα φυτά ζουν όλα μαζί σε μια αδιάσπαστη ενότητα εφόσον όλα τους συνδέονται με τη Μητέρα Γη – μα, παράλληλα, το καθένα διατηρεί την ατομικότητά του.

Η Μεγάλη Θεά κατοικεί εδώ, στα δέντρα, στα φυτά, στα λουλούδια, σε όλη τη Χλωρίδα και σε όλη τη Γη. Νιώθω το χάδι της σε κάθε άγγιγμα φύλλων στο δέρμα μου, απολαμβάνω

την παραμικρή ανεπαίσθητη επαφή. *Ποιός άνθρωπος μέ άγγιξε ποτέ με τόση αγάπη;* Να γιατί δεν μπορούσα να την εντοπίσω μέχρι τώρα: Αναζητούσα τη Μεγάλη Θεά στον κόσμο των ανθρώπων - μα αυτή δεν έχει καμιά σχέση μαζί τους. Η Μεγάλη Θεά της Γης είναι κοντά στα δικά της παιδιά, τα παιδιά της Γης, που είναι το φυτικό βασίλειο.

Χρόνος και ρολόγια δεν έχουν θέση εδώ: Μέχρι σήμερα, όποτε έβγαινα για περπάτημα κουβαλούσα το κινητό μαζί μου. Τώρα όμως το αισθάνομαι σαν βάρος πάνω μου, σαν κάτι που μου κρατά τα χέρια δεμένα αλλά και σαν κάτι που είναι ξένο με την εμπειρία που βιώνω. Άλλωστε, εδώ ο χρόνος δεν έχει νόημα: όσες φορές κι αν περάσω από κάπου, είναι πάντα σαν την πρώτη φορά· και όταν η περιπλάνηση τελειώνει, δεν αναπωλώ, δεν θυμάμαι, δεν περιγράφω τις εμπειρίες μου σε κανένα ημερολόγιο. Η αληθινή μακαριότητα δεν αφήνει ανάμνηση.

♥ Επιτέλους! Ένας ικανοποιητικός διαλογισμός! Μου πήρε σχεδόν τριάντα χρόνια για να το καταλάβω: Το να κάθεσαι με τα μάτια κλειστά και το κορμί ακίνητο, πασχίζοντας να σβήσεις τις σκέψεις σου, περιμένοντας να σου έλθει η επιφοίτηση, δεν είναι διαλογισμός. Είναι μαλακία...

Κυριακή, 10 Ιουνίου 2018

❀ Άλλη μια απολαυστική απογευματινή εξόρμηση στους κατάφυτους δρόμους της Άνω Γλυφάδας. Ανηφορίζοντας την οδό Τριπόλεως, σε κάθε μου βήμα δέχομαι το κάλεσμα του Παραδείσου – στο φύσημα του αέρα στα κλαδιά, στη λάμψη των φύλλων, στη λεπτή λευκοδιάφανη αύρα που συνδέει όλα τα φυτά μεταξύ τους. Ο Κήπος της Εδέμ δεν χάθηκε ποτέ: θεριεύει ολόγυρά μου αγέρωχα και γνέφει από παντού, από κάθε κορμό, κάθε κλαδί, κάθε φύλλο, κάθε λουλούδι, κάθε πέτρα. Δεν γνέφει μόνο σε μένα· το κάλεσμα είναι για όλους, ωστόσο το αντιλαμβάνονται ελάχιστοι – μονάχα όσοι αδυνατούν να προσαρμοστούν στην ανθρώπινη κοινωνία, όσοι νιώθουν παράδοξα αποκομμένοι και ανεπιθύμητοι, όπως εγώ. Το *κάλεσμα* γίνεται όλο και πιο ισχυρό με την πάροδο των χρόνων

ώσπου, κάποτε, ίσως έλθει η αφύπνιση.

Παράδεισος είναι οποιοσδήποτε χώρος δεν περιέχει ζώα ή ανθρώπους. *Ο Πρωτόπλαστος Αδάμ βρισκόταν στον Παράδεισο όσο ήταν μόνος του.* Το κλειδί του Παραδείσου είναι η μοναχικότητα – αρκεί να μην εστιαστείς σε αυτήν μα σε όσα σε περιβάλλουν, ακόμα στο τίποτα...

Κατά βάθος, ανέκαθεν διαισθανόμουν αυτή την αλήθεια και αυτή είναι που με οδηγούσε σε μοναχικούς περιπάτους σχεδόν κάθε μέρα, εδώ και τριάντα χρόνια τουλάχιστον. *Εγώ, μονάχα εγώ, επιλέγω τι θα βιώνω από δω στην αιωνιότητα, όχι κάποια διεστραμμένη, τάχα θεϊκή οντότητα...*

Ωστόσο, η μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων απαξιούν να βγουν για έναν μοναχικό περίπατο, έτσι, χωρίς λόγο· δεν υποψιάζονται καν *το κάλεσμα*. Οι περισσότεροι οδοιπόροι δεν ξεπερνούν ποτέ το επίπεδο του "βγαίνω για να ξεμουδιάσω τα πόδια μου" ή, ακόμα χειρότερα, "βγάζω βόλτα το σκύλο".

Από την άλλη πλευρά, δεν μπορώ να μην αναγνωρίσω τη συνολική πραγματικότητα της Γης: Σε αυτόν τον πλανήτη ο Παράδεισος σπιλώνεται από μια *κοσμική μόλυνση*, η οποία εδώ παίρνει τη μορφή του ζωικού βασιλείου. Όσο αφυπνίζεται η συνείδηση, τόσο η *μόλυνση* ενισχύει το δικό της κάλεσμα: διαρκώς προβληματίζει, ενοχλεί, πειράζει, τρομάζει τον αναζητητή, του εξαπολύει απανωτά "σημεία", αρνητικούς οιωνούς, κακοδαιμονίες, εφιαλτικά όνειρα, δυσοίωνα οράματα. Αυτοί είναι οι τρόποι της *μόλυνσης*, έτσι τραβάει την προσοχή και αποπροσανατολίζει τις ψυχές. *Μα ποιά "σημεία" ρε βλαμμένο;* νουθετώ νοερά τον εαυτό μου. Ο αληθινός Παράδεισος δεν κρύβεται, δεν υπαινίσσεται, δεν μιλάει με λέξεις ούτε με αριθμούς, δεν δίνει κανενός είδους "σημεία", ούτε οιωνούς...

Σταδιακά διαμορφώνω μια νέα ***τεχνική διαλογισμού****:* Κάθε τόσο εστιάζω την προσοχή μου σ' ένα δέντρο, φυτό, λουλούδι και προφέρω νοερά τη λέξη "παράδεισος" ή συναφείς φράσεις, όπως “ο παράδεισος είναι μέσα μου και γύρω μου” ... “περπατώ στον παράδεισο” ... “βιώνω τον παράδεισο” - όπως μου έρχεται αυθόρμητα.

Στις μέρες που ακολουθούν αναπτύσσω την τεχνική μου – προσέχοντας, φυσικά, να μην τραβάω την προσοχή των άλλων: Εγκλωβίζω μια φυτική μορφή στο οπτικό μου πεδίο, κλείνω τα μάτια και εκφέρω χαμηλόφωνα τη λέξη μου, νιώθοντας βαθιά την κάθε συλλαβή. Μένω με τα μάτια κλειστά για λίγα δευτερόλεπτα, ενώ οραματίζομαι το φυτό όσο καλύτερα μπορώ *Χωρίς αυτή την παραλλαγή, δεν γίνεται σωστός συντονισμός*.

Η τεχνική λειτουργεί καλύτερα όταν η φυτική μορφή έχει σαν φόντο τον ουρανό: Τότε, το περίγραμμα των κλαδιών και των φυλλωμάτων διαγράφεται στο σκοτάδι των κλειστών ματιών μου πιο καθαρά, σαν υπναγωγική παραίσθηση. Άλλοτε, πάλι, εστιάζω στον ήλιο που δύει πίσω από κλαδιά και τα φύλλα -εμπειρία μαγική.

Όταν βρίσκομαι σε ανοιχτές εκτάσεις με γρασίδι (πάρκα, πλατείες, μεγάλα πεζοδρόμια), περπατώ για λίγο πάνω στη χλόη, απολαμβάνοντας το κάθε βήμα. Ενίοτε βγάζω τα παπούτσια και νιώθω το έδαφος κάτω από τα πόδια μου, έστω για λίγα δευτερόλεπτα. Η αίσθηση είναι απίθανη, σα να βρίσκομαι πράγματι σε μια άλλη γη, όπου το ζωικό βασίλειο και η μόλυνση είναι άγνωστα...

Μα δεν ξεχνώ: φυσιολογικά εγώ δεν ανήκω εκεί, στην ευδαιμονία του φυτικού βασιλείου· είτε το θέλω είτε όχι, ανήκω εδώ, στον κόσμο των ανθρώπων – είμαι κι εγώ ένα κομμάτι της *μόλυνσης*. Ωστόσο, με κάθε μου βήμα ανάμεσα στα δέντρα, νιώθω πιο κοντά εκεί παρά εδώ. Αισθάνομαι πολύ πιο αποδεκτή εκεί, παρά εδώ. Μου φαίνεται πιο εύκολο να συντονιστώ με τα δέντρα παρά με τους ανθρώπους...

Αναγνωρίζω, ακόμη, ότι είναι πολύ εύκολο να ξεσυντονιστώ από το φυτικό βασίλειο αν δεν έρχομαι σε επαφή μαζί του τουλάχιστον δυο φορές την ημέρα. Έτσι, φροντίζω να βγαίνω από το σπίτι πρωί και απόγευμα, ώστε να διατηρώ τον πολύτιμο συντονισμό μου με τη Μητέρα Γη και τις λεπτές ενέργειες του κόσμου της. Όταν εγκλωβίζομαι για πολλές ώρες μέσα σε κλειστούς χώρους, μοιραία μένω συντονισμένη με το βασίλειο των ανθρώπων, δέχομαι τις δικές τους βαρειές, ψυχοβόρες ενέργειες, απομακρύνομαι από την φυσική ελευθερία της ψυχής...

Πέμπτη, 21 Ιουνίου 2018

❀ Άλλη μια υπέροχη βραδινή βόλτα, αυτή τη φορά κατά μήκος των οδών Αττικής και Μικράς Ασίας. Επιδίδομαι και πάλι στον περιπατητικό διαλογισμό μου, βιώνοντας τη μακαριότητα του Παραδείσου γύρω μου και μέσα μου. Στα μπαλκόνια, στους κήπους και στα πεζοδρόμια οι ανθρώπινες φιγούρες με τις κουβέντες και τα χάχανά τους φαντάζουν σαν ασήμαντες ενοχλήσεις -μα έτσι ήμουν κι εγώ κάποτε: Παρέες, συζητήσεις, γέλια, έξοδοι, έξοδα, ενώ διαρκώς αναρωτιόμουν γιατί δεν περνάω πραγματικά καλά και τι άλλο πρέπει να κάνω για να περάσω καλά...

Τα ζώα που συναντώ -πιο ανεπαίσθητες ενοχλήσεις- δεν έχουν όλα τους την ίδια *ψυχική απόσταση* από το φυτικό βασίλειο: Σε γενικές γραμμές, τα νεαρά ζώα βρίσκονται πιο κοντά του – όσο νεαρότερο το ζώο, τόσο πιο κοντά είναι στον Παράδεισο. Τα έντομα, τα πουλιά, οι γάτες συμπλέκονται με αυτόν αρμονικά, ήσυχα ή μελωδικά, ήρεμα ή ζωηρά, απολαμβάνοντας τη συνύπαρξη. Άλλα ζώα, όπως οι άνθρωποι και τα σκυλιά, φαντάζουν σαν *παράσιτα:* περιφέρονται σαν ξένοι ή σαν

εισβολείς, αδυνατούν να συντονιστούν μαζί του και τον αντιμετωπίζουν με εχθρότητα ή περιφρόνηση, θορυβώντας και καταστρέφοντας ό,τι μπορούν, συστηματικά και ασταμάτητα.

Ειδικά οι άνθρωποι, με τα γλοιώδη σώματά τους και τις επιθετικές φωνές τους, φαντάζουν στη συνείδησή μου σαν βδελυρές κρεάτινες μάζες που διασπούν προσωρινά την ισορροπία της φύσης – μα αυτούς μπορώ να τους παραβλέπω σχετικά εύκολα: είτε κοντοστέκομαι και περιμένω ν' απομακρυνθούν, είτε αλλάζω κατεύθυνση για λίγο. Τα σκυλιά αποτελούν χειρότερη ενόχληση, καθώς γαβγίζουν μανιασμένα, από κάθε κατεύθυνση, διαρκώς και εκ περιτροπής. Ωστόσο, αυτές οι ενοχλήσεις δεν με απασχολούν όσο άλλοτε, εφόσον η προσοχή μου είναι πλέον στραμμένη αλλού...

Και στο τέλος, μόλις φθάνω σπίτι μετά από δυο ώρες ευτυχισμένης περιπλάνησης, έρχεται το ***σημείον:*** κοιτάζοντας ασυναίσθητα το ρολόι, βλέπω ότι η ώρα είναι 21:21 (= 6), σήμερα ειδικά, στις 21/6, που είναι η μέρα των γενεθλίων μου. Την επόμενη κιόλας στιγμή, μπαίνει μέσα ο ανηψιός Γιάννης. Κρατά στα χέρια μια ωραία τούρτα που μου την παραδίδει γεμάτος χαρά, μαζί με φιλιά, ευχές, κι ένα χαρτονόμισμα των 20ευρώ...

Παρασκευή, 22 Ιουνίου 2018

❀ Επιστρέφοντας από το τελευταίο για φέτος μάθημα αγγλικών στις αδελφές Ξιφαρά, συνειδητοποιώ πως τα φυτά επικοινωνούν κι εκφράζονται – όλα μαζί, ταυτόχρονα, με όλα! Δεν μιλούν με ήχους όπως τα ζώα, ούτε με κάποια "γλώσσα" όπως οι άνθρωποι. Είναι η οσμή, το χρώμα, το μέγεθος, η υφή, καθώς και το σχήμα του κορμού, των φύλλων, των λουλουδιών, των καρπών, που φανερώνουν διάφορα για τον κάθε φυτικό οργανισμό: τον "χαρακτήρα", τη "δύναμη", τις "τάσεις", τους "σκοπούς", τα "εμπόδια" που συναντά (πχ αν κάτι τους ενοχλεί, οι κορμοί γέρνουν) αλλά και τις "σχέσεις" του με τα υπόλοιπα φυτά της περιοχής. Αυτά τα χαρακτηριστικά διαφέρουν από φυτό σε φυτό και από είδος σε είδος, μα αρκεί έστω μια μέτρια ικανότητα διαλογισμού για να τα εντοπίσει και να τα

ερμηνεύσει κανείς. Ακόμη και ο τρόπος που τα φύλλα και τα κλαδιά σείονται στο φύσημα του ανέμου, μεταφέρει μηνύματα. *Αλήθεια, τα κλαδιά κουνιούνται μονάχα με τον άνεμο; Ορισμένες φορές, έχω την εντύπωση ότι κουνιούνται από μόνα τους...*

Το καθένα από τα μέλη του φυτικού βασιλείου έχει τη δική του θέση πάνω στη Γη. Ναι μεν υπάρχει και στον δικό τους κόσμο η λεγόμενη μάχη για την επιβίωση, αλλά αυτή τηρείται σε συγκεκριμένα πλαίσια. Από ένα σημείο και μετά, υπάρχει σεβασμός ανάμεσά τους, το κάθε φυτό διατηρεί το χώρο του. Έτσι, το ταπεινό χορτάρι μπορεί να συμβιώνει αρμονικά πλάι στον στιβαρό πεύκο.

Υπάρχουν μεγάλα δέντρα και μικρά δέντρα, δυνατά φυτά και αδύναμα φυτά, νεαρά λουλούδια και γέρικα λουλούδια, χαμηλά χορτάρια και ψηλά χορτάρια, όμως κανένα από αυτά δεν είναι ανώτερο ή κατώτερο από τα υπόλοιπα. Όλα είναι μεταξύ τους ισότιμα και όλα είναι πανέμορφα. Ασήμαντο ή άσχημο φυτό δεν υπάρχει – ούτε καν οι κάκτοι, που με τους σαρκώδεις κορμούς τους πλησιάζουν κάπως το ζωικό βασίλειο. Όλα είναι το ίδιο επειδή όλα λένε το ίδιο, με μια φωνή που δεν είναι φωνή – όλα μεταδίδουν το ίδιο μήνυμα *(παράδεισος)* και το φωνάζουν συνέχεια, κάθε ώρα και στιγμή. Ανυπέρβλητη εμπειρία που δεν τη χωράει ο νους μου...

! Πλησιάζοντας στην Ελευθέρου Ανθρώπου, περνώ έξω από ένα μονόροφο σπίτι με κεραμίδια και θαλερό κήπο. Ασυναίσθητα παρατηρώ έναν άνδρα που μόλις έχει βγει από την κεντρική θύρα και κατευθύνεται προς το μέρος μου, μάλλον για να κλείσει την μισάνοιχτη εξώπορτα. Είναι νέος, ωραίος, ξανθός και ολόγυμνος! Πάντως, δεν βλέπω τα επίμαχα σημεία επειδή τυχαίνει να πέφτουν μπροστά κάποια κλαδιά...

Το φυτικό βασίλειο (χλωρίδα) είναι ο αληθινός *Παράδεισος*, αυτός που βρίσκεται στη Γη. Τα φυτά είναι οι αληθινοί κάτοικοι της Γης, ο πλανήτης δικαιωματικά τους ανήκει. Εδώ άρχει η Μεγάλη Θεά, η Μεγάλη Μητέρα που αγαπά και φροντίζει εξίσου όλα τα παιδιά της. Τα φυτά δεν διαθέτουν νευρικό σύστημα, άρα δεν γνωρίζουν πόνο, ούτε

νοείται ακρωτηριασμός σ' αυτά: ακόμη κι αν κοπεί ο κορμός τους, μπορεί να ξαναπετάξουν κλαδιά. Τα όντα του φυτικού βασιλείου δεν αλληλοτρώγονται για να επιβιώσουν, ούτε τρέχουν πανικόβλητα να γλυτώσουν από τον έναν ή τον άλλο κίνδυνο. Εδώ επικρατεί ισορροπία, γαλήνη, ευδαιμονία, μακάρια ησυχία: τα φυτά δεν θορυβούν, δεν φωνάζουν, δεν βρυχώνται, δεν βογγούν, δεν χτυπούν, δεν αγωνιούν, δεν τρέχουν για να αρπάξουν ή να γλυτώσουν από τίποτα.

Το ζωικό βασίλειο (πανίδα) αποτελεί *μόλυνση,* δεν ανήκει πραγματικά στη Γη. Οντότητες που δεν συνδέονται απευθείας με τη γη, πιθανότατα δεν έχουν καμία ουσιώδη σχέση με αυτήν. Πρόκειται για σπορά από το διάστημα, εξωγήινοι σφετεριστές που με κάποιο τρόπο ήλθαν για να καταλάβουν τον πλανήτη για τους δικούς τους, ανεξιχνίαστους σκοπούς. Η κορωνίδα του ζωικού βασιλείου είναι ο άνθρωπος, ο οποίος επικρατεί έναντι των υπόλοιπων ζώων επειδή υπερέχει κατά πολύ σε κακία, πονηρία, λαγνεία, τρέλα. Εδώ άρχει ο αρσενικός Θεός, που δοκιμάζει διαρκώς τα παιδιά του μέσω της ωδύνης. Τα δημιουργήματά του είναι τα ζώα, που είναι έτσι φτιαγμένα ώστε να υποφέρουν συνεχώς. Κάθε νευρικό σύστημα είναι ένας φυσικός συσσωρευτής πόνου. Τα ζώα ζουν για να υποφέρουν. Αν τους κόψεις το παραμικρό κομμάτι, μένουν ανάπηρα ή πεθαίνουν. Κατά κανόνα, όταν μιλάμε για τη φρίκη της ζωής, εννοούμε τη φρίκη του ζωικού βασιλείου.

Στο ζωικό βασίλειο δεν υπάρχει ενότητα, παρά μόνον αλληλοσπαραγμός. Εδώ επικρατούν η ωδύνη και ο τρόμος, καθώς το κάθε ζώο είναι υποχρεωμένο να παλεύει διαρκώς, με νύχια και με δόντια, για μια θέση κάτω από τον ήλιο. Τα ζώα αλληλοτρώγονται συστηματικά για να επιβιώσουν, ενώ προξενούν και υπομένουν αδιάκοπη αναταραχή και ηχορύπανση: ασταμάτητα βρυχώνται, φωνάζουν, βογγούν, χτυπούν, αγωνιούν, τρέχουν να σκοτώσουν ή να γλυτώσουν.

Η Μεγάλη Μητέρα ανέχεται στωικά αυτή τη μόλυνση, περιμένοντας υπομονετικά, όσους αιώνες κι αν χρειαστούν, μέχρι ν' ανακτήσει τις χαμένες της πατρίδες: Όταν το ζωικό βασίλειο φθάνει σ' ένα σημείο κορεσμού, τότε επέρχεται μια

μαζική καταστροφή των ειδών -κυρίως των ζωικών ειδών.

Φαίνεται ξεκάθαρα στο παραμικρό χορτάρι που φυτρώνει απαρατήρητο ανάμεσα στις πλάκες των πεζοδρομίων: πενήντα χρόνια να μείνει η πόλη χωρίς την ανθρώπινη παρέμβαση, τα φυτά θα γιγαντωθούν και θα καταλάβουν όλα τα χαμένα εδάφη, καταπνίγοντας όλα τα "μεγάλα και θαυμαστά" έργα της ανθρωπότητας...

Πέντε μαζικές καταστροφές των ειδών έχουν λάβει χώρα μέχρι σήμερα. Στη σύγχρονη εποχή ήδη βρίσκεται σε εξέλιξη η έκτη, η οποία συντελείται πολύ πιο γρήγορα από τις προηγούμενες και οφείλεται στις ανθρώπινες δραστηριότητες, όπως παραδέχονται οι επιστήμονες. Το ανθρώπινο είδος, υπέρτατα καταστροφικό και αυτοκαταστροφικό εκ φύσεως, έχει αναλάβει το ρόλο που έπαιξαν κάποτε οι εκρήξεις ηφαιστείων, οι απότομες κλιματικές αλλαγές και οι πτώσεις μετεωριτών. *Μπράβο παιδιά, συνεχίστε την καλή δουλειά...*

Πολλά λέγονται για την εξέλιξη των ειδών. Η ζωή είναι μια ατέρμονη μάχη για την επικράτηση του ισχυρότερου, λένε οι ειδικοί. Τα ζώα είναι πιο εξελιγμένα από τα φυτά, ξαναλένε. Ωστόσο, με μια απλή παρατήρηση γίνεται φανερό ότι τα φυτά και τα ζώα ανήκουν σε δυο εντελώς διαφορετικές γραμμές εξέλιξης.

Εκείνο που συνηθίζουν ν' αποσιωπούν οι επιστήμονες, είναι ότι τα περισσότερα φυτά διαθέτουν μεγαλύτερο και πολυπλοκότερο γονιδίωμα από τα ζώα αλλά και από τους ανθρώπους. Συνηθισμένοι φυτικοί οργανισμοί, όπως το ρύζι, τα κρεμμύδια, το σιτάρι, η ντομάτα, η πατάτα, το καλαμπόκι έχουν πιο πολύπλοκο DNA από τον άνθρωπο. Μερικά φυτά έχουν πάνω από χίλια χρωμοσώματα ανά κύτταρο, ενώ ο άνθρωπος διαθέτει μόλις 46. Το μεγαλύτερο γονιδίωμα ανήκει σ' ένα αγριολούλουδο που ευδοκιμεί στα νησιά της Ιαπωνίας (Paris japonica) και διαθέτει 50 φορές μεγαλύτερο DNA από τον άνθρωπο: 150 δισεκατομμύρια βασικά ζεύγη γονιδίων έναντι 3 δισεκατομμυρίων του ανθρώπου. *Γιατί άραγε; Τι τα θέλει το λουλουδάκι τόσα γονίδια;*

Οι επιστήμονες δεν έχουν βρει την απάντηση σε αυτό.

"Πρόκειται για περιττό DNA, δεν παίζει κανένα ρόλο ο αριθμός των γονιδίων, ούτε η πολυπλοκότητα", ισχυρίζονται. Μήπως όμως, λέω μήπως, το εν λόγω ταπεινό λουλουδάκι -αλλά και τα υπόλοιπα φυτά- είναι τελικά πολύ πιο εξελιγμένα από τον άνθρωπο; *Μήπως τα φυτά, με τον τρόπο τους, αντιλαμβάνονται πραγματικότητες που εμείς ούτε καν διαννοούμαστε;*

Παρασκευή, 13 Ιουλίου 2018

 Κολυμπώντας αμέριμνα στην πλαζ της Βάρκιζας, παρακολουθώ το μαγευτικό ηλιοβασίλεμα και αυθόρμητα διαμορφώνω μια εναλλακτική ***τεχνική διαλογισμού***: Για μερικά δευτερόλεπτα κοιτάζω τον ήλιο που δύει, μαζί με τις ηλιαχτίδες που στραφταλίζουν στη θάλασσα. Έπειτα κλείνω τα μάτια και παρατηρώ ήρεμα τα σχήματα και τα χρώματα που εμφανίζονται μπροστά μου. Αν μείνω στη θέση μου, το προσωπικό μου σύμπαν γίνεται λαμπερό άλικο· αν στρέψω την πλάτη στον ήλιο, γίνεται βελούδινο μαύρο· μέσα του σχηματίζονται γιγάντιοι παλλόμενοι ήλιοι που γρήγορα μετατρέπονται σε στροβιλιζόμενους γαλαξίες· αστρικά μονοπάτια φτιαγμένα από αστραφτερά πολύχρωμα πετράδια· ένα νεφελώδες σκουροκόκκινο μάτι με λαμπερή γαλαζοπράσινη κόρη, που με ατενίζει σαν ζωντανό από το κέντρο του κόσμου· γαλαζοπράσινες λίμνες που λικνίζονται υπνωτιστικά στο σκοτάδι· μαβιές πολλαπλές πύλες που οδηγούν σ' ένα μυστηριώδες κενό στερέωμα· γιγάντια, ροδοκόκκινα, διάστικτα παγώνια, φύλακες των ουρανών· κωνικοί χρυσαφένιοι ιστοί που εκτείνονται φασματικοί στο κέντρο του απείρου – και άλλοι τέτοιοι θαυμαστοί κόσμοι που δεν μπορώ ούτε έχει νόημα να περιγράψω.

Πρόκειται για μια ανώτερου τύπου εμπειρία, πέρα από τη Γη και τα βασίλεια της ζωής, πέρα από το Καλό και το Κακό, πέρα από το Φως και το Σκοτάδι. Μια υπερβατική εμπειρία που ήταν ανέκαθεν μέσα στις φυσικές δυνατότητές μου μα δεν είχα μάθει να τη βιώνω σωστά επειδή, επηρεασμένη από διάφορες σχολές εσωτερισμού, πίστευα ότι απαιτείται πολύχρονη μαθητεία, ατέλειωτες ώρες διαλογισμού και τρομερός πνευματικός αυτοέλεγχος για να επιτευχθεί κάτι ανάλογο...

Παρασκευή, 27 Ιουλίου 2018

🏝 Άλλη μία απογευματινή εξόρμηση στην Πλαζ της Βάρκιζας, όπου και πάλι αντικρύζω τη δύση του χρυσού ήλιου πάνω στη γαλήνια θάλασσα. Κλείνοντας τα μάτια για μερικά δευτερόλεπτα, απολαμβάνω τους διάστικτους σαν από βαρύτιμα πετράδια ουρανούς που μου ανοίγει η Πύλη του Ήλιου: σμαραγδένιες λίμνες που παρατάσσονται σε αρμονικούς αστερισμούς· νεφελώδη αστέρια απ' όπου χύνονται λαμπεροί καταρράχτες από αμέθυστο· τεράστια παγώνια με ρουμπινένια φτερά απλωμένα σ' ένα χρυσορόδινο στερέωμα· αστραφτεροί γαλαξίες που περιστρέφονται αγκαλιασμένοι στο κέντρο του διαστήματος – και άπειροι τέτοιοι συνδυασμοί, καταπληκτικές εμπειρίες που πάντα ήταν εδώ για μένα μα ως πρόσφατα δεν ήμουν σε θέση να εκτιμήσω...

Παρασκευή, 3 Αυγούστου, 2018

🏝 Ξανά στην πλαζ της Βάρκιζας, απολαμβάνω τη συνύπαρξη με το υγρό στοιχείο του γήινου Παραδείσου. Παράλληλα, εξερευνώ τους ουράνιους κόσμους που μου ανοίγει η Πύλη του Ήλιου αλλά κι εκείνη των Νεφών – εμπειρίες εκστατικές, που κανένας από τους υπόλοιπους λουόμενους δεν φαίνεται να υποψιάζεται: όλοι αυτοί γύρω μου φωνάζουν, χειρονομούν, χοροπηδούν, πλατσουρίζουν επιδεικτικά δίχως να υποψιάζονται το παραμικρό...

Και ξαφνικά, ένα θαύμα: Πίσω από τα αραιά σύννεφα που απλώνονται στα νοτιοδυτικά, είναι σα να υπάρχει ένας δεύτερος ήλιος! Κοιτάζω και ξανακοιτάζω μήπως είναι η ιδέα μου -μα όχι: Πράγματι, κάτι λάμπει εκεί πέρα, ένα απαλό ακτινωτό φως, που αναλύεται σε όλα τα χρώματα της ίριδας! Φαινόμενο εκπληκτικό, που φαντάζομαι ότι θα μπορούσε να το δει οποιοσδήποτε αλλά μάλλον δεν το παρατηρεί κανένας άλλος.

Λίγη ώρα αργότερα, καθώς οι δυο ήλιοι δύουν ταυτόχρονα, σταδιακά η λάμψη του δεύτερου από ακτινωτή γίνεται επιμήκης, σαν ένα κλιμακωτό ουράνιο τόξο που

αναρριχάται πάνω στα σύννεφα· όταν οι δυο φωτεινές σφαίρες εξαφανίζονται πίσω από τα βουνά, οι ακτίδες του δεύτερου διακρίνονται και αυτές πάνω από τον ορίζοντα, πιο αχνόλευκες, μα είναι σίγουρα εκεί κι εγώ τις βλέπω...

Τρίτη, 21 Αυγούστου 2018

Ακόμα μια φορά απολαμβάνω το μπάνιο μου στην παραλία της της Βάρκιζας, ανακαλύπτοντας και πάλι τους υπέροχους φασματικούς κόσμους που μου ανοίγει η Πύλη του Ήλιου. Για μερικά δευτερόλεπτα με συνεπαίρνει το *σμαραγδένιο στέμμα του ουρανού* που δεσπόζει στο προσωπικό μου διάστημα· ύστερα, εντελώς ξαφνικά και αναπάντεχα, βιώνω μια σπάνια ***ψυχική εμπειρία:*** μια πορτοκαλόχρυση σφαίρα αιωρείται παλλόμενη πάνω από το κεφάλι μου, ενώ τρεις ή τέσσερις σταγόνες από τυρκουάζ διατρέχουν το μαυροβελουδένιο στερέωμα.

Λίγο αργότερα, μόλις έχει δύσει ο ήλιος, διακρίνω μια δεύτερη δύση στα νοτιοδυτικά, στο ίδιο σημείο που την είχα παρατηρήσει την προηγούμενη φορά. Στο σημείο αυτό του ορίζοντα ο ουρανός είναι ανεπαίσθητα πιο φωτεινός απ' ότι εκατέρωθεν. Κοιτάζω ξανά και ξανά -όχι, δεν κάνω λάθος.

Φαινόμενα τέτοιου τύπου (sundogs ή parhelia = διπλός ή τριπλός ήλιος) προκαλούνται όταν ρεύματα φωτός περνούν μέσα από αερομεταφερόμενους κρυστάλλους και είναι πιο εμφανή όταν ο ήλιος βρίσκεται στον ορίζοντα. Αυτό είναι όλο, λοιπόν; Ή μήπως όχι;

Παρασκευή, 7 Σεπτεμβρίου 2018

Η απογευματινή εξόρμηση στην παραλία της Βάρκιζας (ασυνήθιστα ήσυχη σήμερα) μου επιφυλάσσει υπέροχες νέες εμπνεύσεις: Αρχικά εκτελώ μια σύντομη άσκηση σωματικής χαλάρωσης πάνω στο νερό: Καθώς επιπλέω ανάσκελα, συγκεντρώνομαι στην αίσθηση του υγρού στοιχείου πάνω σε κάθε μέρος του σώματός μου ξεχωριστά. Βιώνω έντονα και ηδονικά την αυθόρμητη χαλάρωση στα πόδια, στα χέρια, στη μέση, στον κορμό, στο λαιμό, στο κεφάλι -όχι κατ' ανάγκην με

μια συγκεκριμένη σειρά. Ποτέ μου δεν έχω χαλαρώσει καλύτερα...

Λίγο αργότερα, ατενίζω τη λαμπερή δύση του ήλιου πάνω από τα γαλάζια, ατάραχα νερά· σε μια στιγμή, τα μάτια μου μένουν μισόκλειστα και μια απρόσμενη, πρωτόγνωρη ***ψυχική εμπειρία*** με κατακλύζει: Σαν ένας πίδακας πηχτού φωτός να ξεχύνεται από τον ουρανό, με περιλούζει σε όλα χρώματα του ουράνιου τόξου· νιώθω το κορμί μου να κτίζεται από φως μέσα στο νερό, γεννιέμαι μαγικά, σαν τη θεά Αφροδίτη. Ποτέ στο παρελθόν δεν έχω αισθανθεί τέτοια μακαριότητα...

Τρίτη, 11 Σεπτεμβρίου 2018

❀ Αργά το απόγευμα, καθώς σουρουπώνει, διασχίζω αργά την οδό Κομνηνών, περιμετρικά του βουνού. Η εμπειρία μου εδώ, σε αυτό το σχεδόν αμόλυντο παραδείσιο περιβάλλον, είναι εκστατική. Ό,τι και να πω είναι λίγο...

Μπορώ να είμαι αληθινή όταν περπατώ ανάμεσα στα δέντρα. Με τους ανθρώπους, κάτι τέτοιο είναι ουσιαστικά αδύνατο: Καθένας τους έχει τη δική του άκαμπτη κοσμοαντίληψη, όπου όλοι και όλα έχουν μια πολύ συγκεκριμένη θέση και οφείλουν να δρουν σύμφωνα με αυτήν. Πέρα από κεί, δεν βλέπουν ούτε ακούνε τίποτα. Έτσι, ο μόνος τρόπος να συνεννοούμαι μαζί τους είναι να τους σερβίρω βουνά από ψέματα: Τους λέω αυτά που θέλουν ν' ακούσουν, αυτοί μένουν ευχαριστημένοι κι εγώ έχω την ησυχία μου...

Επιστρέφοντας από την Παλαιολόγου, έκτακτες συνειδητοποιήσεις ξεχύνονται στη συνείδησή μου σαν χρυσός πίδακας: Λένε οι θρησκείες ότι πρέπει να είσαι ενάρετος για να πας στον

Παράδεισο. Ακριβώς το αντίθετο ισχύει: Όταν βρίσκεσαι στον Παράδεισο, γίνεσαι ενάρετος· δεν μπορείς να αμαρτήσεις ούτε στη σκέψη είτε στην πράξη. Είναι φύσει αδύνατον.

Άλλοι μιλούν για τη θετική σκέψη. Είναι αδύνατο να έχεις θετική σκέψη όσο είσαι συντονισμένος με το ζωικό βασίλειο, πόσο μάλλον με το ανθρώπινο. Όταν, όμως, συντονίζομαι με το φυτικό βασίλειο, αναπτύσσω αυθόρμητα τη θετική σκέψη. Μου έρχεται τόσο φυσικό...

Φθάνοντας στο σπίτι, πλημμυρισμένη από ευτυχία και εσωτερική πληρότητα, κάνω να βγάλω να γυαλιά μου και τότε ακριβώς σπάει το αριστερό χερούλι – και είναι το ζευγάρι που με βολεύει περισσότερο να φοράω στις βόλτες μου. Πρόκειται, άραγε, για ***σημείον*** του προσβεβλημένου αρσενικού θεού; Και να είναι, πολύ που με νοιάζει! Άλλωστε, μπορώ να τα αντικαταστήσω συντόμως με καινούργια, καλύτερα και ωραιότερα γυαλιά...

Πέμπτη, 20 Σεπτεμβρίου 2018

❁ Το απόγευμα βγαίνω για περπάτημα στην Αγίου Νεκταρίου, που περιτρέχει το βουνό. *Τι καλύτερο από μια βόλτα στον Παράδεισο;* Κάθε τόσο στέκομαι κάτω από τα φυλλώματα ενός δέντρου, ακουμπώ με το χέρι μου τον κορμό, παρατηρώ σαν σε ρέμβη τα κλαδιά και τα φυλλώματα. Αναγνωρίζω παντού τη σοφία και την ομορφιά, λαβαίνω κατά κύμματα τα μυστικά τους μηνύματα που εκπέμπονται ασταμάτητα, ενώ απειράριθμα κομμάτια του ουρανού κρυφολάμπουν εκεί ανάμεσα, σαν υπόσχεση ακόμα υψηλότερων βιωμάτων.

Δεν ανταποκρίνονται όλα τα δέντρα με τον ίδιο ακριβώς τρόπο· μερικά προτιμούν να μη μένω για πολύ, ορισμένα δεν θέλουν να τ' αγγίζω, μα κανένα δεν λέει "όχι" σ' ένα απαλό χάδι. Φαντασιώνομαι ότι κλείνω το χώρο γύρω από τα κλαδιά με ένα αόρατο φράγμα, που κάνει και μένα αόρατη στον έξω κόσμο. Στέλνω αισθήματα αγάπης, εκτίμησης και θαυμασμού, παίρνω πίσω μια διακριτική μα ξεκάθαρη αίσθηση προστασίας, τρυφερότητας και αποδοχής, σα να βρίσκομαι επιτέλους στο αληθινό μου σπίτι.

Τότε, χωρίς καθόλου να το έχω προσχεδιάσει, αναγνωρίζω την παρουσία νεράιδων στο φυτικό βασίλειο: το καθένα από τα δέντρα που με φιλοξενούν κάτω από τα κλαριά τους θα μπορούσε να είναι ένα νεραϊδόσπιτο. Οι νεράιδες είναι οι άγγελοι της Μεγάλης Θεάς· η παρουσία τους είναι πολύ πιο διακριτική και αγαθή από των βλοσυρών αγγέλων του αρσενικού θεού – κι εγώ, μέρα με τη μέρα, αρχίζω να αντιλαμβάνομαι και να μιλώ τη μυστική τους υπέροχη γλώσσα.

Η διαδικασία της επικοινωνίας δεν μπορεί να διαρκεί πάνω από μερικά δευτερόλεπτα κάθε φορά, ίσως επειδή τα φυτά *κουράζονται* γρήγορα από την επαφή μ' ένα ζωικό είδος, μα περισσότερο επειδή εγώ προτιμώ να μην τραβώ την προσοχή των περιφερόμενων ανθρώπινων όντων...

Κυριακή, 30 Σεπτεμβρίου 2018

❀ Όταν βρέχει, η Γη γιορτάζει. Οι κορμοί και τα φύλλα γυαλίζουν, απολαμβάνουν το δώρο του νερού ευτυχισμένα και χορεύουν ρυθμικά με τους ανέμους. Οι βροχοσταγόνες παίζουν την καλύτερη μουσική. Αμέτρητοι συνδυασμοί από αστραφτερά φώτα καθρεφτίζονται εντυπωσιακά στην άσφαλτο, σα να 'ναι η καλύτερη πίστα χορού. Για το φυτικό βασίλειο η βροχή και ο αέρας είναι γλέντι· για το ζωικό βασίλειο είναι πρόβλημα -αλλά για τα ζώα τα πάντα είναι πρόβλημα.

Μα... δεν χρειάζονται πολλές αναλύσεις. Άλλωστε, εκείνο που πραγματικά μετράει, είναι να απολαμβάνει κανείς την εμπειρία, όχι να την αναλύει από χίλιες διαφορετικές πλευρές.

Απ' όλα όσα έχω κάνει στη ζωή μου, τίποτε άλλο δεν μετράει. Δεν έχει σημασία ποιούς ανθρώπους γνώρισα ή δεν γνώρισα, ούτε πού δούλεψα ή δεν δούλεψα, ούτε πόσα λεφτά έβγαλα ή δεν έβγαλα, ούτε με ποιούς πηδήχτηκα ή δεν πηδήχτηκα, ούτε σε ποιές σχολές εσωτερισμού πήγα ή δεν πήγα, ούτε ποιές φιλοσοφικές θεωρίες δέχθηκα ή απέρριψα, ούτε ποιά βιβλία διάβασα ή δεν διάβασα.

Η βάση της νόησης είναι η *προσοχή* κι εγώ κάποτε έδωσα προσοχή στον *Παράδεισο Που Δεν Χάθηκε Ποτέ*. Αυτό είναι το

μόνο που έχει αξία στη ζωή, έστω κι αν αυτή η ζωή μέλλει να εξαλειφθεί την επόμενη στιγμή.

Εφόσον έχεις γεννηθεί και είσαι υποχρεωμένος να ζεις, αυτό είναι το πιο σημαντικό πράγμα που μπορείς να πετύχεις – και αυτό δεν χρειάζεται να καταγράφεται πουθενά, ούτε να γίνεται γνωστό, ούτε αποδεκτό, ούτε να βραβεύεται από κανέναν. Ο συντονισμός με τη γη, με το φυτικό βασίλειο και με τη Μεγάλη Θεά είναι το μοναδικό πράγμα που αξίζει να βιώνεις. Αν, για κάποιο λόγο, αδυνατείς να το ζήσεις έστω και λίγο, τότε δεν αξίζει να υπάρχεις...

Και μετά;
Μπορεί, άραγε, να υπάρξει κάτι άλλο μετά;
Ίσως... Η ζωή συνεχίζεται, όπως λένε.
Αλλά δεν έχω ιδέα τι θ' ακολουθήσει,
ούτε πότε.

Γιατί τώρα η ζωή είναι για μένα κάτι άλλο,
κάτι θαυμαστό και απερίγραπτο,
που πάντα με περίμενε υπομονετικά,
μόλις έξω από το παράθυρό μου...